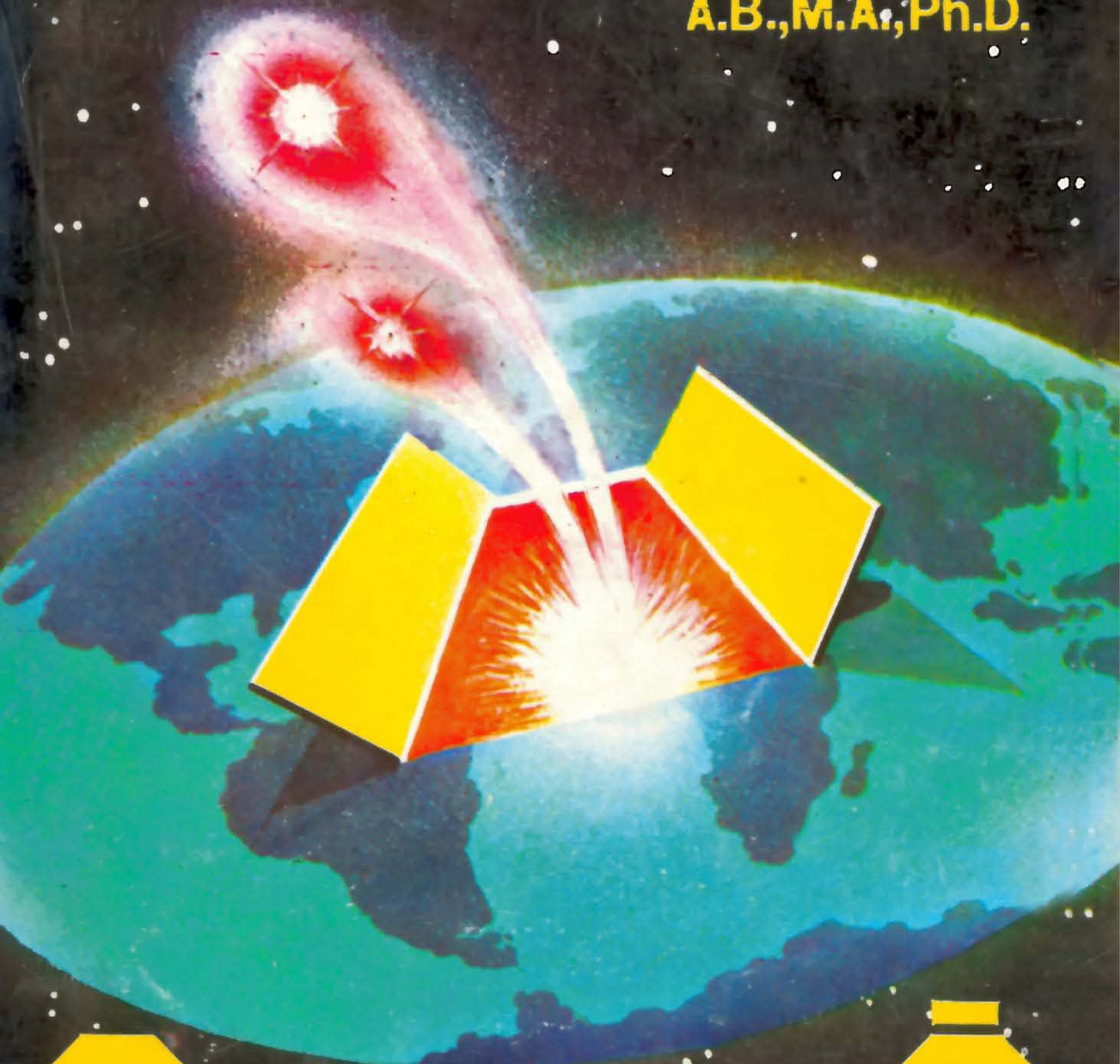

ZONA

Dr. **RAYMOND BERNARD**

A.B., M.A., Ph.D.

o lume
ASCUNSI

ZONA

colecția fenomenelor stranii

colecția întâmplărilor enigmatice

colecția realului îngemănat cu fantasticul

colecția frontierelor cunoașterii

DR. RAYMOND BERNARD

O LUME ASCUNSĂ

***Cea mai mare descoperire geografică
din istorie***

**Făcută de amiralul Richard E. Byrd în misteriosul ținut de dincolo
de Poli. Adevărata origine a farfuriilor zburătoare.**

**traducere:
MONICA PLISCA**

SAVAS PRESS

ZONA

The hollow earth
The Greatest Discovery in History
by Dr. Raymond Bernard, A.B., M.A., Ph.D.

Editor

SAVAS PRESS, 1994, București

Copyright

© 1993. Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin VALDO
imp.-exp. s.r.l.

Reproducerea, sau transmiterea, chiar și fragmentarea sub orice formă sau
prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris
al Editorului

Titlul original

THE HOLLOW EARTH

The Greatest Geographical Discovery in History

Copyright

© 1969 by University Books, Inc.

Traducere

Plisca Monica

Coperta

Riess Walter

Tipărit la

RAI CORESI

Informații și comenzi

c.p. 76-161, București, ROMANIA, 77450

Pentru răspunsuri rugăm plic timbrat

ISBN 973-9085-38-5

DEDICATĂ...

Viitorilor exploratori ai Lumii Noi care există dincolo de Polul Nord și Polul Sud, în interiorul gol al Pământului, care vor repeta zborul istoric al amiralului Byrd, de 1 700 de mile* dincolo de Polul Nord și cel al expediției sale, de 2 300 de mile dincolo de Polul Sud, intrând într-un teritoriu necunoscut, care nu se află pe nici o hartă, acoperind o imensă suprafață, mai mare decât America de Nord, cu păduri, munți, lacuri, vegetație și viață animală. Aviatorul care va ajunge primul în acest Nou Teritoriu, necunoscut până în momentul descoperirii sale de către amiralul Byrd, va intra în istorie ca un nou Columb, fiind considerat chiar mai mare decât acesta, întrucât Columb a descoperit un nou continent, iar el va descoperi o Lume Nouă.

PLANETA SATURN

Planeta Saturn este o lume în interiorul unei alte lumi și poate mai mult. Lumea interioară este aplatizată la poli și are un diametru de 75 000 de mile. Dacă ar fi goală, Pământul s-ar putea roti pe orbită, în interiorul ei, rămânând încă 20 000 mile până la pereți.

* 1 milă = aprox. 1,6 km (n.tr.)

CUVÂNT ÎNAINTE

Afirmațiile din această carte sunt relatări ale unor descoperiri științifice, fapte cunoscute din fiziologie și referiri la scrieri vechi, redată ca atare.

Există numeroase autorități care au afirmat că farfuriile zburătoare și alte fenomene stranii există, lucru pe care oamenii de știință nu vor, sau nu îndrăznesc să-l admită. Puțini oameni, din Statele Unite, au curajul să afirme adevărul și numai adevărul despre orice subiect (chiar dacă știu adevărul). Acest lucru este valabil, în special, pentru *savanți* cu înalte studii și oameni suspuși. Guvernele s-ar prăbuși – banii și creditul ar dispărea. Ar fi un haos, iar indivizii bine situați s-ar ruina economic și social.

Adevărul este o calitate atât de rară, un străin întâlnit atât de rar în această civilizație a falsității, încât nu este primit niciodată de bunăvoie, ci trebuie să-și croiască drum în lume prin luptă. Nu există vreo școală de stat care să predea adevărul despre religie, sănătate, sistemul monetar, politică sau comerț etc.

Nu ne asumăm responsabilitatea pentru opiniile exprimate (sau implicate) de autor. Nu avem căderea de a comenta opiniile autorului. Cărțile se vând pentru a fi acceptate sau respinse, iar scopul acestor scrieri este să risipească întunericul și să stimuleze mințile oamenilor.

Cei care fac jogging pot să și citească – există mii de cărți mai interesante decât știrile pe care ni le vâra pe gât, cotidienele de scandal.

În noiembrie 1957, un medic, savant de renume mondial a murit într-un penitenciar din S.U.A. unde fusese închis fiindcă se opusese unei hotărâri ilegale, destinate să pună capăt cercetărilor sale, să-i fure descoperirile și să-l ucidă pe descoperitor. Acest om era Wilhelm Reich, doctor în medicină. Aceasta a fost încununarea a peste zece ani de hărțuiri și persecuții din partea unor conspiratori bine camuflați, care au folosit agențiile și curțile federale ale S.U.A. pentru a înșela populația acestui pământ și a împiedica să cunoască și să folosească descoperiri cruciale din fizică, medicină și sociologie, care ar fi putut ajuta la aducerea păcii și fericirii pe care le caută și pentru care se străduiesc bărbații și femeile de bine de pretutindeni.

„Dispozitivul” menționat (în hotărârea judecătorească) era „acumulatorul de energie organică”, o invenție salutată de defunctul Dr. Theodore P. Wolfe, drept „unica descoperire din istoria medicinei”. F.D.A.* a evitat complet, a respins (și a ars) verificările publicate și documentate ale unei întregi serii de reputați medici și oameni de știință DIN ÎNTREAGA LUME, care au repetat, verificat și publicat coroborarea descoperirilor lui Wilhelm Reich. Aceste cărți nu pretindeau că s-ar fi produs nici un fel de vindecări. F.D.A. a afirmat că ele constituiau etichetări (stigmatizări sau etichetări false). Constatările sale experimentale publice au fost revoluționare. Ele amenințau, simultan, interesele comerciale existente, în special industria medicamentelor, companiile energetice etc. S-au făcut presiuni pentru *distrugerea* acestei descoperiri, pentru *uciderea ei!* – așa cum au fost distruse Krebiozenul și alte remedii împotriva cancerului.

* F.D.A. = Food and Drug Administration = Administrația Alimentelor și Medicamentelor, în lb. engleză (n.t.)

De aceea nu-mi voi exprima nici un fel de părere despre această carte sau despre autor. Acceptarea sau respingerea conținutului cărții este privilegiul dumneavoastră. N-are nici o importanță. Dacă va atinge o coardă sensibilă, există și alte cărți care vă pot oferi noi cunoștințe (care nu sunt predate în învățământul public sau difuzate prin mijloacele de informare publică).

ROBERT FIELDCREST.

OZN-URILE ȘI SECRETUL GUVERNĂMENTAL

Defunctul Frank Edwards, curajos comentator de radio și televiziune, a spus: „Ordinele de păstrare a secretului (în privința OZN-urilor) vin *de sus*. Aviația Militară este doar „*țapul ispășitor*”.

Edwards, un pionier remarcabil în domeniul ufologiei, a purtat o cruciadă viguroasă pentru a dezvălui cenzura oficială și ascunderea faptelor legate de OZN-uri față de marele public. Ca prieten și veche cunoștință a lui Edwards, am senzația că știa ce vorbea: și sunt de acord cu opinia exprimată mai sus.

Dezvăluiri recente, din diferite surse, i-au confirmat substanțial concluzia. Cu acest gând în minte, am adunat faptele pentru informarea cititorului și pentru ca acesta să le cântărească.

Ani de zile, mulți cercetători ai OZN au simțit că Aviația americană era în posesia unor fapte legate de OZN-uri, pe care le ascundea de marele public, din motive numai de ea cunoscute. În ultimii ani au apărut în presă diverse opinii despre acest subiect. Câteva dintre cele mai pertinente sunt citate mai jos.

În 1958, Bulkley Griffin, de la biroul Standard Times Washington din New Bedford, Massachussetts, a scris, pentru acest ziar, o excelentă serie de articole, dintre care unul era intitulat: „Cenzura Pentagonului asupra OZN-urilor

este efectivă". Dăm, în continuare, un citat din acel articol: „S-a pus întrebarea ce drept are o organizație militară să monopolizeze controlul asupra situației OZN și să se amestece serios în cunoștințele publicului privitoare la acestea”.

La aceasta, Aviația Militară are propriul ei răspuns. Regulamentul 200-2 începe astfel: „Cercetările Aviației Militare și analiza OZN-urilor, deasupra Statelor Unite, sunt direct legate de răspunderea sa privind apărarea Statelor Unite.” În continuare, (în 200-2) OZN-urile sunt clasificate drept „o posibilă amenințare pentru securitatea S.U.A.”.

Dar, de ce acest mare și persistent secret păstrat de Aviația Militară despre OZN-uri?

La această întrebare esențială, lipsește un răspuns clar. C.I.A., într-o măsură necunoscută și F.B.I., în cazuri individuale, s-au interesat de problemă. Nici una dintre aceste instituții n-are faima că dezvăluie publicului fapte. Consiliul Național al Securității lucrează în același mod.

Membrii Subcomitetului Permanent pentru Investiții al Senatului au făcut unele studii asupra chestiunii: OZN – Aviația Militară, și au decis să nu investigheze și să nu audieze, nici cu ușile deschise, nici cu ușile închise. Această constituie o victorie pentru Aviația Militară, care se luptă, serios și discret, împotriva oricărui control din partea Congresului.

La sfârșitul anului 1958, a apărut o altă serie de articole bune, scrise de John Lester, în «Newark Star Ledger». Cele ce urmează constituie un fragment edificator:

O știre din ziare, dezvăluind că membri ai guvernului urmăresc obiecte misterioase, a fost salutată ieri drept „unul dintre cele mai importante evenimente în problema farfuriilor zburătoare”.

Maiorul Donald E. Keyhoe, Președintele Comitetului Național de Investigații asupra Fenomenelor aeriene, a spus:

„Dezvăluirile, din acest ziar, au confirmat public ceea ce comitetul nostru de investigații știa deja, și anume că

mulți observatori foarte calificați știu că farfuriile zburătoare sunt reale și se află sub un control inteligent."

Keyhoe, ofițer de marină, pensionar, a adăugat că „această revelație, făcută de Star-Beacon, ar trebui să contribuie la înlăturarea cenzurii oficiale, care ascunde adevărul de marele public”.

Din culise, Aviația Militară și C.I.A. ascund faptele, până când hotărâsc ce să spună poporului american.

Concluzia unui înalt agent secret al Aviației Militare este aceea că obiectele zburătoare neidentificate sunt vehicule interplanetare.

Un articol, intitulat „Controlul Știrilor”, a apărut în numărul din ianuarie-februarie 1963 al revistei lui Keyhoe «UFO Investigator». În el se fac referiri la declarația congressmanului John E. Moss, Președintele Comitetului Casei pentru Informații Guvernamentale. În această declarație, apărută în «Washington-World», Moss spunea: „Un control și mai strict se folosește pentru o mai mare manipulare a informației la nivelul Departamentului Apărării... Ofițerii de informații ai diferitelor servicii pot fi reduși la statutul de păpușă mânărită de un ventriloc. Publicul nu trebuie să-și demonstreze dreptul de a ști.”

Congressmanul Moss a declarat că acest Comitet este autorizat să examineze dovezile privitoare la ținerea strictă sub tăcere a rapoartelor sau documentelor specifice OZN, deși nu este împuternicit să investigheze problema generală a cenzurării OZN.

Maiorul Keyhoe, s-ar putea adăuga, a aderat puternic la credința că farfuriile zburătoare sunt reale, înainte și după publicarea primului său articol în revista «True Magazine».

S-au făcut referiri la rolul jucat de C.I.A. în problema păstrării secretului asupra OZN. Mărturii suplimentare asupra acestui fapt sunt cuprinse într-un paragraf din cartea *Inside Saucer Post 3-0 Blue* de Leonard H. Stringfield, pe vremuri un cunoscut cercetător OZN din Cincinnati, Ohio. La pagina 42 din cartea sa, Stringfield a avut de spus următoarele:

„Afirmatia în sine a fost făcută de un oarecare domn A.D., de la o anumită agenție de frunte din Washington.

A.D. a spus: «Da, am avut într-adevăr un caz pentru Curtea Federală.» Totuși, folosind, la nevoie, hotărârea judecătorească, el va împiedica pe oricine să depună mărturie la tribunal în privința acestei cărți, pentru că referitor la subiectul OZN se păstrează o securitate maximă. De aceea, avocatul meu m-a sfătuit să renunțăm la proces...”

Deci, dosarele Aviației Militare referitoare la farfurii zburătoare sunt... sub lacătul și cheia „securității maxime”.

La câțiva ani după publicarea cărții sale, Stringfield a confirmat că dl. A.D., la care se referise, era Allen Dulles, fostul director al C.I.A. Experiența lui Stringfield a servit la ilustrarea interesului serios purtat de această agenție chestiunii OZN.

La un moment dat, împreună cu mulți alții, eram de părere că Aviația Militară era aceea care ascundea faptele reale în legătură cu OZN-urile. Însă, ca urmare a evoluțiilor ulterioare, n-am mai aderat la această convingere. Unul dintre principalii factori, care mi-au schimbat părerea, a fost o discuție cu răposatul Wilbert B. Smith, cu aproximativ doi ani înainte de moartea sa. În timpul acestei conversații, l-am întrebat, pe dl. Smith, dacă Aviația Militară sau vreun alt departament al guvernului ascundeau informațiile asupra OZN, de marele public. Dl. Smith a replicat că nu era vorba de Aviația Militară, ci de „un mic grup foarte sus-pus din guvern”. La întrebările ulterioare, dl. Smith a refuzat să identifice grupul la care se referise și a schimbat repede cursul conversației.

Doar la publicarea cărții *Guvernul invizibil*, în mai, 1964, a fost oferită cheia aparentă a acestui mister. În carte se afirma:

„Grupul special a fost creat în primii ani ai administrației Eisenhower, conform ordinului secret 54/12. În cercurile cele mai intime ale Administrației Eisenhower, era cunoscut sub numele de «Grupul 54/12» și este numit în continuare astfel de către un grup de intimi ai puterii. A acționat timp de un deceniu, în calitate de centru de putere al Guvernului Invizibil... Grupul Special a lucrat într-o atmosferă secretă, depășind pe cea a oricărei alte

branșe din cadrul Guvernului Statelor Unite... oamenii C.I.A. au, în general, în minte Grupul Special, atunci când insistă că agenția n-a stabilit niciodată politica, acționând doar sub comanda unei autorități mai înalte.

«Newsweek» din 22 iunie 1964, conținea o trecere în revistă a *Guvernului invizibil* în care se spunea: „Una dintre revelațiile lor majore este existența Grupului Special 54/12, clasificat până acum ca adjunct al Consiliului Securității Naționale. însărcinat, în mod specific, de către Președinte, cu conducerea operațiilor speciale. Practic vorbind, nu se pot imagina cifre de nivel mai înalt decât 54/12”. În acest punct, urmează numele membrilor grupului.

Era oare „Grupul 54/12”, „micul grup situat foarte sus în Guvern” cel la care se referise Wilbert Smith? Ținând cont de faptele precedente, s-ar părea că răspunsul logic la această întrebare ar putea fi, foarte bine, afirmativ! Și, dacă presupunerea este corectă, ar putea oferi răspunsul la întrebarea de ce toate încercările de până acum, de a se obține audieri „deschise” în problema OZN, au dat greș.

Nu putem decât să sperăm că publicul își va da eventual seama, de dreptul său inalienabil de a cunoaște adevărul despre O.Z.N. Sau, poate un „Grup Special” de la vârf să-i zădărnicească eforturile? Numai timpul va decide!

Bibliografie

Guvernul invizibil de David Wise și Thomas B. Ross – Random House.

Cine conduce America? de John McConaughy - Longmans, Green & Co.

Cortina de Fier peste America de John Beaty – Wilkinson Pub. Co.

Libertate sau secret de James R. Wiggins – Oxford University Press.

Dreptul de a ști de Kent Kooper – Farrar, Strauss & Cudahy.

Știri controlate de Hanson W. Baldwin – Atlantic Magazine, aprilie, 1964.

Controlul știrilor la Washington de Ben H. Bagdikian – Saturday Evening Post, 4/20/63.

CIA – Bătălia pentru puterea secretă de Stewart Alsop – Sat.Eve.Post, 8/3/63.

PIETRE DE HOTAR ÎN ISTORIA MARII DESCOPERIRI GEOGRAFICE A NOI ȚINUTURI NECUNOSCUTE, FĂCUTĂ DE CONTRA-AMIRALUL RICHARD E. BYRD ÎN CONCAVITĂȚILE POLARE, DINCOLO DE POLUL NORD ȘI SUD.

DECEMBRIE, 1929: „Memorabila descoperire, din 12 decembrie, a unui ținut până acum necunoscut dincolo de Polul Sud, de către căpitanul Sir George Hubert Wilkins, cere ca știința să-și schimbe concepția din ultimele patru sute de ani asupra conturului de sud al Pământului.”

– Dumbrova, explorator rus.

FEBRUARIE, 1947: „Aș vrea să văd acel *ținut de dincolo de Polul Nord*. Zona aceea de dincolo de Pol este centrul *Marelui Necunoscut*”.

– Contra-amiralul Richard E. Byrd (Marina Statelor Unite), înaintea zborului său de șapte ore pe distanța de 1 700 de mile dincolo de Polul Nord. (Nota autorului: Amiralul Byrd n-a zburat 1 700 de mile *peste* Polul Nord, către cealaltă parte a Pământului, un deșert înghețat, la fel ca regiunea din care venea – ci a zburat *dincolo* de Pol în interiorul deschiderii polare care duce spre interiorul gol al Pământului, traversând o regiune muntoasă, fără ghețuri, cu lacuri, râuri, vegetație verde și viață animală.

NOIEMBRIE, 1955: „Aceasta este cea mai importantă expediție din istoria lumii” .

– Contra-amiralul Richard E. Byrd, înainte de a pleca să exploreze ținutul de dincolo de Polul Sud.

IANUARIE, 1956: „Pe 13 ianuarie, membri ai expediției Statelor Unite au efectuat un zbor de 2 700 de mile de la

baza Mc Murdo Sound, care se află la 400 de mile la vest de Polul Sud, și au pătruns 2 300 de mile într-un ținut dincolo de Pol."

– Știre difuzată la radio despre expediția antarctică a lui Byrd, confirmată de presa americană din 5 februarie 1956.

MARTIE, 1956: „Prezenta expediție a deschis *un nou teritoriu vast*."

– Contra-amiralul Richard E. Byrd, pe 13 martie 1956, la întoarcerea din expediția sa de la Polul Sud.

...„acel continent fermecat din cer, *ținut al misterului veșnic!*"

– Contra-amiralul Richard E. Byrd, înainte de moartea sa. (Nota autorului: Byrd se referă aici, în mod enigmatic, la noile întinderi de pământ necunoscute, descoperite de el dincolo de polii Nord și Sud, în interiorul concavităților polare; datorită bine-cunoscutului fenomen polar de „oglină cerească”, prin care întinderile de pământ de dedesubt sunt reflectate pe cer, el se referă la ele ca la „continentul fermecat din cer”).

CE ÎNCEARCĂ SĂ DOVEDEASCĂ ACEASTĂ CARTE

1. Că Pământul este gol pe dinăuntru și nu este o sferă solidă, așa cum se presupune în mod obișnuit, și că interiorul său gol comunică prin două deschideri polare cu suprafața.

2. Că observațiile și descoperirile contra-amiralului Richard E. Byrd din Marina Statelor Unite, primul care a intrat în deschiderile polare din Arctica și Antarctica, pe o distanță totală de 4 000 de mile, confirmă corectitudinea teoriei noastre revoluționare asupra structurii Pământului, la fel ca și observațiile altor exploratori arctici.

3. Că, în conformitate cu teoria noastră geografică asupra Pământului, care este mai degrabă concav decât convex la Poli, acolo unde se deschide spre interiorul său gol, polii Nord și Sud nu au fost niciodată atinși fiindcă ei nu există.

4. Că explorarea necunoscutelor Lumi Noi, care există în interiorul Pământului, este mult mai importantă decât explorarea spațiului cosmic; și că expedițiile aeriene ale amiralului Byrd arată cum trebuie făcută o asemenea explorare.

5. Că națiunea ai cărei exploratori vor ajunge primii în această Lume Nouă din interiorul gol al Pământului, cu o întindere mai mare decât suprafața Pământului, probabil refăcând zborurile amiralului Byrd dincolo de ipoteticii poli

Nord și Sud, înăuntrul deschiderilor polare, arctică și antarctică, va deveni cea mai importantă națiune a lumii.

6. Că nu există vreun motiv pentru care interiorul gol al Pământului, care are o climă mai caldă decât suprafața, n-ar putea fi leagănul vieții vegetale, animale și omenești: și dacă este așa, este foarte posibil ca misterioasele farfuri zburătoare să provină de la o civilizație avansată din interiorul gol al Pământului.

7. Că, în eventualitatea unui război mondial nuclear, interiorul gol al Pământului va permite păstrarea continuității vieții umane după ce căderile radioactive vor extermina orice urmă de viață de pe suprafața Pământului; și va oferi un refugiu ideal pentru evacuarea supraviețuitorilor catastrofei, astfel încât rasa umană să nu fie complet distrusă, ci să poată să dăinuie.

CUVÂNT ÎNAINTE

Scopul acestei cărți este să prezinte dovezile științifice care să demonstreze că Pământul, în loc să fie o sferă solidă cu un centru în flăcări, din metal topit, așa cum se presupune în general, este, în realitate, gol pe dinăuntru, cu deschideri la Poli. De asemenea, în interiorul său gol există o civilizație avansată care este creatoarea farfuriilor zburătoare.

Teoria Pământului gol a fost elaborată pentru prima dată de către un scriitor american, William Reed, în 1906, iar mai târziu a fost extinsă de un alt american, Marshall B. Gardner, în 1920. În 1959, F. Amadeo Giannini a scris prima sa carte asupra subiectului, după cea a lui Gardner, iar, în același an, Ray Palmer, redactorul-șef al revistei «Flying Saucers»*, a aplicat teoria pentru a oferi o explicație logică a originii farfuriilor zburătoare.

Teoriile lui Reed și Gardner și-au găsit confirmarea în expedițiile arctică și antarctică ale contra-amiralului Richard E. Byrd, din 1947 și respectiv, 1956, care a pătruns 1 700 de mile dincolo de Polul Nord și 2 300 de mile dincolo de Polul Sud, într-un teritoriu necunoscut, lipsit de ghețuri, neînregistrat pe nici o hartă, întinzându-se în depresiunile polare și în deschiderile ce duc spre interiorul gol al Pământului. Adevărata semnificație, a marilor descoperiri ale amiralului Byrd, a fost trecută

* Flying Saucers = Farfunii zburătoare, în lb. engleză (n.t.)

sub tăcere curând după ce el și-a transmis raportul radio din avion, și nu i s-a acordat atenția cuvenită până când Giannini și Palmer nu au făcut publică problema. Vom explica, în continuare, rațiunea pentru care această informație n-a avut voie să ajungă la public, deși privește una dintre cele mai mari descoperiri geografice din istorie, mult mai mare decât descoperirea Americii de către Columb, deoarece Columb a descoperit un nou continent, pe când Byrd a descoperit o Lume Nouă, cu o întindere de uscat egală sau mai mare decât întreaga suprafață de uscat a Globului.

Descoperirea amiralului Byrd este astăzi strict secretă, un secret internațional de prim rang, și așa a fost de când a fost făcută, în 1947. După ce Byrd a anunțat prin radio, de la bordul avionului, și după o scurtă notiță în presă, toate știrile ulterioare în legătură cu subiectul au fost îndepărtate cu grijă de către agențiile guvernamentale. Există un motiv important. Înainte de a pleca în zborul său de șapte ore de la baza arctică peste uscatul lipsit de ghețuri *dincolo* de Polul Nord (ducând spre interiorul Pământului), amiralul Byrd a spus: „Aș vrea să văd acel ținut *de dincolo* de Pol. Acea zonă de dincolo de Pol este centrul Marelui Necunoscut”.

Amiralul Byrd nu a traversat pe deasupra Polului Nord și nu a călătorit 1 700 de mile, spre sud, în partea opusă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi intrat în teritorii înghețate. În loc de asta el a intrat într-un ținut cu climă caldă, lipsit de gheață și zăpadă, constând din păduri, munți, lacuri, vegetație verde și viață animală. Acest nou ținut *necunoscut* peste care el a zburat 1 700 de mile și care nu era trecut pe nici o hartă, există înăuntrul deschiderii polare care duce spre interiorul gol al Pământului, unde este mai cald decât în exterior, care este, aici, un ținut cu gheață și zăpadă.

Atunci, de ce S.U.A. nu au trimis o nouă expediție aeriană spre ținutul descoperit de amiralul Byrd, făcând efortul de a-l explora complet și a-i determina dimensiunile? De ce a fost complet uitată o asemenea descoperire importantă? Este ca și când Columb ar fi descoperit America și apoi n-ar mai fi urmat nimic, iar europenii n-ar

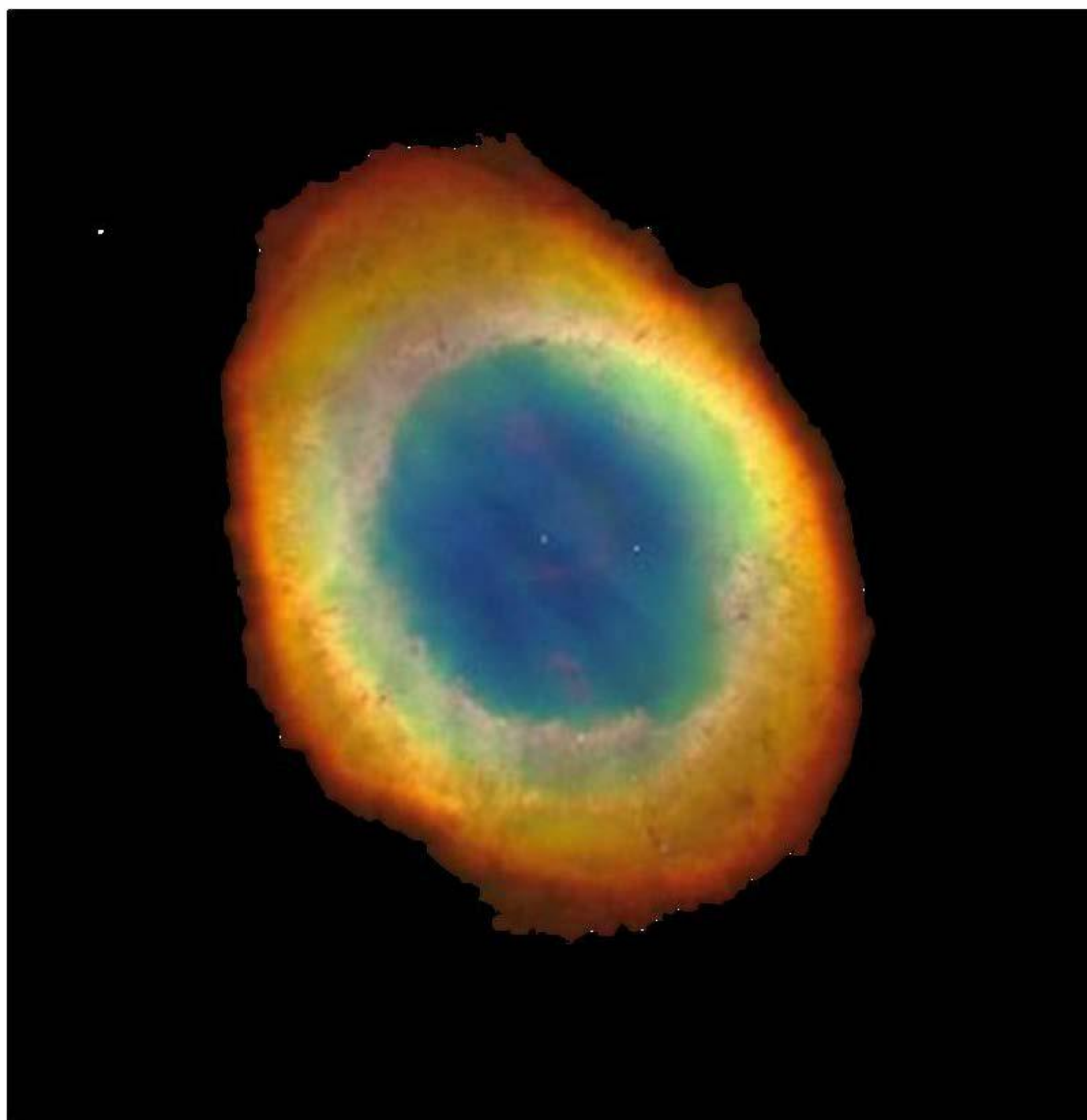
mai fi făcut călătorii ulterioare pentru a explora continentul vestic. De ce această apatie?

Explicația este evidentă. Dacă amiralul Byrd a făcut o asemenea descoperire monumentală, fără îndoială cea mai mare din istorie, a unei noi întinderi de uscat necunoscute, cu o suprafață nedeterminată, peste care expediția lui a zburat în total 4 000 de mile la ambii poli și care zonă are probabil lățimea egală cu lungimea și întrucât Byrd s-a întors înainte de a-i atinge capătul, este probabil mult mai mare de 4 000 de mile pătrate, atunci ar fi în interesul guvernului Statelor Unite să păstreze această descoperire secretă, astfel încât alte națiuni să nu afle de ea și să nu pretindă acest teritoriu pentru ele.

Se pare că știrea mării descoperiri a amiralului Byrd n-a ajuns în Uniunea Sovietică, sau poate că Uniunea Sovietică are cunoștință despre acest nou ținut netrecut pe nici o hartă, dar a adoptat aceeași politică a tăcerii și secretului.

Dacă Uniunea Sovietică ar cunoaște descoperirea, ar trimite, în mod sigur, flote întregi de submarine atomice, spărgătoare de gheață și avioane în acest teritoriu necunoscut de dincolo de Pol și ar fi prima care să-l exploreze și să-l pretindă pentru sine. Probabil că pentru a se împiedica acest lucru, știrea despre marea descoperire a amiralului Byrd a fost trecută sub tăcere și suprimată imediat după comunicarea ei. Totuși, întrucât secretul a fost deja dezvăluit și răspândit de către Giannini, Palmer și alții, și este de notorietate publică, nu mai poate fi numit secret.

Ar fi de dorit ca o națiune neutră și pacifistă, ca de pildă Brazilia, să trimită o expediție serioasă în această Lume Nouă de dincolo de Poli și să ia contact cu civilizația avansată de acolo, ale cărei farfurii zburătoare constituie dovada superiorității lor asupra noastră în domeniul științific. Poate că această rasă mai veche și mai înțeleaptă ne-ar putea salva de la pieire, împiedicând un viitor război nuclear și făcându-ne capabili să instaurăm o Nouă Eră pe Pământ, o eră a păcii permanente, cu toate armele nucleare scoase în afara legii și distruse de un guvern mondial care să reprezinte toate popoarele de pe glob.

Nebuloasa inelară sau miezul gol Lira s-a dezvoltat din mase de materie nebuloasă, având o deschidere polară și un soare central, care, în final, va evolua, transformându-se într-o nouă planetă. *(Fotografiată la Observatorul Lick).*

O nebuloasă spirală, la care se vede nucleul central proiectând mase de materie nebuloasă care formează un inel sau perete în jurul corpului central, așa cum se vede clar în figura alăturată, care reprezintă o nebuloasă inelară *(Fotografiată la Observatorul Yerkes, 3 ianuarie, 1912).*

CAPITOLUL I

DESCOPERIREA EPOCALĂ A AMIRALULUI BYRD

Cea mai mare descoperire geografică din istoria omenirii

„Acel continent încântător din cer, Ținutul Misterului Veșnic”!

„Mi-ar place să văd acel ținut de dincolo de Polul Nord. *Acea zonă de dincolo de Pol este Centrul Marelui Necunoscut!*”

– Contra-amiralul Richard E. Byrd

Cele două afirmații de mai sus, ale celui mai mare explorator al timpurilor moderne, contra-amiralul Richard E. Byrd, din Marina Statelor Unite, nu pot fi înțelese și nu au nici un sens, conform vechilor teorii geografice conform cărora Pământul este o sferă solidă cu un miez în flăcări, pe care ambii poli, Nord și Sud, sunt puncte fixe. Dacă așa ar sta lucrurile și dacă amiralul Byrd ar fi zburat 1 700 și respectiv 2 300 de mile *peste* poli Nord și Sud, în ținuturile înghețate și acoperite de zăpadă, care se află de cealaltă parte și a căror geografie este foarte bine cunoscută, ar fi de neînțeles faptul că a făcut o asemenea afirmație, referindu-se la teritoriul aflat de cealaltă parte a Polilor ca la „Marele Necunoscut”. De asemenea, n-ar fi avut nici un motiv să folosească expresia „Ținutul Misterului Veșnic”. Byrd nu era poet, iar ceea ce descrie este ceea ce a fost observat din avionul său. În timpul zborului său arctic de 1 700 de mile dincolo de Polul Nord, a raportat, prin radio, că vede sub el, nu gheață și zăpadă, ci întinderi de pământ constând din munți, păduri, vegetație verde, lacuri și râuri, iar în tufișuri a observat un animal straniu semănând cu mamutul descoperit înghețat

în gheața Arcticii. Evident, intrase într-o regiune mai caldă decât Teritoriul Înghețat, care se întinde de la Pol până în Siberia. Dacă Byrd ar fi avut în minte această regiune, nu ar fi avut motive s-o numească „Marele Necunoscut”, întrucât se poate ajunge la ea zburând peste Pol spre cealaltă parte a regiunii arctice.

Singurul mod de a înțelege afirmațiile enigmatice ale lui Byrd este să ignorăm concepția tradițională asupra formării Pământului și să acceptăm una complet nouă, conform căreia extremitățile arctică și antarctică nu sunt convexe, ci concave, iar Byrd a intrat în concavitățile polare atunci când a trecut *dincolo* de Poli. Cu alte cuvinte, el nu a zburat *peste* poli spre partea cealaltă, ci *a intrat* în concavitatea sau depresiunea polară care, așa cum vom vedea, ulterior, în această carte, se deschide spre interiorul gol al Pământului, leagănul vieții vegetale, animale și omenești, care se bucură de o climă tropicală. Acesta este „Marele Necunoscut” la care s-a refent Byrd când și-a făcut afirmația – și *nu* zona înghețată și acoperită de zăpadă de pe cealaltă parte a Polului Nord, care se întinde până la limita de sus a Siberiei.

Noua teorie geografică, prezentată în această carte pentru prima oară, lămurește afirmațiile stranii și enigmatice ale lui Byrd și demonstrează că marele explorator nu a fost un visător, așa cum poate părea în ochii cuiva care respectă vechile teorii geografice. Byrd a intrat într-un teritoriu în întregime nou, care era „necunoscut”, pentru că nu se afla pe nici o hartă și nu se află pe nici o hartă fiindcă toate hărțile sunt făcute pe baza credinței că Pământul este sferic și solid. Întrucât aproape toate ținuturile de pe această sferă solidă au fost explorate și înregistrate de către exploratorii polari, pe aceste hărți n-ar mai fi fost loc pentru teritoriul descoperit de amiralul Byrd, numit de el „Marele Necunoscut” – necunoscut fiindcă nu se află pe nici o hartă. Era o întindere de pământ mare cât America de Nord!

Acest mister poate fi rezolvat doar dacă acceptăm concepția fundamentală asupra formării Pământului, prezentată în această carte și susținută de observațiile exploratorilor arctici care vor fi citați aici. Conform acestei noi concepții revoluționare, Pământul nu este o sferă solidă, ci este *gol*, cu deschideri la Poli, iar *amiralul Byrd a intrat în aceste deschideri* pe o distanță de circa 4 000

de mile în timpul expedițiilor sale din Arctica și Antarctica, din 1947 și 1956. „Marele Necunoscut”, la care se referă Byrd, era ținutul fără ghețuri din interiorul cavităților polare, care se deschid spre interiorul gol al Pământului. Dacă această concepție este corectă, așa cum vom încerca să dovedim, atunci nici Polul Nord, nici Polul Sud nu pot exista, întrucât s-ar afla în aer, în centrul deschiderilor polare și nu pe suprafața Pământului. Acest punct de vedere a fost prezentat pentru prima oară de un scriitor american, William Reed, în cartea „Fantoma Polilor”, publicată în 1906, la puțin timp după ce amiralul Peary a pretins că a descoperit Polul Nord, în carte, negându-se acest lucru. În 1920, a fost publicată o altă carte, scrisă de Marshall Gardner, intitulată „O călătorie în interiorul Pământului sau Au fost Polii descoperiți într-adevăr?”, afirmând același lucru. Lucru straniu, Gardner nu avea cunoștință de cartea lui Reed și ajunsese la concluziile sale în mod independent. Amândoi afirmau că Pământul este gol, cu deschideri la Poli, iar în interiorul său trăiește o mare populație, de milioane de locuitori, cu o civilizație avansată. Acesta este probabil „Marele Necunoscut” la care se referea amiralul Byrd.

Repetăm, Byrd nu se putuse gândi la vreo parte necunoscută a Pământului, atunci când pomenise de „Marele Necunoscut”, ci mai degrabă la o zonă nouă, necunoscută până atunci, lipsită de ghețuri și zăpezi, cu vegetație verde, păduri și viață animală, care nu există nicăieri pe fața Pământului, ci în interiorul depresiunii polare, primindu-și căldura din interiorul gol, care are o temperatură mai mare decât suprafața cu care comunică. Doar pe baza acestei concepții putem înțelege afirmațiile amiralului Byrd.

În ianuarie 1956, amiralul Byrd a condus o altă expediție către Antarctica, iar acolo a pătruns 2 300 de mile *dincolo* de Polul Sud. În anunțul radio de atunci (13 ianuarie 1956) spunea: „Pe 13 ianuarie, membrii expediției Statelor Unite au pătruns 2 300 de mile într-un ținut de *dincolo* de Pol. Zborul a fost executat de contra-amiralul George Dufek din Unitatea de Aviație a Marinei Statelor Unite”.

Cuvântul „dincolo” este foarte semnificativ și le va da bătaie de cap celor care cred în vechea concepție despre soliditatea Pământului. Ar însemna, în acest caz, regiunea de pe cealaltă parte a Antarcticii și oceanul de după

ea, deci n-ar mai fi „un nou teritoriu vast” (netrecut pe vreo hartă) și nici expediția sa, care a găsit acest teritoriu, n-ar mai fi „cea mai importantă expediție din istoria lumii”. Geografia Antarcticii este foarte bine cunoscută, iar amiralul Byrd n-a adăugat nimic semnificativ cunoștințelor noastre despre continentul antarctic. Dacă acesta ar fi fost cazul, atunci de ce ar mai fi făcut asemenea afirmații aparent nebunești și nefondate – ținând seama mai ales de înalta sa poziție de contra-amiral al Marinei S.U.A. și de reputația sa de mare explorator?

Această enigmă se rezolvă când înțelegem noua teorie geografică a Pământului Gol, care este singurul mod în care afirmațiile lui Byrd capătă un sens, iar el nu mai este un vizionar care a văzut raze în regiunile polare sau cel puțin și-a închipuit că le-a văzut.

După întoarcerea sa din expediția din Antarctica, pe 13 martie, 1956, Byrd a remarcat: „Prezenta expediție a inaugurat o nouă și vastă întindere de pământ”. Cuvintele „întindere de pământ” sunt foarte semnificative. El n-ar fi putut să se refere astfel la vreo parte a continentului Antarctica, întrucât nici una nu constă din „pământ”, ci gheturi și, în plus, geografia lor este foarte bine cunoscută, iar Byrd nu și-a adus vreo contribuție remarcabilă la geografia Antarcticii, ca alți exploratori, ce și-au lăsat numele ca amintire în geografia acestei zone. Dacă Byrd ar fi descoperit un nou teritoriu vast în Antarctica, ar fi semnalat acest lucru guvernului Statelor Unite, iar teritoriul ar fi luat numele lui, așa cum s-ar fi întâmplat și dacă zborul său de 1 700 de mile dincolo de Polul Nord ar fi fost peste suprafața Pământului dintre Pol și Siberia.

Dar nu putem pune asemenea realizări pe seama marelui explorator și nici nu și-a lăsat numele în geografia Antarcticii, așa cum ar fi implicat afirmațiile sale despre descoperirea unei noi și vaste întinderi de pământ. Dacă expediția sa antarctică a deschis o nouă regiune imensă de gheață pe continentul înghețat al Antarcticii, n-ar fi potrivit folosirea cuvintelor „întindere de pământ”, care înseamnă o regiune fără gheturi, similară cu cea peste care Byrd a zburat 1 700 de mile *dincolo* de Polul Nord, și care avea o vegetație verde, păduri și viață animală. Putem conchide de aceea că expediția sa, din 1956, pe 2 300 de mile dincolo de Polul Sud, a fost peste un teritoriu similar fără gheturi, netrecut pe nici o hartă și nu peste vreo parte a continentului Antarctica.

În anul următor, în 1957, înainte de moartea sa, Byrd a denumit acest *ținut de dincolo* de Polul Sud (nu „gheturi” de cealaltă parte a polului Sud) „acest continent fermecător din cer, ținutul misterului veșnic”. N-ar fi putut face această afirmație dacă s-ar fi referit la partea din continentul înghețat al Antarcticii, aflată de cealaltă parte Polului Sud. Cuvintele „mister veșnic” se referă, evident, la altceva. Ele se referă la teritoriul mai cald, netrecut pe nici o hartă, care se află în Deschiderea Polară de Sud, ce duce spre interiorul gol al Pământului.

Expresia „acel continent încântător din cer”, se referă evident la o întindere de pământ și nu de gheață, reflectată pe cerul care acționează ca o oglindă, un fenomen straniu, observat de mulți exploratori polari, care vorbesc de „insula din cer” sau „cerul de apă”, după cum cerul polar reflectă pământ sau apă. Dacă Byrd ar fi văzut reflexia apei sau ghetarilor, n-ar fi folosit cuvântul „continent”, nici nu l-ar fi numit „vrăjit”. Era „fermecat” fiindcă, după teoriile geografice acceptate, acest continent pe care Byrd îl văzuse reflectat pe cer (unde picăturile de apă acționează ca o oglindă pentru suprafața de dedesubt) nu putea exista.

Acum îl vom cita pe Ray Palmer, redactor-șef al revistei «Farfuriile zburătoare» și un expert american de frunte în farfurii zburătoare, care este de părere că descoperirile amiralului Byrd în Arctica și Antarctica oferă o explicație pentru originea farfuriilor zburătoare; acestea, crede el, nu vin de pe alte planete, ci din interiorul gol al Pământului, unde există o civilizație avansată, aflată cu mult înaintea noastră în domeniul aeronauticii, folosind pentru deplasări aeriene farfuriile zburătoare, care ies în exteriorul Pământului prin deschiderile polare. Palmer își explică astfel punctul de vedere:

Cât de bine este cunoscut Pământul? Există oare vreo zonă de pe Pământ, care să poată fi considerată o posibilă origine a farfuriilor zburătoare? Sunt două. Cele două zone de importanță majoră sunt Antarctica și Arctica.

Cele două zboruri ale amiralului Byrd peste ambii Poli dovedesc că este ceva „ciudat” în legătură cu forma Pământului, în ambele zone polare. Byrd a zburat spre Polul Nord, dar nu s-a oprit acolo, întorcându-se apoi, ci a trecut 1 700 de mile dincolo de el și apoi s-a întors la baza sa arctică (pentru că i se termina combustibilul). Pe măsură de depășeau punctul Polului, apărea un ținut fără

ghețuri, cu lacuri, munți acoperiți cu păduri și chiar un animal monstruos, semănând cu mamutul din antichitate, a fost văzut mișcându-se printre tufișuri; și toate acestea au fost raportate prin radio de către ocupanții avionului. Aproape pe toată distanța de 1 700 de mile, avionul a zburat peste pământ, munți, copaci, lacuri și râuri.

Ce era acest pământ necunoscut? Oare Byrd, îndreptându-se spre nord, intrase în interiorul gol al Pământului prin deschiderea de la Polul Nord? Expediția ulterioară a lui Byrd s-a îndreptat spre Polul Sud și, după ce a trecut de acesta, a continuat 2 300 de mile dincolo de el.

Din nou pătrundem într-un ținut necunoscut și misterios, care nu apare pe hărțile de azi. Și din nou nu găsim nici o știre, în afară de anunțul inițial despre această realizare [din cauza suprimării oficiale a știrilor – Autorul]. Și, lucrul cel mai straniu, descoperim că milioanele de oameni ai lumii află știrea și nu manifestă nici un pic de curiozitate.

Deci, acestea sunt faptele. *La ambii Poli există zone necunoscute și întinse de teren, care nu pot fi considerate nelocuibile, întinzându-se pe distanțe care nu pot fi numite decât uniase, întrucât cuprind o suprafață mai mare decât a oricărui continent!* Ținutul Misterios de la Polul Nord, văzut de Byrd și echipa lui, are diagonala de cel puțin 1 700 de mile și nu putem crede că este doar o fâșie îngustă. Are probabil o suprafață cât a *Statelor Unite!*

În cazul Polului Sud, ținutul străbătut dincolo de Pol a cuprins o suprafață egală cu a Americii de Nord plus continentul de la Polul Sud.

Farfuriile zburătoare ar putea veni din aceste două ținuturi necunoscute de „dincolo de Poli”. Părerea redactorilor revistei „Farfurii zburătoare” este că existența acestor ținuturi nu poate fi negată de nimeni, luând în considerare faptele arătate de noi în legătură cu cele două expediții.

Dacă amiralul Byrd a pretins că expediția sa la Polul Sud a fost „cea mai importantă expediție din istoria lumii” și dacă la întoarcerea din expediție a remarcat că „prezenta expediție a inaugurat un nou și vast ținut”, ar fi straniu și inexplicabil cum unei asemenea mari descoperiri, a unui nou teritoriu mare cât America de Nord, comparabilă cu descoperirea Americii de către Columb, nu i s-ar fi acordat nici o atenție și ar fi fost complet uitată,

astfel încât nimeni să nu știe de ea, de la cei mai ignoranți, până la cei mai savanți.

Singurul răspuns rațional la acest mister este că, după scurtul anunț din presa americană, bazat pe raportul radio al americanului Byrd, publicitatea ulterioară a fost oprită de către Guvern, în slujba căruia lucra Byrd, și care avea importante motive politice pentru care descoperirea istorică a amiralului Byrd nu trebuia făcută cunoscută în întreaga lume. Pentru că descoperise două ținuturi necunoscute, având o lungime totală de 4 000 de mile și probabil *mari cât continentele America de Nord și de Sud la un loc*, întrucât avioanele lui Byrd au făcut cale întoarsă fără să atingă marginea acestui teritoriu netrecut pe nici o hartă. Evident, Guvernul Statelor Unite se temea ca alte guverne să nu afle de descoperirile lui Byrd și să efectueze zboruri similare, mergând mult mai departe decât Byrd, și să ridice pretenții proprii asupra acestor teritorii.

Comentând afirmațiile lui Byrd, făcute în 1957, cu puțin timp înainte de moartea sa, în care el numea noul teritoriu descoperit dincolo de Poli „*acel continent vrăjit din cer*” și „*ținutul misterului veșnic*”, Palmer spune:

„Luând în considerare toate acestea, este oare de mirare că toate națiunile lumii au considerat deodată că regiunile polare, de nord și (mai ales) de sud, sunt atât de interesante și importante și au inițiat explorări la o scară de-a dreptul uriașă?”

Palmer trage concluzia că acest nou ținut descoperit de Byrd, care nu se află pe nici o hartă, există *în interiorul* și nu în exteriorul Pământului, întrucât geografia exteriorului este foarte bine cunoscută, în timp ce aceea a interiorului (din interiorul depresiunii polare) este „necunoscută”. Din acest motiv Byrd l-a denumit „Marele Necunoscut”.

După analiza semnificației folosirii termenului „dincolo” de Pol, de către Byrd, în loc de „peste” Pol, spre cealaltă parte a regiunilor arctice sau antarctice, Palmer conchide că Byrd s-a referit la un ținut *necunoscut* aflat în *interiorul* concavității polare și legat de interiorul mai cald al Pământului, ceea ce justifică vegetația verde și viața animală. Este „necunoscut” pentru că nu se află pe suprafața exterioară a Pământului și de aceea nu este trecut pe nici o hartă. Palmer scrie:

În februarie 1947, amiralul Richard E. Byrd, omul care a făcut cel mai mult pentru cunoașterea zonei Polului

Nord, a declarat următoarele: „Mi-ar place să văd ținutul de dincolo de Pol. Acea zonă de dincolo de Pol este centrul Marelui Necunoscut”.

Milioane de oameni au citit această declarație, în cotidiene. Și milioane au fost entuziasmați de zborul care a urmat spre Pol și cale de 1700 de mile dincolo de acesta. Milioane au auzit descrierea zborului, transmisă la radio, publicată apoi și în ziare.

Ce ținut era oare? Uitați-vă pe hartă! Calculați distanța până la toate ținuturile cunoscute pe care le-am menționat anterior (Siberia, Spitzbergen, Canada, Alaska, Finlanda, Norvegia, Groenlanda și Islanda). O bună bucată din ele se află, într-adevăr, în interiorul razei de 1700 de mile. Dar nici unul nu se află la 200 de mile de Pol. Byrd a zburat peste pământ necunoscut. El însuși l-a denumit „Marele Necunoscut”. Și, într-adevăr, este mare! Pentru că după un zbor de 1700 de mile deasupra unei întinderi de pământ, el a fost nevoit să se întoarcă din lipsă de benzină, și încă nu dăduse de capăt! Ar fi trebuit să ajungă înapoi, în „zona civilizată”. Dar n-a ajuns. N-ar fi trebuit să vadă altceva decât oceanul acoperit de gheturi sau, măcar parțial, oceanul gol. În loc de asta, s-a aflat deasupra unor *munți acoperiți de păduri!*

Pădurii!

Incredibil! Limita de nord a pădurilor se află mult mai la sud în Alaska, Canada și Siberia. La nord de această linie, nu crește nimic! De jur-împrejurul Polului Nord, copacii nu cresc în interiorul razei de 1700 de mile de la Pol!

Ce este asta? Este zborul autentificat al amiralului Richard E. Byrd spre un ținut de *dincolo* de Pol, pe care dorea foarte mult să-l vadă, fiindcă era *centrul marelui necunoscut*, centrul misterului. Aparent, dorința i s-a împlinit pe deplin și cu toate acestea, astăzi acest misterios ținut nu este menționat nicăieri. De ce? Oare acel zbor, din 1947, a fost o ficțiune? Au mințit toate ziarele? A mințit radioul de la bordul avionului lui Byrd?

Nu, amiralul Byrd a zburat, într-adevăr, dincolo de Pol. Dincolo?

Ce-a vrut să spună amiralul Byrd când a folosit acel cuvânt? Cum este posibil să treci *dincolo* de Pol? Să judecăm puțin. Să ne imaginăm că suntem transportați printr-un mijloc miraculos în punctul exact al Polului Nord Magnetic. Sosim acolo, instantaneu, neștiind din ce direcție am venit. Tot ce știm este că vom porni de la Polul Nord spre Spitzbergen. Dar unde este Spitzbergen? Încotro s-o luăm? Spre sud, firește! Dar care sud? De la Polul Nord, toate direcțiile sunt spre Sud!

Aceasta este, de fapt, o simplă problemă de navigație. Toate expedițiile spre pol, fie ele cu vapoare, cu submarine sau cu piciorul, s-au confruntat cu această problemă. Fie să se întoarcă pe unde veniseră, fie să descopere care direcție spre sud este cea care îi va duce la destinația corectă, oricare ar fi fost ea. Problema se rezolvă cotînd în orice direcție și mergând aproximativ 20 de mile. Apoi ne oprim, măsurăm poziția stelelor, o corelăm cu citirea busolei (care acum nu mai arată drept în jos, ci spre Polul Nord Magnetic) și ne trasăm drumul pe hartă. Apoi este simplu să mergem spre Spitzbergen, îndreptându-ne spre sud.

Amiralul Byrd nu a urmat acest procedeu tradițional de navigație. Când a ajuns la Pol, a continuat încă 1700 de mile.

Intenționat, el a continuat în direcția nord, după ce a traversat Polul. Și, lucru ciudat, a rămas înregistrat faptul că a reușit, pentru că altfel n-ar fi văzut acel „ținut de dincolo de Pol”, care până în ziua de astăzi – dacă ar fi să cercetăm toate colecțiile ziarelor, cărțile, radio-ul, televiziunea și tradiția orală – n-a mai fost revizitat niciodată!

Acel ținut *nu poate exista* pe hărțile de azi, dar întrucât *există*, nu putem decât să conchidem că hărțile de azi sunt incorecte, incomplete și nu reprezintă imaginea adevărată a Emisferei Nordice.

S-a localizat astfel, în Nord, o mare masă de pământ, care nu se află pe nici o hartă de azi, un ținut care este *centrul marelui necunoscut*, pe care nu ni-l putem imagina altfel, decât că acea distanță de 1700 de mile, traversată de Byrd, este doar o porțiune din el.

O asemenea descoperire importantă, numită de Byrd „cea mai importantă” din istoria lumii, ar fi trebuit să fie cunoscută de toată lumea, dacă informațiile despre ea n-ar fi fost suprimate în asemenea grad încât a fost complet uitată, până când Giannini a menționat-o în cartea sa „Lumi de dincolo de Poli”, publicată la New York, în 1959. În mod similar, cărții lui Giannini, din vreun motiv ciudat, nu i s-a făcut publicitate de către editor și a rămas necunoscută.

La sfârșitul aceluiași an, 1959, Ray Palmer, redactor-șef al revistei «Farfurii zburătoare», a făcut publicitate descoperirii amiralului Byrd, despre care aflase din cartea lui Giannini. Era atât de impresionat, încât în luna decembrie, a aceluiași an, a publicat informația în revista sa, care se vindea la toate standurile din Statele Unite. Apoi a urmat o serie de incidente stranii, demonstrând că forțe secrete lucrau pentru a împiedica accesul la public al informației extrase din cartea lui Giannini și inserate în numărul din decembrie al revistei «Farfurii zburătoare». Care sunt aceste forțe secrete, care au un motiv special să oprească popularizarea informațiilor despre marea descoperire, de către amiralul Byrd, a unor noi întinderi de pământ netrecute pe nici o hartă? Evident, sunt aceleași forțe care n-au permis – cu excepția unei scurte notițe din presă – popularizarea informației imediat după ce Byrd și-a făcut descoperirea, ci de-abia în 1959, la doisprezece ani după ce fusese făcută.

Anunțul lui Palmer despre descoperirile lui Byrd, din Arctica și Antarctica, a constituit prima publicitate pe scară mare de la data când acestea fuseseră făcute și menționate pe scurt, fiind mult mai semnificativ decât citațiile și afirmațiile din cartea lui Giannini, căreia nu i se făcuse o reclamă corespunzătoare și se vânduse foarte puțin. Din acest motiv, curând după ce numărul din decembrie 1959 al revistei „Farfurii zburătoare” era gata de a fi trimis abonatilor și de a fi expus pe standurile de vânzare a presei, el a fost retras din circulație – evident de către aceleași forțe secrete care opriseră populari-

zarea acestei informații, începând din 1947. Când a sosit camionul, care livra revistele de la tipografie la editură, nu s-a mai găsit nici o revistă în camion! În urma telefonului dat de editor (dl. Palmer) la tipografie, s-a constatat că nu se găsea buletinul de expediție care dovedea că s-a făcut livrarea. Deoarece plătise pentru reviste, editura a cerut tipografiei să trimită din nou șpalturile la tipar și să scoată alte copii. Dar, ciudat, șpalturile erau atât de stricate, încât nu s-a mai putut retipări nimic. Dar unde erau miile de reviste care fuseseră tipărite și dispăruseră în chip misterios? De ce nu se găsea chitanța de expediție? Dacă se pierduse și revistele se trimiseseră la o adresă greșită, acestea ar fi apărut undeva. Dar n-au apărut. Ca urmare, 5000 de abonați n-au primit revista. Un distribuitor, care primise 750 de copii pentru a le vinde la standul său, lipsea și el, iar cele 750 de reviste dispăruseră împreună cu el. Aceste reviste îi fuseseră trimise cu rugămintea de a fi returnate dacă nu se vindeau. Nu s-au mai întors. Întrucât revista a dispărut complet, peste câteva luni a fost republicată și trimisă abonaților.

Ce conținea această revistă, ca să provoace oprirea ei în acest mod – de către forțe invizibile și secrete? Conținea un raport asupra zborului amiralului Byrd, dincolo de Polul Nord, din 1947, despre care se oprișe orice știre, cu excepția mențiunii din cartea lui Giannini *Lumi de dincolo de Poli*. Numărul din decembrie 1959 al «Farfuriilor zburătoare» era, evident, considerat la fel de periculos de către forțele secrete care aveau motive speciale să rețină această informație și s-o păstreze secretă față de public. În acest număr al «Farfuriilor zburătoare» erau citate următoarele afirmații din cartea lui Giannini:

„Începând cu 12 decembrie 1929, expedițiile polare ale Marinei S.U.A. au stabilit existența unei întinderi de pământ nedeterminabile, dincolo de Poli.

Pe 13 ianuarie 1956, în timp ce pregăteam această carte, o unitate de aviație a S.U.A. a pătruns 2300 de mile dincolo de presupusul Pol Sud al Pământului. Acest zbor a avut loc peste pământ, apă și ghețuri. Din motive foarte

serioase, memorabilul zbor n-a fost aproape deloc menționat în presă."

Statele Unite și alte peste treizeci de națiuni au pregătit expediții polare fără precedent, în 1957-1958, pentru a pătrunde în ținuturile de-acum dovedite, existente dincolo de ambii Poli. Dezvăluirea mea inițială, din 1926-1928, despre ținutul – pe atunci necunoscut – de dincolo de Poli – a fost calificată de presă drept „mai îndrăzneată decât tot ce a conceput vreodată Jules Verne”. Apoi, Giannini cita următoarele afirmații ale amiralului Byrd, pe care le-am prezentat mai sus:

„1947: Februarie. Mi-ar place să văd acel ținut *de dincolo de Pol*. Acea zonă de dincolo de Pol este centrul marelui necunoscut.” – Contra-amiralul Richard E. Byrd, Marina Statelor Unite, înaintea zborului său de șapte ore peste ținutul de dincolo de Polul Nord.

1956: 13 ianuarie. „Pe 13 ianuarie, membri ai expediției Statelor Unite au efectuat un zbor de 2000 de mile de la baza de la McMurdo Sound, care se află la 400 de mile la vest de Polul Sud, și au pătruns 2300 de mile într-un ținut de dincolo de Pol.” – Anunț radio, confirmat de presă pe 5 februarie.

1956: 13 martie. „Prezenta expediție a inaugurat un nou teritoriu vast.” – Amiralul Byrd, după întoarcerea din ținutul de dincolo de Polul Sud.

1957: „Acel continent fermecat din cer, ținutul misterului veșnic.” – Amiralul Byrd.

Lumea științifică n-a acordat nici o atenție cărții lui Giannini. Teoria geografică, stranie și revoluționară, prezentată a fost ignorată, ca fiind mai degrabă excentrică decât științifică. Și, totuși, afirmațiile amiralului Byrd nu au sens decât dacă se acceptă o asemenea concepție asupra existenței unui „ținut dincolo de Poli”, așa cum a susținut Giannini. Giannini scrie:

„Extremitățile de nord și de sud ale Pământului nu au o limită fizică. Pe Pământ nu se poate naviga de jur-împrejur pe la Nord și pe la Sud. Totuși, unele zboruri «în jurul lumii» au contribuit la populara concepție greșită

cum că Pământul ar fi fost înconjurat pe la Nord și pe la Sud."

„Pe deasupra Polului Nord", cu întoarcere spre zonele din nord, fără cotitură, este un lucru irealizabil, deoarece nu există un capăt de nord al Pământului. Aceleași condiții sunt adevărate și pentru Polul Sud.

Existența unor lumi dincolo de Poli a fost confirmată de explorările făcute de Marina Statelor Unite, în ultimii treizeci de ani. Confirmarea este substanțială. Cel mai bătrân explorator din lume, contra-amiralul Richard Evelyn Byrd, a comandat memorabila expediție guvernamentală în acel ținut nesfârșit de dincolo de Polul Sud. Înainte de plecarea sa din San Francisco, el a făcut semnificativul anunț prin radio: „Aceasta este cea mai importantă expediție din istoria lumii". Ca urmare, pătrunderea sa, pe 13 ianuarie 1956, într-un ținut de dincolo de Pol, pe distanța de 2300 de mile, a dovedit că amiralul nu exagerase.

Comentând afirmațiile lui Giannini, despre imposibilitatea de a merge drept spre nord peste Polul Nord și a ajunge de cealaltă parte a Globului, cum ar fi cazul dacă Pământul ar fi convex în loc să fie concav la Pol, Palmer scrie în revista sa «Farfurii zburătoare»:

„Mulți dintre cititori au afirmat că zborurile comerciale trec tot timpul pe deasupra Polului, ajungând de cealaltă parte a Globului. Acest lucru nu este adevărat, și chiar dacă însăși conducerea Liniilor Aeriene ar răspunde că este, dacă ar fi întrebată, tot nu este adevărat. Ei fac manevre de navigație care elimină automat zborul peste Pol în linie dreaptă, în orice sens. Întrebați-i pe piloții acestor zbururi polare. Și apoi, numiți măcar un zbor trans-polar la care să vă puteți lua bilet, un zbor care, efectiv, să *traverseze* Polul Nord."

Examinând ruta zborurilor peste zona polară de Nord, descoperim mereu că se zboară în jurul Polului sau pe lângă el, și niciodată direct pe deasupra lui. Este straniu. Sigur că un zbor căruia i s-ar face reclamă că trece direct peste Polul Nord ar atrage mulți pasageri dornici de

această experiență. Totuși, lucru ciudat, nici o companie aeriană nu oferă un asemenea zbor. Rutele lor aeriene trec întotdeauna pe lângă Pol. De ce? Nu cumva ar fi posibil ca, dacă ar trece direct pe deasupra Polului, în loc să ajungă de cealaltă parte a Pământului, avionul ar ajunge în acel *ținut de dincolo de Pol*, „Centrul Marelui necunoscut”, cum l-a numit amiralul Byrd?

Palmer sugerează că ar trebui organizată o asemenea expediție, care să meargă direct spre nord și să continue spre nord după ce a ajuns în punctul Polului Nord (despre care el crede că se află în centrul concavității polare și nu pe pământ solid), refăcând traseul amiralului Byrd și continuând în aceeași direcție, până când se va ajunge în interiorul gol al Pământului. Aparent, acest lucru nu a fost făcut niciodată. În ciuda faptului că Marina Statelor Unite are, în arhivele sale, înregistrarea zborurilor și descoperirilor amiralului Byrd. Motivul este, probabil, că noua concepție geografică asupra formei Pământului în regiunile polare – care ar trebui acceptată mai înainte de a aprecia adevărata semnificație a descoperirilor amiralului Byrd – nu a corespuns cu vederile șefilor Marinei, care, drept urmare, au lăsat la o parte chestiunea și au uitat-o.

Afirmația de mai sus a lui Palmer, cum că zborurile comerciale nu trec pe deasupra Polului Nord, pare rezonabilă în lumina noilor descoperiri sovietice legate de Polul Nord Magnetic, despre care s-a descoperit că este nu un punct ci o linie lungă; iar noi credem că este o linie circulară, constituind marginea concavității polare, astfel încât orice punct de pe acest cerc poate fi numit Polul Nord Magnetic, fiindcă aici acul busolei arată direct în jos. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci ar fi imposibil ca avioanele să traverseze peste Polul Nord, care se află în interiorul depresiunii polare și nu pe suprafața Pământului, în acord cu teoria conform căreia Pământul este solid cu formă convexă la Pol. Când piloții cred că au ajuns la Polul Nord, conform busolei, ei ating, în realitate, marginea concavității polare, unde se află adevăratul Pol Nord Magnetic.

Referindu-se la cartea lui Giannini, Palmer comentează: „Strania carte, scrisă de Giannini, a oferit singura posibilitate prin care se poate dovedi clar că Pământul are o formă stranie la Polul Nord, cum, de altfel, credem că are și la Polul Sud, nu neapărat cu o gaură dintr-o parte într-alta, ci ca o gogoasă care s-a umflat prea mult, încât gaura este doar o depresiune adâncă la fiecare capăt, sau ca un cauciuc de mașină uriaș, montat pe un butuc de roată solid, cu capacele mai la interior.

Nici un om n-a zburat vreodată direct peste Polul Nord, continuând apoi în linie dreaptă. Redactorul revistei crede că acest lucru ar trebui făcut, și încă imediat. Avem avioanele necesare. Redactorul vrea să știe sigur dacă un asemenea zbor ar ajunge în vreuna dintre țările din jurul Polului Nord, în mod necesar în punctul exact opus punctului de plecare. Navigația nu trebuie făcută cu ajutorul busolei sau triangulației pe hărțile existente, ci cu ajutorul busolei giroscopice, pe un traseu drept, nedeviat din momentul decolării până în momentul aterizării. Și nu doar o busolă giroscopică în plan vertical (după intrarea în deschiderea polară). Trebuie să existe o deplasare înainte, efectivă și nediscutabilă.

Toată lumea știe că o busolă giroscopică orizontală, cum se folosesc în prezent, face ca un avion să câștige mereu altitudine, întrucât Pământul i se curbează mereu în față, pe măsură ce avionul înaintează. Acum, conform teoriei noastre asupra depresiunii polare, aceasta ar însemna că atunci când un avion intră în această depresiune, busola giroscopică ar trebui să arate un mult mai mare câștig de altitudine decât ar fi fost cazul în mod obișnuit, datorită curbării Pământului spre interior la Polul Nord. Deci, dacă avionul continuă în cursa lui spre nord, acest câștig în altitudine va continua cu cât merge mai departe; și dacă avionul încearcă să se mențină la aceeași altitudine, traseul său se va curba spre interiorul gol al Pământului*.

Sunt interesante următoarele afirmații ale lui Giannini, dintr-o scrisoare către un cititor, care aflase despre el din revista lui Palmer „Farfurii zburătoare”:

Autorului i s-a cerut, de către biroul din New York al Cercetărilor Navale S.U.A. să transmită un mesaj radio prin care să-i ureze succes contra-amiralului Richard Evelyn Byrd din Marina S.U.A. la baza sa din Arctica, în februarie 1947.

La acea dată, contra-amiralul Byrd (în prezent decedat) anunțase prin presă: „Mi-ar place să văd ținutul de dincolo de Pol. Acel ținut de dincolo de Pol este centrul marelui necunoscut”. Apoi, amiralul Byrd și un echipaj aparținând Marinei au executat un zbor de șapte ore pe 1700 de mile, pe deasupra unui ținut întinzându-se dincolo de „capătul” teoretic al Pământului de la Polul Nord.

În ianuarie 1947, înainte de acel zbor, autorul a putut vinde o serie de articole de ziar unei companii de presă internaționale, doar datorită asigurărilor date de autor directorului companiei, că Byrd *va trece într-adevăr* dincolo de punctul imaginar al Polului Nord.

Ca urmare a faptului că autorul a știut dinainte de existența unui ținut până atunci necunoscut, dincolo de punctele Polilor, și după ce articolele vândute companiei respective au apărut în presă, autorul a fost investigat de către biroul U.S. Naval Intelligence (Biroul de Informații al Marinei S.U.A.). Acea investigație de către Biroul de Informații s-a datorat confirmării clare, de către Byrd, a teoriilor revoluționare ale autorului.

Mai târziu, în martie 1958, autorul s-a adresat prin postul de radio Missouri, exprimând importanța descoperirii unui ținut dincolo de punctul imaginar al Polului Nord, din vechăa teorie.

Vorbind de relatările asupra zborului amiralului Byrd din februarie 1947, dincolo de Polul Nord, apărute în ziarele din New York, Giannini comentează: „Aceste relatări descriau zborul lui Byrd, de 1700 de mile, timp de șapte ore, peste *pământ și lacuri cu apă dulce* DINCOLO de presupusul „capăt” de la Polul Nord al Pământului. Și

știrile s-au înmulțit până când *s-a impus o cenzură strictă de la Washington*.

Un alt scriitor american, preocupat de farfurii zburătoare, Michael X, a fost impresionat de descoperirile lui Byrd, și a ajuns la concluzia că farfuriile zburătoare provin, probabil, de la o civilizație avansată, din interiorul Pământului, ale cărui margini au fost vizitate de Byrd. El descrie astfel călătoria lui Byrd:

„Sub ei se află o vale verde. Dintr-un motiv ciudat, valea văzută de Byrd nu era acoperită de ghețuri, după cum ar fi trebuit. Era verde și cu o vegetație luxuriantă. Erau munți cu păduri dese, iarbă bogată și tufișuri. Faptul cel mai uluitor, au observat un animal uriaș, mișcându-se prin tufișuri. Într-un ținut cu ghețuri, zăpezi și un „ger cumplit” aproape permanent, aceasta a fost un mister uimitor.”

Când amiralul Byrd a intrat în această țară necunoscută, în „centrul marelui necunoscut”, unde se afla el? În lumina teoriei lui Marshall Gardner, el era chiar la poarta ce duce în interiorul Pământului și care se află *dincolo de Pol*.

Atât Canada, cât și Alaska, au avut parte de mai multe farfurii zburătoare, observate în ultima vreme, decât de obicei. De ce? Există oare vreo legătură cu „ținutul de dincolo de Poli” – acel teritoriu necunoscut din interiorul Globului?

Trebuie să existe o legătură. Dacă farfuriile zburătoare intră și ies din interiorul Pământului, prin deschiderile polare, este normal să fie văzute mai des de canadieni și de locuitorii Alaskăi, decât de oamenii din alte părți ale lumii. Alaska se află aproape de Polul Nord, ca și Canada.

Observațiile de mai sus, asupra concentrării farfuriilor zburătoare în regiunile arctice, corespund cu observațiile similare făcute de Jarrold și Bender, despre concentrarea lor din Antarctica, unde experții în farfurii zburătoare cred că acestea au o bază de lansare, de unde sunt văzute decolând și coborând. Însă, conform teoriei din această

carte, ceea ce se întâmplă în realitate, în Arctica și în Antarctica, este că farfuriile zburătoare ies și reintră prin deschiderile polare, care duc în interiorul gol al Pământului, adevăratul lor loc de origine. Aimé Michel, prin teoria sa „linia dreaptă”, a dovedit că majoritatea zborurilor farfuriilor zburătoare se fac pe direcția nord-sud, ceea ce ar fi perfect adevărat, dacă originea lor ar fi polară, ele ieșind prin deschiderile de la Polul Nord sau Sud.

În februarie 1947, cam în perioada când amiralul Byrd a făcut marea descoperire a ținutului de dincolo de Polul Nord, pe continentul Antarctica a fost făcută o altă remarcabilă descoperire, descoperirea „Oazei lui Bunger”. Această descoperire a fost făcută de către Comandantul Lt. David Bunger, care pilota unul dintre cele șase avioane mari de transport, folosite de amiralul Byrd pentru „Operațiunea Highjump” a Marinei S.U.A. (1946-1947).

Bunger zbura spre interiorul continentului, plecând de la Calota de Gheață Shackleton, de lângă Coasta Queen Mary din Țara lui Wilkes. El și echipajul lui se aflau la circa patru mile de coastă, unde marea este neânghețată.

Ținutul descoperit de Bunger era lipsit de ghețuri. Lacurile aveau diferite culori, de la roșu ruginiu și verde, până la albastru-închis. Fiecare lac era de peste trei mile lungime. Apa era mai caldă decât oceanul, după cum a descoperit Bunger, când a coborât cu hidroavionul său pe unul dintre lacuri. Fiecare lac avea o plajă în pantă lină.

În jur, pe cele patru laturi ale oazei, care avea în linii mari forma unui pătrat, Bunger a văzut zăpadă albă și ghețuri nesfârșite. Două laturi ale oazei se ridicau la o înălțime de aproape o sută de picioare* și constau din ziduri mari de gheață. Celelalte două laturi aveau o pantă mai înclinată și mai lină.

Existența unei asemenea oaze în îndepărtata Antarctica, țară a ghețurilor veșnice, ar indica acolo o climă mai caldă, care ar exista dacă oaza s-ar afla în deschiderea polară sudică, ducând spre interiorul mai cald al

* 1 picior = 0,33 m (n.t.)

Pământului, ca în cazul teritoriului mai cald, cu pământ și lacuri, descoperit de amiralul Byrd, dincolo de Polul Nord și care se află, probabil, în interiorul deschiderii polare nordice. Altfel, nu se poate explica prezența unei asemenea oaze de teritoriu neânghețat, în mijlocul continentului Antarctica, acoperit de gheață în grosime de câteva mile. Oaza nu putea rezulta de pe urma activității vulcanice sub suprafața pământului, deoarece suprafața oazei – de trei sute de mile pătrate – era prea mare pentru a fi afectată de căldura vulcanică. Vânturile calde, curenții din interiorul Pământului constituie o explicație mai bună.

Astfel, Byrd, în Arctica, și Bunker, în Antarctica, au făcut descoperiri similare, de suprafețe de teren mai calde, situate dincolo de Poli, cam în același timp, la începutul lui 1947. Dar ei n-au fost singurii care au făcut asemenea descoperiri. Acum câțeva vreme, un ziar din Toronto, Canada, „The Globe and Mail”, a publicat o fotografie a unei văi verzi, făcută de un aviator în regiunea arctică. Evident, aviatorul a făcut fotografia din aer și nu a încercat să aterizeze. Era o vale minunată, cu dealuri verzi. Probabil că aviatorul trecuse dincolo de Polul Nord în același teritoriu mai cald, vizitat de amiralul Byrd, și care se afla în deschiderea polară. Imaginea a fost publicată în 1960.

Confirmări ale descoperirii amiralului Byrd sunt și rapoartele unor indivizi care afirmă că au intrat în deschiderea polară nordică, așa cum au făcut mulți exploratori arctici, fără să știe ce fac, pătrunzând destul de departe, pentru a ajunge în Lumea Subterană din interiorul gol al Pământului. Dr. Nephi Cottom, din Los Angeles, a relatat următoarea poveste pe care i-a spus-o un pacient, un bărbat de origine scandinavă:

„Locuiam în Norvegia, în apropierea Cercului Arctic. Într-o vară, eu și prietenul meu ne-am hotărât să facem împreună o călătorie, cu barca, și să mergem cât mai departe în ținutul din nord. Așa că ne-am pus provizii

pentru o lună, într-o mică barcă de pescuit, cu pânze, și cu un motor bun, și am plecat pe mare.

După o lună, ajunseseam departe în nord, dincolo de Pol, într-o țară mică și ciudată. Cel mai mult ne mira vremea de acolo. Caldă, iar, uneori, noaptea nu puteam dormi de căldură. (Exploratorii arctici, care au ajuns în nordul îndepărtat, au raportat lucruri similare despre vremea caldă, uneori destul de caldă ca să-i facă să-și lepede hainele groase – Autorul). Apoi am văzut ceva atât de straniu încât am rămas amândoi uluiți. În fața mării calde și fără ghețuri era ceva care semăna cu un munte mare. Oceanul părea să se verse într-un anumit punct al aceluși munte. Nedumeriți, am continuat în acea direcție și ne-am trezit plutind printr-un canion larg, ce ducea în interiorul Pământului. Am continuat să navigăm și apoi am văzut ceva surprinzător – un soare care strălucea în interiorul Pământului!

Oceanul, care ne purtase în interiorul gol al Pământului, a devenit, treptat, un râu. Acest râu mergea, după cum ne-am dat seama mai târziu, pe toată suprafața interioară a lumii, de la un capăt la celălalt. Te poate duce, dacă mergi destul de-a lungul său, de la Polul Nord direct la Polul Sud.

Am observat că suprafața interioară a Pământului era împărțită, ca și cealaltă, în uscat și apă. Soarele luminează din plin și abundă viața animală și vegetală. Am călătorit tot mai departe, prin acest ținut fantastic, fantastic fiindcă totul era uriaș în comparație cu lucrurile de afară. Plantele erau mari, copacii gigantici și, în final, am dat de URIAȘI.

Aceștia locuiau în case și orașe, ca și noi pe suprafața Pământului. Și foloseau pentru transportul oamenilor un mijloc de transport electric, asemănător cu un monorai. Mergea pe toată lungimea râului, de la un oraș la altul.

Câțiva dintre locuitorii interiorului Pământului – uriași – ne-au descoperit barca pe râu și au fost uluiți. Erau totuși destul de prietenoși. Ne-au invitat să mâncăm cu ei, în

casele lor, și m-am despărțit de tovarășul meu, el ducându-se acasă la un uriaș, iar eu la altul.

Giganticul meu prieten m-a dus la familia lui, și am rămas fără grai văzând mărimea lucrurilor din casă. Masa era colosală. Mi s-a pus în față o farfurie plină cu o porție de mâncare ce m-ar fi săturat o săptămână întreagă. Uriașul mi-a oferit un ciorchine de struguri cu bobul cât piersica noastră. Am gustat una și am descoperit că era mai dulce decât orice gustasem vreodată, afară. În interiorul Pământului, toate fructele și legumele sunt mult mai gustoase și mai parfumate decât cele pe care le avem pe suprafața exterioară a Pământului.

Am rămas la uriași timp de un an, bucurându-ne de tovarășia lor la fel cum și ei se bucurau că ne cunosc. În timpul vizitei noastre, am observat multe lucruri stranii și neobișnuite la acești oameni și tot timpul rămâneam uimiți de progresul științific și de invențiile lor. În tot acest timp, n-au fost niciodată neprietenoși cu noi și ni s-a permis să ne întoarcem acasă așa cum venisem – de fapt, ne-au oferit politicoasă protecția lor, dacă am fi avut nevoie de ea pe drumul de întoarcere.

Acești uriași erau, evident, membrii rasei antediluviene a atlantiților, care se stabiliseră în interiorul Pământului înainte de potopul istoric care le-a scufundat continentul Atlantida.

O experiență similară și în întregime independentă a unei vizite în interiorul gol al Pământului, prin deschiderea polară, a fost citată de un alt norvegian numit Olaf Jansen și a fost menționată în cartea *Zeul fumuriu*, scrisă de Willis George Emerson, un scriitor american. Cartea se bazează pe relatarea făcută de Jansen lui W. Emerson, înainte de moarte, în care descria experiența reală a vizitei sale în interiorul Pământului și la locuitorii acestuia.

Titlul *Zeul fumuriu*, se referă la soarele din centrul interiorului gol al Pământului care, fiind mai mic și mai puțin strălucitor decât soarele nostru, pare „fumuriu”. Cartea relatează experiența adevărată a doi norvegieni, tată și fiu, care, cu mica lor barcă de pescuit și cu un curaj

nemărginit, au încercat să găsească „ținutul de dincolo de vântul de nord”, deoarece auziseră despre căldura și frumusețea lui. O furtună extraordinară i-a purtat, pe aproape întreaga distanță, prin deschiderea polară în interiorul gol al Pământului. Ei au petrecut doi ani acolo și s-au întors prin deschiderea polară sudică. Tatăl și-a pierdut viața, atunci când un aisberg s-a rupt în două și le-a distrus barca. Fiul a fost salvat și a petrecut apoi 24 de ani în închisoare, fiind luat drept nebun, fiindcă povestise experiența sa unor oameni neîncrezători. Când, în sfârșit, a fost eliberat, n-a mai spus nimănui povestea. După 26 de ani, ca pescar, a economisit destui bani ca să ajungă în Statele Unite și să se stabilească în Illinois, iar mai târziu în California. La nouăzeci de ani, din întâmplare, romancierul Willis George Emerson s-a împrietenit cu el și a aflat povestea. La moartea bătrânului, a moștenit hărțile interiorului Pământului, făcute de acesta, și manuscrisul în care-și descria experiențele. Refuzase să le arate cuiva în timpul vieții, datorită experienței din trecut, când nimeni nu-l crezuse și fusese considerat nebun dacă pomenea despre acest subiect.

Cartea *Zeul fumuriu*, descriind călătoria neobișnuită a lui Olaf Jansen în interiorul gol al Pământului, a fost publicată în 1908. În ea se povestește despre oamenii care trăiesc în interiorul Pământului, pe care el și tatăl său i-a întâlnit în timpul șederii lor acolo, și a căror limbă a învățat-o. Spunea că trăiesc între 400 și 800 de ani și sunt foarte avansați în domeniul științelor. Își pot transmite gândurile, de la unul la altul, printr-un fel de radiații și au surse de energie mai puternice decât electricitatea noastră. Ei sunt creatorii farfuriilor zburătoare, care sunt acționate de această energie superioară, luată din electromagnetismul din atmosferă. Sunt înalți de douăsprezece picioare sau mai mult. Este remarcabil cum această relatare, a unei vizite în interiorul Pământului, corespunde cu cea descrisă mai sus, deși au fost complet independente. De asemenea, dimensiunea uriașă a ființelor omenești, care locuiesc în interiorul Pământului, cores-

punde cu dimensiunea vietii animale, observate de amiralul Byrd, care în timpul zborului său de 1700 de mile dincolo de Polul Nord a observat un animal straniu, semănând cu anticul mamut. Vom prezenta, ulterior, în această carte, teoria lui Marshall Gardner privitoare la mamuții acoperiți de gheață, care, mai degrabă, decât animalele preistorice, sunt animale uriașe din interiorul Pământului, care au fost purtate la suprafață de către râuri și au fost prinse în gheața formată de apa care le-a purtat.

Capitolul II

PĂMÂNTUL GOL

Înainte de descoperirea Americii de către Columb, credința în existența unei Lumi Noi peste Atlantic, sub forma unui continent vestic, era considerată un vis nebunesc.

La fel de stranie este, în vremea noastră, credința în existența unei Lumi Noi, Lumea Subterană, din interiorul gol al Pământului, la fel de necunoscută omenirii actuale pe cât le era europenilor continentul american înainte de descoperirea lui de către Columb. Și totuși, nu există motive pentru care n-ar putea fi și așa descoperită, certificându-i-se existența reală.

Arnoldo de Azevedo, în a sa „Geografie fizică”, a scris următoarele despre misterioasa lume de sub picioarele noastre, despre care savanții nu știu nimic, dincolo de adâncimea de câteva mile, elaborând doar teorii, ipoteze și presupuneri pentru a-și ascunde ignoranța: „Avem sub picioarele noastre o regiune imensă a cărei rază este de 6 290 kilometri, complet *necunoscută*, constituind o provocare pentru competența și îngâmfarea savanților”.

Această afirmație este perfect adevărată. Oamenii de știință au pătruns, până acum, doar câteva mile în interiorul Pământului iar despre ceea ce zace numai în adânc nu au habar, bazându-se doar pe presupuneri, ghiceli și supoziții. Multe dintre teoriile și credințele acceptate în

mod obișnuit, în privința interiorului Pământului, nu au nici o bază științifică și par să-și aibă originea în vechea idee ecleziastică a focului iadului din centrul Pământului, care seamănă atât de tare cu părerea oamenilor de știință, după care miezul Pământului ar fi o masă de metal topit și foc. Și totuși credința științifică nu se bazează pe mai multe probe decât cea religioasă. Ambele sunt simple supoziții, fără nici o dovadă.

Credința, potrivit căreia Pământul ar avea un miez de foc, s-a născut, probabil, datorită faptului că pe măsură ce pătrundem, mai adânc în Pământ se face mai cald. Dar presupunerea cum că această creștere de temperatură continuă până în centrul Pământului este nefirească. Nu există dovezi în sprijinul acestei păreri. Este mai probabil că mărirea temperaturii continuă doar până când ajungem la nivelul la care își au originea lava vulcanică și cutremurele, poate datorită numeroaselor substanțe radioactive de acolo. Dar după ce trecem de acest strat cu temperatură maximă, nu vedem de ce nu s-ar face din ce în ce mai rece, pe măsură ce ne apropiem de centrul Pământului.

Suprafața totală a Pământului este de 197 de milioane de mile pătrate, iar greutatea sa aproximativă de 6×10^6 tone. Dacă Pământul ar fi o sferă solidă, greutatea sa ar fi mult mai mare. Aceasta este una dintre mai multele dovezi științifice ale faptului că Pământul are un interior gol.

Autorul crede că adevărata concepție asupra structurii Pământului se bazează pe ideea că atunci când se afla în stare topită, în timpul formării sale, forța centrifugă a provocat aruncarea substanțelor mai grele spre exterior, la periferie, sub formă de roci și metale, formând crusta exterioară, iar interiorul a rămas gol, cu deschideri la Poli, unde forța centrifugă este mai mică și unde există mai puțin tendința de a arunca materialele la exterior, tendință mai pregnantă la ecuator, unde a provocat bombarea Pământului. S-a apreciat că, datorită rotației Pământului în jurul axei sale, în perioada de formare, depresiunile polare și deschiderile astfel formate ar trebui să măsoare circa 1400 de mile în diametru.

Vom prezenta, de asemenea în continuare dovezi care arată că o parte a focului original și a materialelor incandescente au rămas în centrul Pământului, formând un soare central mult mai mic, desigur, decât soarele nostru, dar capabil să emită lumină și să favorizeze creșterea plantelor. Vom vedea totodată, că Aurora Boreală sau luminile radiale care iluminează cerul arctic, noaptea, provin de la acest soare central ale cărui raze strălucesc prin deschiderea polară.

Astfel, dacă Pământul a fost inițial o minge de foc și metal topit, o parte din acest foc a rămas în centru, în timp ce forța centrifugă, rezultată ca urmare a rotației în jurul axei sale, a provocat proiectarea materiei solide spre suprafață, formând o crustă solidă și lăsând interiorul gol cu o sferă de foc în centru – soarele central, care oferă lumina necesară vieții plantelor, animalelor și oamenilor.

Primul care a prezentat teoria Pământului gol, cu deschideri la Poli, a fost un gânditor american, William Reed, autorul cărții „Fantoma Polilor”, publicată în 1906. Această carte oferă prima compilație, în sprijinul teoriei conform căreia Pământul este gol și are deschideri la cei doi poli. Reed apreciază grosimea scoarței Pământului la 88 mile, în timp ce interiorul gol ar avea un diametru de 6400 mile. Reed își rezumă astfel teoria revoluționară:

„Pământul este gol, Polii căutați de atâta vreme, sunt fantome. Există deschideri la extremitățile nordică și sudică. În interior, există mari continente, oceane, munți și râuri. Există, evident, vegetație și viață animală în această Lume Nouă, populată probabil de rase necunoscute locuitorilor de pe suprafața Pământului”.

Reed a atras atenția că Pământul nu este o sferă perfectă, că este turtit la Poli, sau, mai degrabă, începe să se turtească pe măsură ce ne apropiem de ipoteticii poli Nord și Sud, care, în realitate, nu există, deoarece acolo se află deschiderile spre interiorul gol. Întrucât Polii se află, de fapt, în aer, în centrul deschiderilor polare și nu pe suprafață, așa cum presupun așa-zișii descoperitori ai Polilor, Reed pretinde că Polii nu pot fi descoperiți, fiindcă Pământul este gol în punctele Polilor, care se află în aer, datorită existenței în acel loc a deschiderilor polare ce duc

în interior. Când exploratorii au crezut că au ajuns la Pol, ei au fost induși în eroare de comportamentul busolei la latitudinile mari, nordică și sudică. Reed afirmă că acest lucru s-a întâmplat în cazul lui Peary și Cook, care, în realitate, n-au ajuns nici unul la Polul Nord, după cum vom vedea în paginile următoare.

Începând de la latitudinile de 70 până la 75 grade nord și sud, Pământul începe să se CURBEZE SPRE INTERIOR. Polul este, pur și simplu, marginea exterioară a unui cerc magnetic din jurul deschiderii polare. Polul Nord Magnetic, despre care odinioară se credea că este un punct în Arhipelagul Arctic, este, de fapt, după cum au arătat, de curând, exploratorii arctici sovietici, o linie lungă de aproximativ 1 000 mile. Însă, așa cum am afirmat mai înainte, în loc să fie o linie dreaptă, este, în realitate, o linie circulară, alcătuind marginea deschiderii polare. Când un explorator atinge această margine, a ajuns la Polul Nord Magnetic; și, deși busola va arăta în continuare spre el și după ce s-a trecut de el, acesta nu este Polul Nord, chiar dacă exploratorul este înclinat să creadă astfel, sau chiar dacă își închipuie că a descoperit Polul, datorită proastei funcționări a busolei. Când cineva atinge acest cerc magnetic (marginea deschiderii polare), acul magnetic al busolei arată drept în jos. Lucrul a fost observat de mulți exploratori arctici care, după ce au ajuns la latitudini mari, apropiate de 90 grade, au fost nedumeriți de inexplicabila comportare a busolei și de tendința acesteia de a arăta vertical, în sus. (Ei se aflau, atunci, în interiorul deschiderii polare, iar busola arăta spre Polul Nord Magnetic al Pământului, care se află de-a lungul marginii acestei deschideri).

Pământul se învâртеște în jurul axei sale cu o mișcare giroscopică, asemănătoare rotației unui titirez: Polul giroscopic exterior este cercul magnetic al marginii deschiderii polare. Dincolo de această margine, Pământul se aplatizează și capătă o pantă lină spre interiorul său gol. Adevăratul Pol este centrul exact al deschiderii de la Poli, deci, în consecință, nu există, iar cei care au pretins că l-au descoperit n-au spus adevărul, fiind induși în eroare de comportarea neobișnuită a busolei la latitudini

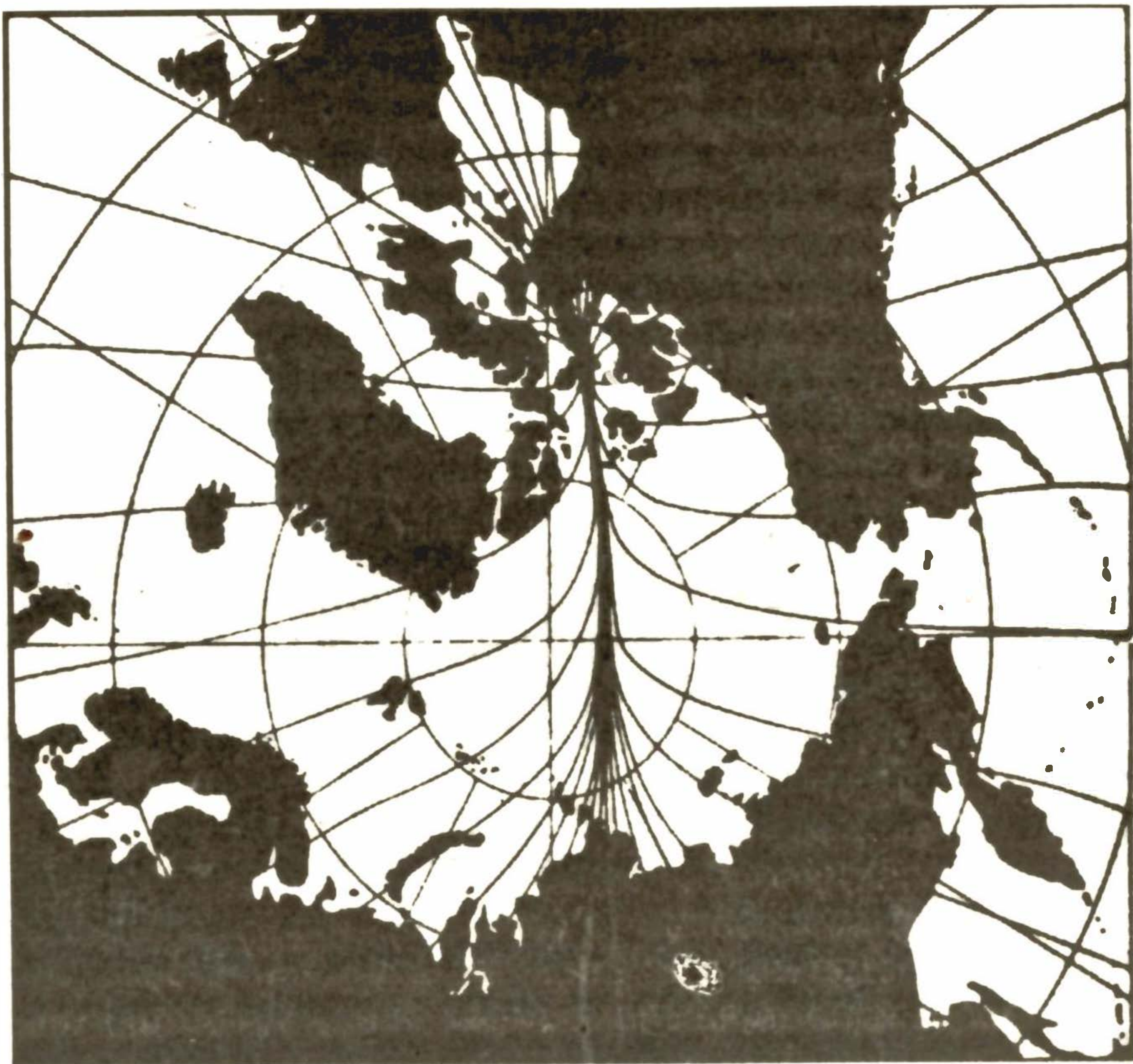
mari. Din acest motiv, nici Cook, nici Peary, nici alt explorator n-au ajuns vreodată la Polul Nord sau Polul Sud, și nici n-or să ajungă.

Un articol foarte interesant asupra subiectului de mai sus a apărut în numărul din martie, 1962, al revistei „Farfurii zburătoare”, scris de redactorul-șef, Ray Palmer, care crede că farfuriile zburătoare ies din interiorul gol al Pământului prin deschiderile polare. Acest articol este intitulat „POLUL NORD – ÎN STIL RUSESC” și descrie remarcabilele descoperiri făcute de exploratorii arctici ruși, care confirmă teoria Pământului gol și deschiderilor polare, la fel ca observațiile exploratorilor arctici, la care ne vom referi mai jos. Articolul are următorul subtitlu: *„Mai multe mărturii despre misterioasele ținuturi de la Poli. Două sute de ani de explorări au oferit rușilor o nouă concepție asupra Polului și fac ca toate geografiile anterioare să fie depășite. Acestea sunt realități geofizice indiscutabile!”*

Vom cita acum din acest articol;

„Mulți cititori își vor aminti articole publicate de noi asupra teoriei noastre cum că există ceva misterios în fiecare dintre zonele polare ale Pământului. Am sugerat că acolo există o „zonă”, la ambii Poli, mult mai mare decât este posibil să arăți pe vreo hartă a globului. Am atras atenția asupra straniilor zboruri ale amiralului Byrd, *dincolo* de Poli. Am menționat cazul unor munți care au dispărut și faptul că diferite sectoare ale armatei și-au contestat reciproc capacitatea de a face hărți. Am sugerat chiar că Pământul este gol, că există deschideri uriașe, de 2 100 mile de Poli și că sunt multe alte dovezi despre existența acestor deschideri. Am atras atenția că se păstrează un mare secret și se vorbește mult, în doi peri, despre zonele arctice și antarctice. Am sugerat chiar că farfuriile zburătoare ar putea veni din aceste zone misterioase, sau chiar din interiorul Pământului.

Una dintre chestiunile asupra cărora am insistat cel mai mult a fost că nimeni n-a ajuns încă la Polul Nord, toate pretențiile în acest sens fiind false, deoarece Polul nu este un *punct* și nu se poate *ajunge* la el, în accepțiunea obișnuită.

POLUL NORD MAGNETIC, despre care se credea odinioară că este efectiv un punct din Arhipelagul Arctic, conform ultimelor cercetări, se întinde peste Bazinul polar până în Peninsula Taimir, din Siberia. Liniile reprezintă meridiane magnetice *(Ultima concepție științifică asupra Polului Nord Magnetic: pe baza cercetărilor savanților sovietici).*

I-am contactat cu succes pe acei piloți militari și civili care au pretins că zboară „zilnic” pe deasupra Polului Nord. În cazul Pilotului Militar, am atras atenția asupra manevrei standard, care, în mod automat, face imposibil, pentru el, zborul «dincolo» de Pol, direct peste acesta. [Adică, peste deschiderea polară, în loc să intre în ea – Autorul]. Din cauza „dificulțăților de navigație generate de diversele tipuri de busole», un pilot *rătăcit* (a cărui busolă nu funcționează cum ar trebui), își recapătă direcția cotind în orice sens, până când busola reîncepe să funcționeze normal. În cazul liniilor aeriene comerciale, care își fac

reclamă că zboară de două ori pe zi pe deasupra Polului, ele, pur și simplu, dilată adevărul cu 2 300 de mile – [Acestea trec, de fapt, pe deasupra marginii magnetice a deschiderii polare, când busola înregistrează latitudinea cea mai nordică, dar, în realitate, nu ajung la Polul Nord, care este punctul central al deschiderii polare, aflat în interiorul acestei margini – Autorul).

Avem la dispoziție, sub forma unor rapoarte pe mai multe sute de ani, aflate în arhivele rusești – o istorie a explorărilor arctice, dovedind, fără putință de tăgadă, cea mai importantă afirmație a noastră, și anume că Polul Nord Magnetic nu este un punct, ci (deduc rușii) o „linie” lungă de aproximativ 1 000 mile. Înainte de a merge mai departe, am putea sugera că noi credem că deducția lor este greșită și că, în loc să fie o linie, este, de fapt, un cerc. Din cauza lipsei de spațiu în care s-o amplaseze pe Glob, rușii au fost forțați să-și comprime observațiile într-o zonă bidimensională. Au trebuit să-și comprime cercul din două părți, transformându-l într-o linie. Acum, am dorit să vă oferim un rezumat asupra acestui punct al explorărilor rusești, care, în realitate, nu privește numai geo-magnetismul.

Iată ce spun rușii: Navigatorii la latitudini înalte au avut mereu necazuri, datorită comportamentului ciudat al busolelor, provocat de aparente neregularități și asimetrii ale câmpului magnetic al Pământului. Încă de timpuriu au fost trasate hărți magnetice, bazate pe presupunerea că Polul Nord este, în realitate, un punct. În consecință, era de așteptat ca acul busolei, care arată tot mai în jos, pe măsură ce se apropie de Polul Magnetic, să arate drept în jos sau foarte aproape de această poziție, la Polul Magnetic propriu-zis. Însă datele, furnizate de expedițiile rusești și de alte naționalități, au arătat că acul busolei arată drept în jos pe o distanță foarte mare care traversează Oceanul Arctic, dintr-un punct situat la nord-vest de Peninsula Taimir până la alt punct din Arhipelagul Arctic. Această descoperire a inspirat mai întâi ipoteza că ar exista un al doilea Pol Nord magnetic, situat la aproximativ 86 grade longitudine estică. Observațiile mai amănunțite au înlăturat această idee. Harta câmpului

magnetic arată acum că meridianele magnetice merg împreună, într-un mănunchi gros de linii, de la Polul Nord Magnetic din Arhipelagul Arctic până în Siberia. *Polul Nord Magnetic, considerat odinioară un punct din Arhipelagul Arctic, se întinde, conform ultimelor cercetări, peste bazinul polar până la Peninsula Taimir din Siberia.*

«Polul» magnetic, vorbind, este o zonă foarte întinsă care traversează Bazinul Polar de la un continent la celălalt. Are cel puțin 1 000 mile lungime și s-ar spune, mai degrabă, că există sub forma unei linii destul de difuze pe încă 1 000 mile. [În realitate, nu este un punct din nordul îndepărtat, ci marginea deschiderii polare, întrucât, după ce amiralul Byrd a trecut de ea și a intrat în deschiderea polară, ce duce spre interiorul Pământului, a lăsat în urmă gheturi și zăpadă arctică și a pătruns într-un teritoriu mai cald – Autorul]. Astfel, când amiralul Peary (și alți exploratori arctici care au folosit busola magnetică) pretinde că a atins un punct, care se poate afla oriunde pe o suprafață demonstrabilă de 2 000 mile (marginea magnetică a deschiderii polare) în care busola a arătat drept în jos. O realizare remarcabilă, dar nu „descoperirea Polului Nord”.

Întrucât și alte tipuri de busole, cum ar fi cea giroscopică și cea cu ghidaj inertial, fac delimitări la fel de vagi, îndrăznim să spunem că *nimeni n-a atins vreodată Polul* și, mai mult, nu există un „Pol” de atins.

Apoi, nereușind să justifice strania comportare a busolei în Bazinul Polar, teoreticienii s-au întors spre spațiu și straturile superioare ale atmosferei, ba chiar spre soare, pentru a găsi o explicație pentru ceea ce se întâmplă cu instrumentele. Acum, Polul a devenit „interacțiunea câmpului magnetic cu particulele încărcate, provenind de la soare”.

Și mai semnificative sunt referirile, nefavorabile, la cartografiile anteriori, ale căror hărți sunt acum „nori groși congelați în imaginația cartografilor, sub formă de mase de pământ.” De exemplu, Marina s-a simțit cam dată la o parte când Armata a spus că munții dispăruți, de la Polul Sud, n-au existat niciodată acolo, fiindcă Armata n-a putut să-i descopere cu ajutorul propriilor ei calcule, confuze,

bazate pe existența unui pol magnetic către „nu-i deloc acolo”. Acum, aflăm că se „descoperă” noi întinderi de pământ, iar vechi hărți sunt aruncate, fiindcă ținuturile de pe ele nu mai există. [Această concluzie se datorează comportării neregulate a busolei, în nordul îndepărtat, datorită faptului că Polul Nord Magnetic nu este un punct, așa cum au presupus anterior cartografii, ci un cerc în jurul marginii deschiderii polare – Autorul].

Astfel, ajungem la subiectul „ținuturilor misterioase”, foarte întinse, din zonele polare, care nu pot fi amplasate pe Globul nostru fără să se suprapună într-un mod de-a dreptul imposibil... Oare de aici să provină făruriile zburătoare?

Se știe foarte bine că Polii Magnetici, Nord și Sud, nu coincid cu polii geografici, așa cum ar *trebui*, dacă Pământul ar fi o sferă solidă, convexă la poli. Motivul pentru care polii magnetici nu corespund cu cei geografici este că, în timp ce polul magnetic se află de-a lungul marginii deschiderii polare, cel geografic se află în centrul acesteia, în aer și nu pe pământ solid.

După cum vom vedea ulterior, adevăratul pol magnetic nu se află pe marginea exterioară a deschiderii polare, ci în centrul crustei terestre, care ar trebui să fie cam la 400 de mile sub suprafața, de jur-împrejurul deschiderii polare. Din acest motiv, acul busolei continuă să arate vertical în jos, după ce trece de marginea deschiderii polare și se intră în interior. Doar după ce se trece de centrul acesteia, începe acul busolei să arate în sus și nu în jos, dar în ambele cazuri, după ce se atinge marginea deschiderii polare, busola nu mai funcționează orizontal, ca până atunci, ci vertical. Acest lucru a fost observat de toți exploratorii arctici, care au ajuns la latitudini mari producându-le nedumerire. Singura explicație este oferită de concepția Pământului gol, cu deschideri polare, cu polul magnetic și centrul de gravitate în mijlocul crustei terestre, nu în centrul geometric. Drept urmare, apa oceanului din interiorul Pământului aderă la suprafața interioară a crustei, la fel ca la suprafață. Putem considera polul magnetic și centrul de gravitație ca pe o linie circulară în jurul

deschiderii polare, dar aflată în mijlocul crustei, la circa 400 de mile de suprafața Pământului.

În sprijinul concepției de mai sus, privitoare la situarea polului magnetic în marginea deschiderii polare, Palmer se referă la următoarele fapte:

Între cei doi poli magnetici, în jurul Globului se află meridiane magnetice. În contrast cu meridianele geografice, care măsoară longitudinea, meridianele magnetice merg de la est la vest și înapoi.

Diferența dintre meridianele geografice, sau adevăratul nord și sud și direcția spre care arată acul magnetic al busolei sau meridianul magnetic al locului, se numește declinație. Prima observație s-a făcut la Londra, în 1850, și a arătat o declinație estică de 11 grade. În 1815, declinația maximă a fost de 24,3 grade vest. Rezultă o modificare a declinației de 35,3 grade în 235 de ani, ceea ce este egal cu 2' 118 mile. Dacă am trasa, în jurul Polului, un cerc cu raza de 1 059 mile, adică 2 118 mile diametru, acesta ar reprezenta marginea deschiderii polare, de-a lungul căreia Polul Nord Magnetic s-ar fi deplasat, în acest caz, în 235 de ani, dintr-un punct până în punctul diametral opus pe cerc, aflat la " 118 mile distantă. Acesta este motivul pentru care polul magnetic și polul geografic nu coincid. Polul geografic este o extindere a axei Pământului și întrucât aceasta trece prin centrul deschiderii polare, se află într-un spațiu gol, de aceea nu poate fi „descoperit“ de nici un explorator, nefiind pe pământ solid.

Conform spuselor lui Marshall Gardner, marginea deschiderii polare, care este adevăratul pol magnetic, este un cerc mare, cu diametrul de 1 400 mile.

Este atât de mare, încât atunci când exploratorii trec de ea – cum au făcut-o mulți – panta este atât de lină, încât nu-și dau seama că intră în interiorul Pământului, ci își imaginează că se află la suprafață. Polul magnetic poate fi, de aceea, orice punct de pe cercul marginii magnetice a deschiderii polare. În acest punct, Palmer afirmă: „Punctul focal, «vârful de ac» al polului magnetic, există, într-un anumit moment, doar pe o porțiune a circumferinței acestui cerc și se deplasează progresiv în jurul cer-

cului pe o „orbită” definită, care durează circa 235 de ani. Aceasta ar însemna că polul magnetic se deplasează cu 18 mile pe an.

Zborurile militare și civile «pe deasupra Polului» pot fi efectuate zilnic, fără a aduce nici cea mai mică dovadă asupra imensei găuri din Pământ, al cărui perimetru îl circumscriu, indiferent de ceea ce se PRESUPUNE în procedeele de navigație, datorită erorii inițiale prin care se presupune că se trece peste un PUNCT și nu peste o mare CIRCUMFERINȚĂ pe care o ating doar într-un loc și de la a cărei curbă naturală deviază imediat, deoarece merg în linie dreaptă.

Dacă Pământul ar fi o sferă solidă, cu doi poli la capătul axei sale, fiind un magnet, polii săi marginali ar coincide cu polii geografici. Faptul că n-o fac este inexplicabil, conform teoriei sferei solide. Explicația devine clară atunci când presupunem existența deschiderilor polare, cu poli magnetici de-a lungul marginii circulare a acestor deschideri și nu într-un punct fix.

Palmer citează o afirmație semnificativă a exploratorilor arctici ruși, care spun: „Explorarea și cercetarea au dovedit că o zonă enormă a suprafeței Pământului și, în mod corespunzător, *mari domenii ale necunoscutului* ar putea fi aduse la nivelul înțelegerii umane, într-un timp foarte scurt”.

Această afirmație, a rușilor, sună remarcabil de asemănător cu cele ale amiralului Byrd, despre regiunea trans-arctică, „centrul Marelui Necunoscut”. S-ar putea oare ca rușii să cunoască descoperirea amiralului Byrd „a unui nou teritoriu vast” de dincolo de Pol? Palmer comentează, astfel, afirmațiile rușilor:

„Aceasta este o propoziție într-adevăr uluitoare. Gândiți-vă ce afirmă, de fapt. Afirmă că nu numai explorarea, dar și *cercetarea* a arătat că enorme regiuni de pe suprafața Pământului și în MOD CORESPUNZĂTOR (acest cuvânt este semnificativ) mari domenii ale NECUNOScutului pot fi aduse la nivelul ÎNTELEGERII umane, în numai câțiva ani. Cu alte cuvinte, pe lângă zone pe care le putem înțelege și investiga prin explorări,

există mari domenii care trebuie aduse la nivelul înțelegerii umane prin intermediul cercetării.

Da, există mari zone NECUNOSCUTE și CHIAR AFLATE DINCOLO DE POSIBILITĂȚILE DE ÎNȚELEGERE ACTUALE, și POATE că le vom descoperi și înțelege în numai câțiva ani. Cu alte cuvinte, pe lângă zonele pe care le putem înțelege prin explorare, există domenii care trebuie aduse la nivelul înțelegerii umane cu ajutorul cercetării.

Din următoarele câteva fraze (ale rușilor) aflăm că există *multe perspective de dezvoltare* în Bazinul Polar, în care, conform concepției actuale, nu se află nimic, decât ocean înghețat. Ce mari perspective de dezvoltare ar putea fi acolo? Cuburi de gheață pentru băuturile noastre? Nu, trebuie să fie posibilități mult mai interesante, genul de posibilități care presupun mari mase de pământ într-o *zonă necunoscută*, care trebuie explorată și dezvoltată.

Palmer îi citează, în continuare, pe ruși: „Nu mai târziu decât acum 30 de ani, peste jumătate din totalul suprafeței Bazinului Polar era neexplorată, iar 16 la sută era încă *terra incognita*, doar în urmă cu 15 ani. Astăzi, oricât ar părea de deconcertant pentru tinerii geografi, suprafața petelor albe de pe harta Bazinului Polar s-a redus aproape la zero. În același timp, spre regretul exploratorilor mai bătrâni și spre plăcerea de înțeles a celor mai tineri mai există încă pete în altă parte a Arcticii. Oceanul, aerul și ionosfera mai conțin încă multe mistere”.

Palmer comentează astfel această afirmație a rușilor: „Aflăm că petele albe de pe harta Bazinului Polar s-au redus aproape la zero. În clipa următoare aflăm că mai există încă pete albe ÎN ALTA PARTE A ARCTICII. Care parte? Oceanul, aerul și ionosfera, spun ei, mai conțin încă multe mistere. În special oceanul, pe întinderea NECUNOSCUȚĂ a căruia există mari mase de pământ, aflate până acum nu numai dincolo de posibilitățile noastre de a le trece pe hartă, dar și dincolo de posibilitățile noastre de înțelegere.

Am putea spune că astea sunt vorbe în doi peri. Am mai putea spune și că se păstrează secretul: Dar nu vom

face astfel. Realitatea este că nici una dintre afirmații nu este adevărată.

Sunt vorbe corecte, singurul fel de vorbe la care ne putem aștepta de la cineva care încearcă să spună ceva, dar nu poate, fiindcă acel lucru îi depășește înțelegerea. Dacă spui că există mari mase de pământ într-o zonă denumită, în mod curent, *un punct*, înseamnă că trebuie s-o și demonstrezi și să aduci dovezi. Întrucât acest lucru nu se poate face, vorbitorului neajutorat nu-i rămâne decât să facă vagi aluzii la mistere.

Adversarii teoriei *Ținutului Misterios de la Poli* trebuie să-i dovedească nețemeinicia, sau să-și dovedească propria lor teorie – iar a lor a fost demolată în mod irevocabil de către savanții și exploratorii celor două mari națiuni ale Globului. Ceea ce am prezentat noi, nu este o teorie – ci rezultatele cumulate a sute de ani de explorări, culminând cu anul geografic care a stabilit că informațiile pe care vi le-am oferit sunt *o nouă concepție asupra geomagnetismului din Bazinul Polar*.

Misterul este, în sfârșit, adus pe tapet, iar batjocoritori sunt, în fine, reduși la tăcere. Să lucrăm cu toții, împreună, pentru a scoate la iveală adevărul despre acest mister, atât de captivant și de important pentru omenire. Ce există oare la ambii Poli ai Pământului, care să ne deschidă noi frontiere atât de vaste ca întindere și natură, încât să depășească înțelegerea actuală? S-ar putea ca explorarea spațiului cosmic să fie mult mai puțin importantă decât explorarea misterioasei noastre planete, care acum a devenit deodată *un domeniu vast*, mult mai mare decât am visat noi vreodată.

Teoria Pământului gol, cu deschidere la poli, a fost elaborată, inițial, de William Reed, în 1906, când și-a prezentat-o, pentru prima dată, în cartea „Fantoma Polilor”. Peste paisprezece ani, în 1920, un alt scriitor american, Marshall B. Gardner a publicat o carte intitulată *O călătorie spre interiorul Pământului sau Au fost Poli descoperiți într-adevăr?* Aparent, el nu știa nimic despre cartea lui Reed, întrucât n-a menționat-o în bibliografie, care era destul de întinsă și cuprindea majoritatea cărților

importante referitoare la explorările Arcticii, citate, de el, în sprijinul teoriei Pământului gol.

Gardner, în cartea sa, prezintă aceeași concepție asupra structurii Pământului ca și Reed, afirmând că este gol pe dinăuntru, cu deschideri la poli, dar această concepție se deosebește, de cea a lui Reed, prin credința autorului în existența unui soare central, care este sursa aurorei boreale. În schemele din cartea sa, Gardner desenează Pământul cu deschideri circulare la poli, iar apa oceanului, care curge prin aceste deschideri, aderă la crusta solidă atât deasupra, cât și dedesubt, întrucât centrul de gravitație al Pământului, conform acestei teorii, se află în mijlocul acestei porțiuni solide, și nu în interiorul său gol. Din acest motiv, dacă un vapor navighează prin deschiderea polară și ajunge în interiorul Pământului, el va continua să meargă în poziție răsturnată pe interiorul crustei, așa cum și noi, noaptea, suntem menținuți pe suprafața Pământului de către gravitație.

Cartea lui Gardner, care este în prezent epuizată și foarte rară, părănd a împărtăși soarta altor scrieri asupra acestui subiect, care au fost pierdute și uitate, iar mesajul lor a rămas necunoscut lumii actuale, are multe scheme interesante, dintre care reproducem câteva:

Cităm descrierea făcută de el acestor scheme:

1. Arată o acțiune mediană Pământului, prin deschiderile polare și în unghi drept față de Ecuator, oferind o imagine clară a soarelui central și a continentelor și oceanelor interioare (Reproducem după o machetă făcută de autor, în 1912).

2. Pământul așa cum ar apare el dacă ar fi văzut din spațiu, arătând deschiderea polară de nord spre interiorul Pământului, care este gol și conține un soare central, în loc de un ocean de lavă lichidă.

3. Schema, arătând Pământul ca pe o sferă goală pe dinăuntru, cu deschideri polare și un soare central. Literele, din partea de sus și de jos a schemei, indică diferitele etape ale unei călătorii imaginare prin interiorul planetei. În punctul marcat „D”, zărim, pentru prima oară, coroana soarelui central. În punctul marcat „E”, putem vedea soarele central în întregime.

Atracția gravitațională este maximă de-a lungul curbei, care duce din exteriorul în interiorul Pământului.

Un om cu greutatea de 150 de livre* ar cântări probabil 300 de livre, navigând prin deschiderea polară și de-a lungul curbei de la exteriorul spre interiorul Pământului. Când ar ajunge la interior, ar cântări doar 75 de livre. Aceasta deoarece este nevoie de o forță mai mică pentru a ține un corp pe suprafața interioară a unei mingi goale, în rotație, decât pe suprafața ei exterioară, datorită forței centrifuge.

William Reed afirmă că atracția gravitațională este cea mai puternică pe la jumătatea curbei, ce duce din exteriorul spre interiorul Pământului, acolo unde se află centrul de gravitație, fiind atât de puternică încât acolo apa sărată și apa dulce a aisbergurilor (care așa cum vom vedea în continuare, vin din interiorul Pământului) nu se amestecă. Apa sărată rămâne la câteva picioare sub apa dulce. Astfel, se poate bea apă dulce din Oceanul Arctic. Dar de unde apă proaspătă în nordul extrem, când acolo este doar apa sărată a oceanului, și cum se pot forma aisberguri din apă dulce, nu din apă sărată?

Singura explicație, după cum arată atât Reed, cât și Gardner, și după cum vom vedea mai departe, este că apa proaspătă provine din râurile, care izvorăsc din interiorul mai cald al Pământului, și care, după ce ajung la suprafața mai rece, îngheață brusc și se transformă în aisberguri, care se sparg și cad în mare, producând straniile marea observate de către exploratorii arctici în nordul îndepărtat și cărora aceștia n-au știut să le dea o explicație.

Atât Reed cât și Gardner afirmă că temperatura din interiorul Pământului este mult mai uniformă decât la exterior, fiind mai caldă iarna și mai rece vara. Există ploi suficiente mai multe decât la suprafață, dar nu este nicio dată destul de frig ca să ningă. Este un climat subtropical ideal, lipsit de căldura supărătoare a tropicelor, ca și de vremea rece din zonele temperate. Ei pretind, de asemenea, că deschiderea polară nordică este mai mare decât

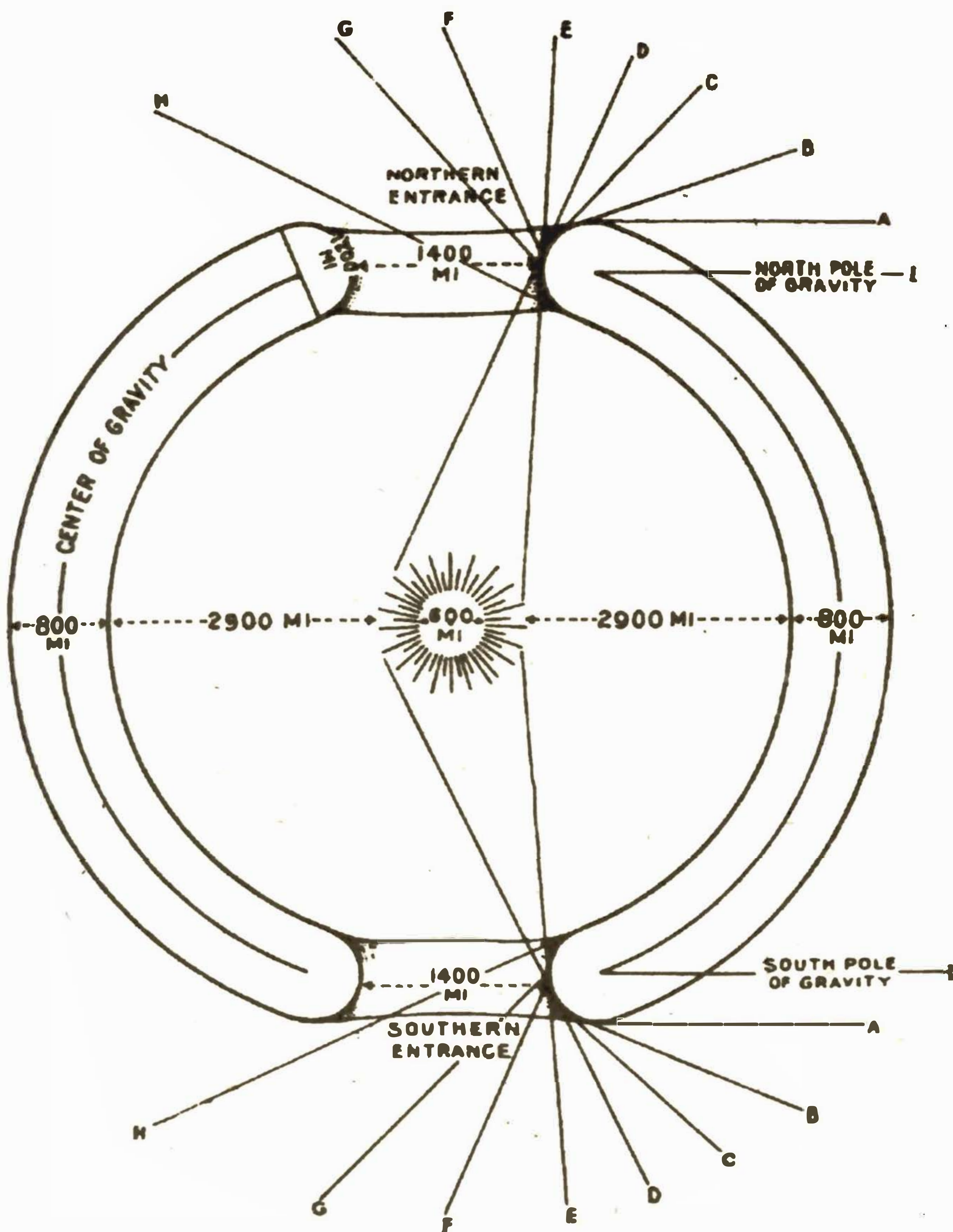
* 1 livră = 0,453592 kg (n.t.)

cea sudică. Ei spun că acolo există un Ținut al Paradisului, de cealaltă parte a Marii Bariere de Gheață care trebuie trecută înainte de a ajunge într-un climat mai cald, în ținutul de dincolo de Pol, peste care a zburat amiralul Byrd.

În jurul curbei, din zona deschiderii polare, se află un alt inel de gheață, denumit Marea Banchiză sau Bariera de Gheață din apă dulce. Aici, își au originea aisbergurile. În

Pământul, așa cum s-ar vedea din spațiu, cu deschiderea polară nordică spre interiorul planetei, care este gol și conține un soare central și nu un ocean de lavă lichidă (Reproducem din *O călătorie spre interiorul Pământului* – sau – *Au fost oare Polii descoperiți, într-adevăr?* de Marshall B. Gardner, tipărită de Compania Eugene Smith, Aurora, Illinois, 1920).

Schemă care arată Pământul ca pe o sferă goală, cu deschideri polare și un soare central. Literele, din partea de sus și de jos a schemei, indică diferitele etape ale unei călătorii imaginare prin interiorul planetei. În punctul marcat „D” zărim, pentru prima oară, coroana soarelui central; în punctul marcat „E”, putem vedea soarele central, în întregime (Reproducere din *O călătorie spre interiorul Pământului* sau – *Au fost oare Polii descoperiți, într-adevăr?* de Marshall B. Gardner, tipărită de Compania Eugene Smith, Aurora, Illinois, 1920).

fiecare iarnă, acest inel de gheață ia naștere din apa dulce, care vine din *interiorul* Pământului. În lunile de iarnă, miliarde de tone de apă dulce, provenind din râurile din interiorul Pământului și curgând spre exterior, prin deschiderile polare, îngheață la gurile de vărsare și formează munți de apă dulce, a cărei prezentă ar fi inexplicabilă, în această zonă, dacă Pământul ar fi o sferă solidă. Vara, uriașe aisberguri, lungi de câteva mile, se sfărâmă și plutesc spre exteriorul Pământului. Ele sunt alcătuite din apă *dulce*, când, de fapt, la Poli n-ar trebui să existe decât apă sărată. Deoarece aceasta este situația și întrucât toată apa din aceste zone, de la exteriorul Pământului, este sărată, apa dulce din care sunt formate aisbergurile trebuie să provină din interior.

În interiorul aisbergurilor, mamuții și alte animale tropicale, despre care se crede că au origine preistorică, deoarece n-au fost văzute niciodată pe suprafața Pământului, au fost găsite în perfectă stare de conservare.

Unele dintre ele aveau vegetație verde în gură și în stomac în momentul când au înghețat brusc. Explicația uzuală este că ar fi animale preistorice, care trăiau în regiunea arctică în vremea când aceasta avea un climat tropical și că apariția Epocii Glaciare a transformat, brusc, Arctica, dintr-o zonă tropicală, într-una rece, înghețându-le înainte de a avea timp să fugă spre nord. Marile depozite de fildeș de elefant, descoperite în Siberia și în insulele nordice, sunt explicate în același mod. Gardner, însă, are o teorie complet diferită, întărită de observațiile amiralului Byrd, care a văzut o creatură uriașă, gen mamut, în „ținutul de dincolo de Pol” descoperit de el. Gardner pretinde că mamuții sunt, în realitate, animale care în prezent trăiesc în interiorul Pământului, că au fost purtați la suprafață de râuri și au fost prinși în gheața care s-a format atunci când râurile au ajuns la suprafață, alcătuind ghețari și aisberguri.

În Siberia, de-a lungul fluviului Lena, zac, pe sol sau îngropate în pământ, oasele și fildeșii a milioane de mamuți și mastodonti.

Consensul științific este că acestea sunt rămășițe preistorice și că mamutul a existat acum circa 20 000 de

ani, dar a dispărut în catastrofa necunoscută, numită de noi, acum, ultima Epocă Glaciară.

Șumahov, un pescar din regiunea Tungusă, Siberia, a fost cel care a descoperit primul, în 1799, un mamut întreg, înghetat, prins într-un bloc de gheață transparentă. Spărgând-o, i-a scos colții uriași și a lăsat corpul, cu came proaspătă, să fie devorat de lupi. Mai târziu, a fost trimisă o expediție pentru a-l examina, iar astăzi scheletul poate fi văzut la Muzeul de Istorie Naturală din Leningrad.

Exploratorii polari nu menționează numai faună (animale) în nordul îndepărtat, ci și floră (vegetație): De asemenea, multe animale, cum ar fi boul moscat, migrează iama, în mod straniu, către nord, lucru pe care l-ar face doar dacă acolo ar ajunge într-un ținut mai cald. În repetate rânduri, exploratorii arctici au observat urși care se îndreptau spre nord, spre o zonă unde n-ar putea exista hrană pentru ei, dacă n-ar exista o deschidere polară spre o regiune mai caldă. Au fost descoperite, de asemenea, vulpi, la nord de paralela 80, îndreptându-se spre nord, evident, bine hrănite. Fără excepție, exploratorii arctici sunt de acord că, în mod ciudat, *cu cât te îndrepti mai spre nord, după o anumită latitudine, temperatura crește*. Invariabil, un vânt dinspre nord aduce o vreme mai caldă. S-au găsit conifere plutind pe lângă țărm, venind din nordul îndepărtat. În nordul îndepărtat au fost văzuți fluturi și chiar țânțari, care nu se văd pe sute de mile spre sud, până când nu se ajunge în Canada și, Alaska, în zonele cu o climă care permite existența acestor insecte.

În nordul extrem au fost descoperite, de asemenea, varietăți necunoscute de flori. Păsări semănând cu becațele, dar neâncadrându-se în nici o specie de păsări cunoscute, au fost zărite venind dinspre nord și întorcându-se într-acolo. Iepuri există din belșug într-o zonă din nordul îndepărtat, unde nu crește nici un fel de vegetație dar unde se află, în schimb, materii vegetale în resturile care plutesc în derivă venind din zonele mai nordice, cu apă fără ghețuri.

Triburile de eschimoși au lăsat prin taberele lor provizorii, urme inconfundabile ale migrației lor întot-

rile de eschimoși migrând spre nord au lăsat urme inconfundabile, în locurile lor de popas. Eschimoșii din sud vorbesc despre triburi care trăiesc în nordul îndepărtat.

Pescărușul Ross, comun la Point Barrow, migrează, în octombrie, spre nord. Doar *ținutul misterios* al amiralului Byrd poate justifica aceste fapte și migrații inexplicabile.

Legenda scandinavă a unui ținut paradisiac din nordul îndepărtat, numit „Ultima Thule”, confundată, de obicei, cu Groenlanda, este semnificativă, deoarece, a anticipat, cu secole înaintea zborului amiralului Byrd, existența unui asemenea ținut fără ghețuri la capătul de nord al Pământului. Palmer scrie:

„Legenda scandinavă despre un ținut minunat, departe în nord, numit „Ultima Thule” (confundată, de obicei, cu Groenlanda) este semnificativă atunci când este studiată în amănunt, datorită remarcabilei asemănări cu genul de ținut văzut de Byrd, și datorită amplasării în nordul foarte îndepărtat. A presupune că Ultima Thule este Groenlanda înseamnă a fi pus în fața unei contradicții: existența Calotei Glaciare a Groenlandei, care umple întregul bazin al Groenlandei, până la adâncimi de 10 000 de picioare. Este oare ținutul misterios al amiralului Byrd, centrul Marelui Necunoscut, același cu Ultima Thule din legendele scandinave?”

Există mistere și în privința Antarcticii. Poate cel mai mare este cel foarte tehnic al biologiei însăși, pentru că pe uscatul Noii Zeelande și al sudului Americii de Sud se află faună și floră identică, iar acestea n-au putut migra dintr-un loc în celălalt, ci, mai degrabă, par să provină dintr-o patrie comună. Se crede că această patrie este continentul Antarctica. Dar, la un nivel mai popular, avem cazul vasului cu pânze „Gladys”, condus de căpitanul F.B. Hatfield, în 1893. Corabia a fost complet înconjurată de aisberguri, la 43 grade latitudine sudică și 33 grade longitudine vestică. La această latitudine, a fost observat un aisberg ce purta pe el o mare cantitate de nisip și pământ, pe care se vedea o cărare bătătorită, un refugiu construit într-un colț adăpostit și corpurile a cinci oameni morți care

zăceau în diferite părți ale muntelui. Vremea rea a împiedicat orice încercări de cercetare ulterioară.

Opinia savanților, aflată în consens unanim, este că unul dintre specificurile Antarcticii este că acolo nu trăiesc triburi de oameni pe ea. De asemenea, cercetările au arătat că în acea perioadă nu s-a pierdut nici o corabie în Antarctida și acei oameni nu puteau fi marinari naufragiați. Ar fi fost oare posibil ca acei oameni morți, de pe munte, să vină din „acel ținut misterios de dincolo de Polul Sud”, descoperit de expediția Byrd? Se aventuraseră ei oare în afara țării lor calde și locuibile, și se rătăciseră pe calota de gheață, plutind în final în derivă pe o bucată ruptă din ea, devenită aisberg în timpul când ei se aflau pe ea?”

Un alt scriitor american, care a scris despre Pământul gol în interior, Theodore Fitch, referindu-se la barierele de gheață, care trebuie traversate înainte de a intra în deschiderea polară, întreabă:

„De ce nu putem să zburăm peste aceste uriașe bariere de gheață, sau să facem drumuri și să călătorim pe ele spre interiorul Pământului?” El nu vede nici un motiv pentru care acest lucru nu s-ar putea face, chiar dacă, la fel ca majoritatea americanilor, habar n-are că amiralul Byrd a zburat pe deasupra acestor bariere de gheață, cu câțiva ani înainte și că intrase în acest nou teritoriu. Fitch crede că aceste fapte vor fi făcute publice, și că fiecare națiune mare va încerca să pună piciorul în această Lume Nouă, a cărei întindere de uscat este mai mare decât cea de la suprafața Pământului, și că este lipsită de căderi radioactive care i-ar otrăvi solul și hrana. În această Lume Nouă, s-ar putea ajunge mai ușor decât pe Lună, iar ea prezintă mult mai multă importanță pentru noi, deoarece, oferă condiții optime pentru viața umană, cu o climă mai bună decât la suprafață. Fitch o numește Ținutul Paradisului, ținutul minunat la care se referă scrierile religioase ale tuturor popoarelor.

Cartea lui Fitch este intitulată „Paradisul nostru din interiorul Pământului”. Se bazează pe lucrările lui Reed și Gardner. El menționează că, în secolul trecut un căpitan de vas, care a navigat drept spre nord, a mers în curba,

spre interiorul Globului, deși credea că se îndreaptă spre Polul Nord. Fitch scrie astfel:

„Atât William Reed, cât și Marhall Gardner declară că trebuie să existe un ținut paradisiac, de cealaltă parte a Marii Bariere de Gheață. Ambii sunt de părere că în interiorul Pământului trăiește o rasă de oameni mici, cu pielea cafenie. S-ar putea ca eschimoșii să descindă din acești oameni.

Majoritatea exploratorilor au navigat drept spre nord, urmând apoi curba de 800 de mile din zona deschiderii polare. Nici unul nu și-a dat seama că se afla în interiorul Globului. Acești exploratori au dat exact de opusul lucrurilor la care se așteptau. Pe măsură ce navigau spre nord, vânturile de nord deveneau tot mai calde. Cu excepția vânturilor calde ocazionale, puternice și aducătoare de praf, vremea era blândă și plăcută. În afara aisbergurilor, care veneau din interior, marea era liberă, iar navigația ușoară. [Reed și Gardner explică acest praf ciudat, care apare în nordul foarte îndepărtat și care înnegrește zăpada pe care cade, așa cum am arătat mai sus, ca provenind de la vulcanii activi din interiorul deschiderii polare. Pare să fie singura explicație posibilă – Autorul].

Ei au văzut întinderi nesfârșite de pământ roditor. Cu cât mergeau mai spre nord, cu atât vedeau mai multă iarbă, flori, tufișuri și altă vegetație verde. Un explorator a scris că oamenii lui au adunat opt feluri de flori. Ei au relatat, de asemenea, că au văzut dealuri acoperite cu vegetație verde. [Aceste observații au fost confirmate de amiralul Byrd, care, pe durata zborului său de 1 700 mile peste acest teritoriu fără ghețuri, a văzut copaci, vegetație, munți, lacuri și viață animală – Autorul].

Un alt scriitor a afirmat că a văzut tot soiul de animale de climă caldă și milioane de păsări tropicale. Acestea erau atât de dese, încât și un orb ar fi putut doborî una sau mai multe dintr-o împușcătură. Imaginea minunată a cerului și pământului era mult mai măreață decât tot ce se poate vedea la exteriorul Pământului. Toți exploratorii au

scris despre majestuoasa auroră boreală sau Lumina Nordului. Se afirmă că Lumina Nordului provine, în realitate, de la lumina Soarelui din centrul Pământului, care strălucește prin deschiderea de la Polul Nord.

Fitch arată că interiorul gol al Globului are o suprafață de uscat mai mare decât suprafața exterioară, întrucât 75 la sută din suprafața Pământului este acoperită de apă, lăsând libere doar 55 de milioane de mile pătrate de uscat, din suprafața totală a Pământului, de 197 de milioane de mile pătrate. Fitch pretinde că în interior nu s-ar afla oceane comparabile ca dimensiune cu cele de la suprafață și că în interiorul Pământului s-ar afla de trei ori mai mult uscat decât la exterior, așa încât, în ciuda circumferinței mai mici și a suprafeței totale mai reduse din interior, aria uscatului de acolo este mai mare. Fitch spune că și clima este mai bună și mai sănătoasă decât cea pe care o avem noi la suprafață, fără ierni reci, uragane, cutremure, raze cosmice nocive, radiații solare radioactive, fără eroziunea solului din cauza precipitațiilor prea abundente și alte dezavantaje. Este o climă subtropicală ideală".

Un alt scriitor american, foarte mult influențat de teoriile lui Reed și Gardner, este William L. Blessing, care a publicat o broșură despre acest subiect, în care a reprodus schemele structurii Pământului făcute de aceștia. Blessing scrie:

„Pământul nu este cu adevărat o sferă. Este turtit la Poli sau, mai degrabă, începe să se turtească la Poli. Polul este, pur și simplu, marginea exterioară a unui cerc magnetic, iar în acest punct acul magnetic al busolei arată în jos. Întrucât Pământul se învâрте în jurul axei sale, mișcarea este giroscopică. Polul giroscopic exterior este marginea magnetică a unui cerc. Dincolo de această margine, Pământul se aplatizează și capătă o pantă gradată spre interior, ca un canion. Adevăratul pol, din chiar centrul conului, este perpendicular, pentru că acest punct

este exact centrul deschiderii sau găurii care duce în interiorul Pământului.

Vechea idee, cum că Pământul a fost odată o masă solidă sau topită, iar centrul său este format din fier topit, trebuie înlăturată. Întrucât scoarța Pământului are o grosime de circa 800 mile, ar însemna că miezul de fier topit are peste 7 000 de mile diametru și 21 000 de mile circumferință. Imposibil.

La fel trebuie înlăturată vechea idee după care pe măsură ce pătrundem mai adânc în Pământ, se face mai cald. Radiumul și radioactivitatea produc căldura din pământ. Toate rocile de suprafață conțin particule minuscule de radium*.

Unul dintre cele mai ciudate enigme, legate de explorarea Arcticii, este că în această zonă oceanică, acoperită de apă, uneori înghețată, alteori parțial liberă, în funcție de perioada anului, mulți exploratori au atras atenția că, în mod paradoxal, mare liberă există în mai mare măsură în punctele cele mai apropiate de Pol, în timp ce mai spre sud este mai multă gheață. De fapt, unii exploratori au constatat că, uneori, era foarte cald, fiind nevoiți să-și lepede hainele polare. Este chiar menționată o întâlnire cu niște eschimoși goi.

De fapt, se crede că rasa eschimoșilor își are originea în nordul îndepărtat, de unde au migrat spre sud, spre actualele lor ținuturi. Ținutul lor de origine, mai nordic, era probabil mai cald decât cel mai sudic, actual.

Este ciudat cum cărțile lui Reed și Gardner, care prezentau o asemenea descoperire geografică epocală, bazată pe dovezile aduse de explorările arctice din secolul trecut – teorie comparabilă ca importanță cu apariția teoriei potrivit căreia Pământul este rotund – au fost atât de ignorate (sau suprimate?), încât astăzi sunt foarte rare și de negăsit. (Norocul autorului a fost că a dat peste un exemplar al cărții lui Gardner, la un anticar care se ocupa de cărți rare). Să fi împărtășit oare, aceste cărți, soarta

știrilor referitoare la descoperirile amiralului Byrd, a cărții lui Giannini și a revistei lui Palmer, care anunța confirmarea de către Byrd a teoriei lui Reed și Gardner, despre Pământul gol cu deschideri la poli? (Un corespondent al autorului, din Washington, D.C., i-a scris că, din întâmplare, s-a uitat prin biblioteca unei înalte oficialități din Aviația militară și, spre marea sa surprindere, a zărit un exemplar al cărții lui Gardner). Evident, teoria lui Gardner asupra Pământului gol nu este necunoscută guvernului și conducătorilor militari, întrucât amiralul Byrd a confirmat-o: dar este trecută sub tăcere și nu se discută pe față.

Fitch le cere celor care nu cred că Pământul este gol, cu deschideri la Poli, să răspundă la următoarele întrebări:

„Puteți aduce dovada că vreun explorator a atins așa-zisul Pol Sud sau Nord?

Dacă pe Pământ nu există latitudinile 83 până la 90 de grade, atunci se poate ajunge la, sau zbura peste Polul Nord?

Dacă pământul nu este gol, atunci de ce se încălzește vântul de nord în Arctica, atunci când navigăm spre nord, dincolo de latitudinea de 70 grade?

De ce sunt vânturi calde dinspre nord și marea nu este înghețată pe sute de mile la nord de latitudinea de 82 grade?

După ce se atinge latitudinea de 82 de grade, de ce este acul busolei tot timpul agitat și zvâcnește?

Dacă Pământul nu este gol, atunci de ce vânturile de nord, menționate mai sus, aduc mai mult praf decât oricare alt vânt de pe Glob?

Dacă nu curge nici un râu din interiorul spre exteriorul Pământului de ce sunt toate aisbergurile alcătuite din apă dulce?

Dacă toate aisbergurile formate din apă dulce nu provin din nici un loc de pe Pământ pentru că nu au de

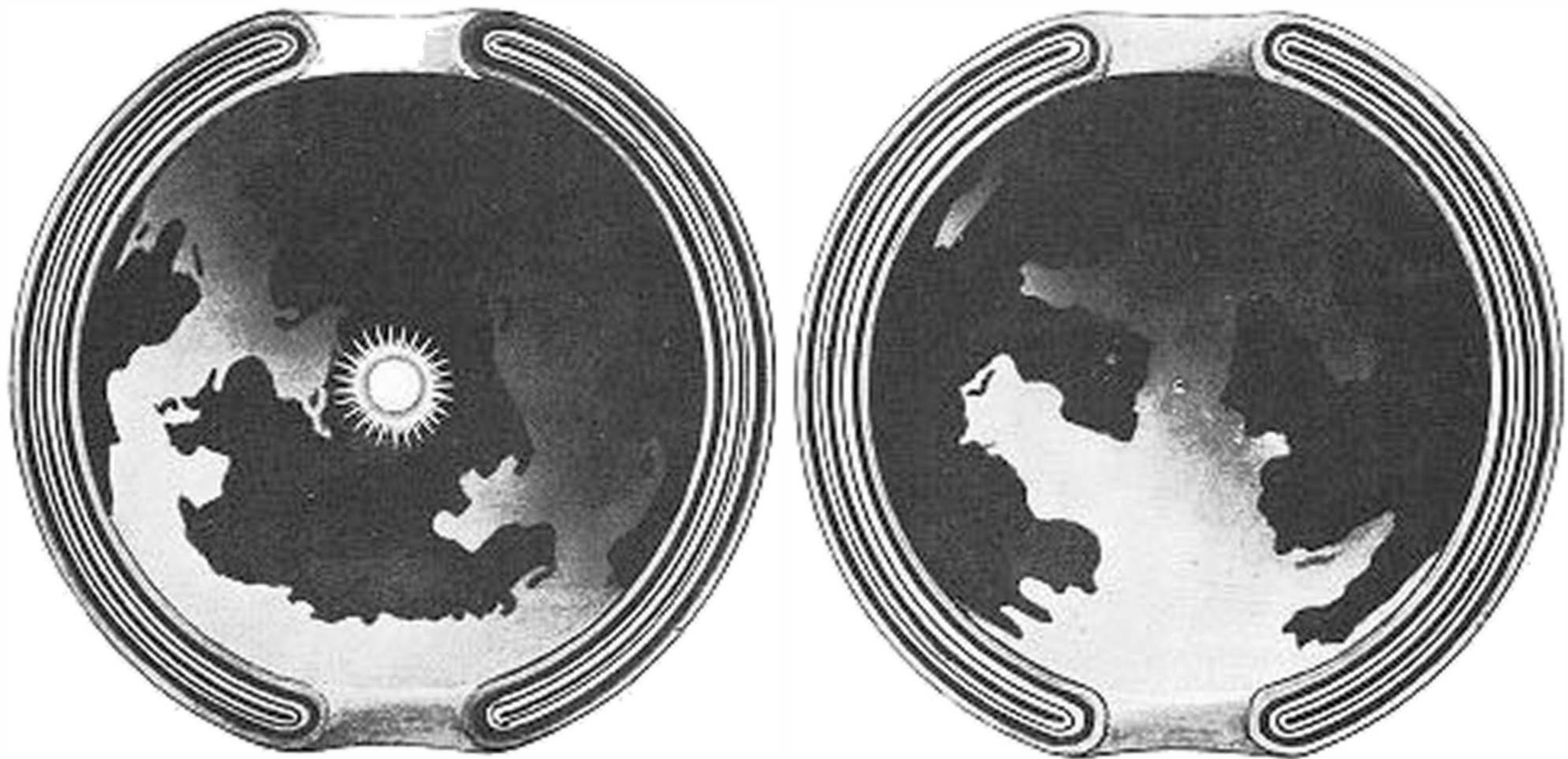
unde, doar dacă nu presupunem că vin din interior, atunci de unde vin?

Dacă interiorul Pământului nu este gol, de ce migrează milioane de păsări tropicale și animale mai spre nord, în timpul iernii?

De ce vântul dinspre nord aduce mai mult polen și flori decât oricare alt vânt de la exterior?

Dacă interiorul Pământului nu este gol și cald, de ce polenul colorat, colorează zăpada pe mii de mile pătrate?

Oare polenul de pe milioane de acri acoperiți cu flori colorate este cel care face ca zăpada să fie roșie, roz, galbenă, albastră etc?

Secțiunea centrală prin Pământ, prin deschiderile polare și în unghiuri drepte față de ecuator, oferind o imagine clară a soarelui central și a continentelor și oceanelor din interior. *(Reproducere după fotografia unei machete. Făcută de autor, 1912. Patent Nr. 1096102, din 12 mai, 1914).*

Capitolul III

CARTEA LUI WILLIAM REED «FANTOMA POLILOR»

În care sunt prezentate dovezi științifice, bazate pe explorările arctice, demonstrând pentru prima dată că pământul este gol, cu deschideri la Poli.

În 1906, a apărut prima carte care oferea dovada științifică a faptului că vechile concepții geografice despre structura Pământului sunt false și că Pământul, în loc să fie o sferă solidă, cum se presupune în mod obișnuit, este, în realitate gol, cu deschideri la poli. Dacă această carte ar fi o creație a imaginației autorului, am putea trece peste ea, considerând-o științifico-fantastică, dar întrucât se bazează pe o bibliografie cuprinzătoare, reprezentând rapoartele exploratorilor arctici, trebuie s-o luăm mai în serios.

Cartea a fost publicată la New York și a fost scrisă de William Reed. Avea Titlul *Fantoma Polilor* și pretindea că Polii n-au fost niciodată descoperiți, fiindcă nu există. Acolo unde se presupune că sunt situați Polii Nord și Sud, pretinde Reed, se află uriașe deschideri polare, în centrul cărora se află Polii, motiv pentru care nu pot fi niciodată atinși de vreun explorator.

Cartea lui Reed a fost scrisă cu paisprezece ani înaintea celei a lui Marshall Gardner, care pretindea nu numai că Pământul este gol, dar și că în centrul lui se află un soare. Reed însă nu a inclus soarele central în teoria sa,

ci a presupus că temperatura mai ridicată din zona Polilor se datorează vulcanilor activi din deschiderile polare, care sunt la originea prafului observat de exploratorii arctici. Vom cita acum din cartea lui Reed. La pagina 282, el spune:

„Pământul este sau nu gol. Ce dovezi avem că nu este gol? Nici una valabilă și clară. Dimpotrivă, totul arată că ar fi gol. Dacă ar fi așa și dacă sunt vulcani activi în interior, nu s-ar vedea mari lumini reflectate pe aisberguri și nori, așa cum se reflectă lumina altor focuri uriașe? Nu s-ar vedea mari nori de fum și praf la fel ca la alți vulcani activi? Tocmai asta au văzut toți exploratorii – nori joși, întunecați, ridicându-se din ocean sau de la marginea gheții. Nansen (un explorator arctic) a spus: «Să mergem acasă! Pentru ce să mai stăm aici? Nu-i altceva decât praf, praf, praf!»

De unde putea veni un asemenea praf, atât de supărător încât constituia unul dintre cele mai mari necazuri în inima oceanului Arctic, dacă nu de la un vulcan activ, în erupție (din deschiderea polară)?

Dacă Pământul ar fi gol, n-ar fi mai cald iarna și mai răcoare vara (când am intra în deschiderea polară)? Exploratorii arctici spun că vântul de nord, iarna, ridică temperatura, în timp ce vântul de sud o coboară. Exact asta s-ar întâmpla dacă vântul ar veni din interiorul Pământului. din nou, dacă pământul este gol, n-ar putea fi rotund, întrucât deschiderea i-ar lua din rotunjime, proporțional cu mărimea deschiderii. Toată lumea este, în prezent, de acord că Pământul este turtit la poli. De asemenea, se face mai cald cu cât ajungem mai spre nord sau mai spre sud. De ce?

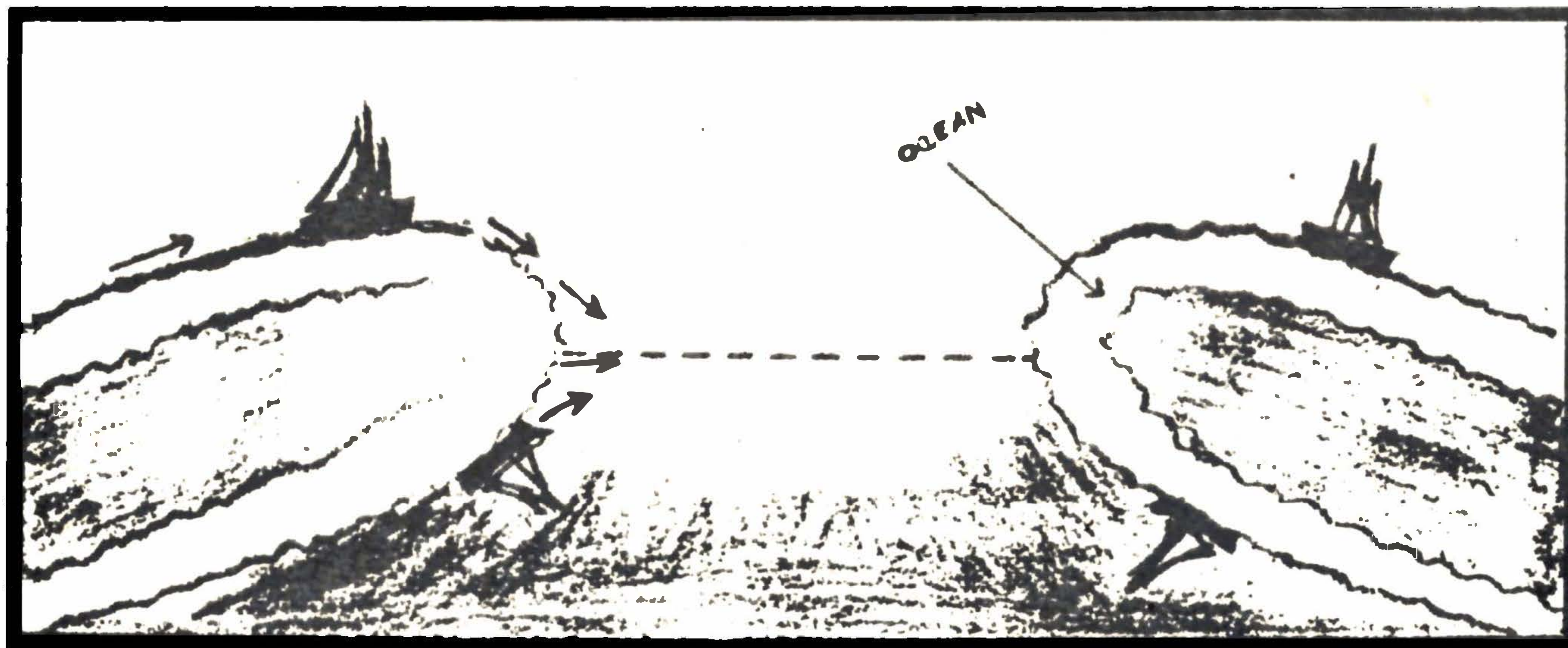
Nu există decât un răspuns și acesta este că Pământul este gol, iar în interior este mai cald decât la exterior.”

SECȚIUNE PRIN GLOB, ÎN CARE SE VEDE INTERIORUL PĂMÂNTULUI

Pământul este gol. polii, căutați de atâta vreme, sunt doar niște fantome. La extremitățile, sudică și nordică, se află deschideri. În interior, sunt mari continente, oceane, munți și râuri. În această lume nouă există evident viață vegetală și animală, ea fiind populată, probabil, de rase încă necunoscute locuitorilor de la exteriorul Pământului. AUTORUL. (*Reproducere din „Fantoma Polilor” de William Reed, publicată de Walter S. Rockey Company, New York, 1906*).

Când vântul iese afară iama, încălzește atmosfera. Dacă pământul este solid, nici știința și nici rațiunea nu pot oferi vreo teorie rațională care să justifice de ce vremea trebuie să se încălzească pe măsură ce mergem tot mai spre nord. Orice teorie cunoscută este împotriva unei asernene conclusioni. Imediat ce acceptăm teoria Pământului

CORABII NAVIGÂND SPRE INTERIOR

Biblia, cartea lui Enoch și vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, eschimoșilor, indienilor și ale altora, vorbesc despre marea deschidere din nord. Înțelepții acestor rase de culoare mai povestesc și despre existența unei rase de oameni sub scoarța Pământului. Și că unii dintre strămoșii lor au venit din interiorul Pământului.

Acest desen arată cum funcționează acul busolei în timp ce exploratorii intră în interiorul Pământului. Observați cum busola îi conduce din nou afară, fără ca ei să-și dea seama că Pământul este gol.

gol, problemele care ne pun în încurcătură se vor rezolva imediat, mintea va fi satisfăcută, iar triumful raționamentelor pline de bun simț ne va copleși cu o plăcere de neuitat.

Acest volum nu este scris prentu a-i distra pe cei care citesc ca să se amuze, ci pentru a stabili și a dovedi, în măsura în care este posibil, anumite adevăruri neașteptate până în prezent. O singură cheie va dezlega toate aceste mistere. Problemele care trebuie rezolvate sunt următoarele:

1. De ce este pământul turtit la poli?
2. De ce n-au fost polii atinși niciodată?
3. De ce este soarele invizibil atât de mult timp iarna, în apropierea celor mai îndepărtate puncte din nord și din sud?
4. Ce provoacă Aurora Boreală?
5. Unde și cum se formează aisbergurile?
6. Ce produce numeroasele marea din Arctica?
7. De ce cad meteoritii, mai des, la poli și de unde vin ei?
8. Ce provoacă presiunea mare a gheții, în Oceanul Arctic, când nu sunt marea și vremea este calmă?
9. De ce există zăpadă colorată în zona arctică?
10. De ce este mai cald în apropierea Polilor decât la 600 până la 1 000 de mile distantă de ei?
11. De ce este gheața din Oceanul Arctic, deseori, plină de roci, pietriș, nisip etc?
12. De ce refuză busola să funcționeze la Poli?

Dacă aș da răspunsuri raționale la întrebările de mai sus – răspunsuri satisfăcătoare pentru o persoană inteligentă – publicul ar admite, cred, că mi-am îndeplinit sarcina.

Vreau să arăt cât le sunt de îndatorat acelor oameni curajoși, care și-au dăruit timpul, confortul și, în multe cazuri, viețile, pentru ca toată lumea să poată cunoaște adevărul și geografia acestei minunate planete. Cu ajutorul rapoartelor lor, eu îmi pot dovedi teoria după care Pământul este nu numai gol, ci și că el poate adăposti, în interiorul său, viața umană la fel de bine ca în exterior, putând fi făcut accesibil omenirii cu o pătrime din banii, timpul și viața necesare construirii metroului orașului New York. Numărul oamenilor care s-ar putea stabili în această nouă lume (dacă nu este deja ocupată) poate fi de câteva miliarde.

Eu nu afirm doar că Pământul este gol, ci și că toți, sau aproape toți exploratorii, care și-au petrecut mare parte din timp dincolo de deschiderea polară, au aruncat o privire în interiorul Pământului.

Când locotenentul Greely privea soarele fals la latitudinea de 120 de grade, privea, de fapt, în lumea soră din interiorul Pământului".

Reed răspunde, astfel, la întrebările de mai sus:

„1. De ce este Pământul turtit la Poli? Întrucât Pământul este gol, n-ar putea fi rotund, acesta este răspunsul. Deschiderea spre interior îi ia din rotunjime, în mod proportional cu mărimea deschiderii.

2. De ce n-au fost Polii atinși niciodată?

3. De ce nu apare soarele o perioadă atât de îndelungată, iarna, în apropierea presupușilor Poli? Fiindcă iarna soarele luminează oblic, Pământul, în apropierea Polilor. Depășind marginea deschiderii polare și apropiindu-ne de interiorul Pământului, ne afundăm în interiorul gol. Razele soarelui sunt astfel oprite și nu mai apar până când nu ating mai direct partea respectivă a Pământului și nu luminează în jos, în deschidere. Astfel se explică de ce sunt nopțile atât de lungi în nordul îndepărtat.

4. Presupunând că Pământul este gol, interiorul ar trebui să fie mai cald. Cei care au explorat nordul îndepărtat vor fi cei mai buni judecători.

5. Meteoritii cad în mod regulat în apropierea presupușilor Poli. De ce? Dacă Pământul ar fi solid, nimeni n-ar putea răspunde la această întrebare. Dacă Pământul este gol, răspunsul este ușor. Un vulcan erupe în interiorul Pământului și aruncă roci în aer. În Oceanul Arctic se găsesc tot timpul mari cantități de praf. Ce provoacă acest praf? Eruptiile vulcanice. Praful a fost analizat și s-a constatat că este alcătuit din carbon și fier, care provin, probabil, dintr-un vulcan din deschiderea polară.

6. Ce produce Aurora Boreală? Aceasta este reflectarea unui foc din interiorul Pământului. Conform lui Marshall B. Gardner, acest foc este soarele central, ale cărui raze se proiectează prin deschiderea polară pe cerul nopții, iar formele și razele schimbătoare ale Aurorei Boreale se datorează norilor care trec și îi întrerup razele.

7. Unde se formează aisbergurile? Și cum? Răspunsul este următorul: Din interiorul Pământului, unde este cald, râurile curg spre suprafață, prin deschiderea polară. Când ajung la exterior, în interiorul Cercului Arctic, unde este foarte frig, gura râurilor îngheață, formându-se aisberguri. Acest proces continuă luni de zile, până când, datorită vremii mai calde din timpul verii și căldurii solului, aisbergurile se rup și sunt purtate de ape în ocean. (Faptul că aisbergurile sunt formate din apă dulce, nu din apă de mare sărată, dovedește această teorie).

8. De cine sunt provocate mareele din Arctica? Ele sunt provocate de aisbergurile care își părăsesc locul de formare, prăbușindu-se în ocean. Dăm acest răspuns pentru că nimic nu poate produce măcar o fracțiune din efectul unui aisberg monstruos de mare, care se prăbușește în ocean.

9. Ce produce zăpada colorată din Arctica? Sunt două cauze. Zăpada roșie, verde și galbenă este produsă de o materie vegetală care saturează aerul atât de tare, încât atunci când cade pe zăpadă o colorează. Se presupune că această materie vegetală este alcătuită din polenul sau florile unei plante. Întrucât nu crește pe Pământ, putem crede, în mod firesc, că ea crește în interiorul Pământului și iese prin deschiderea polară. Zăpada neagră, observată adeseori, este produsă de praful negru, constând din carbon și fier și provine de la un vulcan în erupție. Deoarece în apropierea Oceanului Arctic nu este nici un vulcan activ, acesta trebuie să se afle în interiorul Pământului.

10. De ce este gheața plină de roci, pietriș și nisip? Aceste substanțe provin de la erupția unui vulcan aflat în apropierea locului de formare a aisbergului."

Considerând Pământul gol, vom avea soluția tuturor marilor mistere – cum ar fi mareele, presiunea gheții, zăpada colorată, Oceanul Arctic neânghețat, nordul mai cald, aisbergurile, turtirea Pământului la Poli, de ce n-au fost găsiți Polii și supranaturalul va face loc naturalului, așa cum se întâmplă întotdeauna când survine înțelegerea, iar mintea și corpul se vor relaxa.

Pământul este gol. Polii, atât de îndelung căutați, sunt doar fantome. La extremitățile – nordică și sudică – se află deschideri. În interior se află mari continente, oceane

și râuri. Există evident viața vegetală și animală, în această lume nouă, ea fiind poate populată de rase încă necunoscute locuitorilor de la exteriorul Pământului.

În sprijinul teoriei Pământului gol, Reed oferă următoarele dovezi:

ABSENTA ÎNDELUNGATĂ A LUMINII SOARELUI ÎN TIMPUL LUNGILOR IERNI POLARE. Reed rezumă experiența exploratorilor arctici, care au trecut, foarte repede, din regiunea însoțită în regiunea nopților lungi, sau invers. În nordul îndepărtat, soarele este absent perioade anormal de lungi, ceea ce nu s-ar întâmpla dacă Pământul ar fi rotund și solid, sau doar ușor turtit la Poli. Singura explicație este că acești exploratori au intrat în deschiderea de la Polul Nord; de cum au intrat, razele soarelui n-au mai ajuns la ei, reapărând doar când se afla destul de sus pe cer pentru a lumina înăuntru.

FUNCȚIONAREA ANORMALĂ A BUSOLEI ÎN NORDUL ÎNDEPĂRTAT. Aceasta a fost observată de toți exploratorii care au ajuns foarte departe în nord. Strania funcționare a busolei corespunde cu ceea ce s-ar întâmpla dacă Pământul ar fi gol, iar exploratorii ar fi intrat în deschiderea polară. În cartea sa, Reed are un desen reprezentând o secțiune transversală prin deschiderea polară, cu corăbii care ies și intră. Când corabia intră în deschiderea polară, acul busolei capătă o poziție verticală, în locul poziției orizontale pe care o are la suprafața Pământului. Aceasta datorită intrării în deschiderea polară. Este exact ceea ce au constatat exploratorii în nordul îndepărtat. Ei au descoperit că pe măsură ce se apropiau de Pol, acul busolei devenea neliniștit, iar dacă înaintau mai spre nord, lua o poziție verticală, arătându-le că au pătruns în deschiderea polară, așa cum s-a întâmplat cu Nansen și cu alții.

TRECEREA PESTE MARGINEA DESCHIDERII POLARE, SPRE INTERIORUL PĂMÂNTULUI. Reed afirmă despre acest subiect:

„Ori de câte ori exploratorii intră în interior, întâlnesc condiții atât de diferite, încît nu știu cum să le aprecieze. De aceea, nu este de mirare că folosesc cuvintele *un finut straniu*. Toți cei care au petrecut un timp considerabil în

zona arctică sau antarctică au fost confrunțați cu condiții inexplicabile, conform teoriei potrivit căreia Pământul este solid și rotund – dar ușor explicabile conform teoriei cum că Pământul este gol, cu deschideri la poli." Greedy descrie cum a mers pe curbă, intrând în deschiderea polară, într-un mod extrem de clar. El spune:

„Marele interes cu care ne urmasem până atunci călătoria crescuse brusc. Ochii omului civilizat nu văzuseră niciodată, nici picioarele sale nu călcaseră pe pământurile pe care călătoream noi acum. O dorință puternică de a merge înainte cât de repede puteam, ne cuprinsese pe toți. Pe măsură ce ne apropiam de fiecare ridicătură de teren a ținutului din fața noastră, graba de a vedea ce se afla dincolo devenea, uneori, dureros de intensă. Fiecare punct atins ne aducea în fața ochilor un nou peisaj, iar în față se afla tot timpul un punct care ne obtura o porțiune din orizont, provocându-ne o oarecare dezamăgire.

Dacă Greely și tovarășii lui ar fi intrat în interiorul Pământului, ar fi descoperit, în mod sigur, că acesta este mai curbat la Poli, decât în oricare alt loc; și, depășind cel mai nordic punct, fiecare proeminență a terenului ar fi fost urmată de alta care întotdeauna ar fi părut că ia o parte din orizont. Este exact ceea ce s-a întâmplat”.

ROCI ÎN AISBERGURI. ZĂPADĂ COLORATĂ. POLEN ȘI PRAF ÎN NORDUL ÎNDEPĂRTAT. Despre acest subiect, Reed spune: „Când se poate demonstra că nu există condiții pentru formarea aisbergurilor (din apă dulce) în Arctica, în nordul îndepărtat, pe suprafața Pământului, atunci aceștia trebuie să se formeze în interior. Dacă materialul care colorează zăpada este o materie vegetală (lucru arătat de analize), probabil flori sau polenul unei plante, când în vecinătatea Oceanului Arctic nu crește așa ceva, trebuie să crească în interiorul Pământului; pentru că dacă ar crește în altă parte a Globului, atunci ar exista zăpadă colorată și în alte părți (la fel ca vecinătatea deschiderii polare), ceea ce nu pare să fie cazul. Praful, atât de supărător în Oceanul Arctic, este produs, de asemenea, de erupțiile vulcanice. Fiind ușor, este purtat de vânt la mare distanță și, când cade pe vapoare, este neplăcut. Când cade pe zăpadă, pro-

duce zăpada neagră. La analiză, se constată că este alcătuit din carbon și fier, posibil de la un vulcan în erupție. Unde este acel vulcan? Lângă Polul Nord nu se cunoaște nici unul; și dacă ar fi în altă parte, de ce cade praful în Oceanul Arctic?

Diferiți exploratori au relatat despre pietre și bolovani pe/și încăstrați în aisberguri. Acești bolovani sunt fie aruncați de erupția vulcanului, fie sunt luați de aisbergurile care alunecă la vale, pe râurile din interiorul Pământului. Praful din Arctica este atât de greu încât plutește sub forma unor nori mari. Colorează zăpada în negru; și cade pe vapoare în cantități atât de mari, încât irită. Nansen declară că acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care a vrut să se întoarcă acasă. Dacă Pământul este solid, nu există răspuns la această problemă grea de înțeles. Dacă Pământul ar fi gol, praful ar putea fi ușor pus pe seama erupțiilor vulcanilor din interior.

APA NEÂNGHEȚATĂ ÎN CEL MAI NORDIC PUNCT. Multi pretind că Oceanul Arctic este o masă de apă înghețată. Deși conține întotdeauna mari bucăți de gheață în derivă și aisberguri, acesta nu este însă înghețat.

Cei care studiază călătoriile în Arctica vor descoperi, invariabil, că exploratorii au fost întorși din drum de apa neânghețată și sunt citate multe ocazii în care aceștia erau să fie purtați de aisberguri și să se piardă în mare. Ceea ce vreau să prezint eu cititorului, însă, este dovada că Oceanul Arctic este o masă de apă neânghețată în care abundă animale de toate soiurile și cu cât înaintăm mai spre nord, cu atât devine mai cald. În multe cazuri, apar nori de praf și fum. Iarna se înregistrează deseori ceturi. Dacă Pământul ar fi solid, iar Oceanul s-ar întinde până la Pol, sau ar fi legat de uscat în jurul Polului, nimic n-ar putea produce această ceață. Ea este provocată de aerul cald care vine din interiorul Pământului. Kane (explorator arctic) scrie: „Unele împrejurări relatate de el (McGary) par să indice existența unei ape în nord, tot timpul anului; iar frecvențele ceruilor de apă, ceturi etc., pe care le-am văzut spre sud-vest în timpul iernii, confirmă acest fapt”.

Există multe pagini de rapoarte (în scrierile exploratorilor arctici) despre aceste mări neânghețate din nordul

îndepărtat. Greely vorbește de apa neânghețată tot timpul anului. Dacă în cel mai îndepărtat punct din nord ar fi apă neânghețată tot timpul anului, s-ar putea găsi vreun motiv valabil pentru care nimeni n-a reușit să atingă Polul? Oamenii, care și-au jertfit timpul, confortul și, în multe cazuri, viețile, erau mai mult decât dornici să reușească, și, cu toate acestea, toți au dat greș. Oare asta s-a întâmplat pentru că vremea se încălzise și era vânat din belșug? Nu, s-a întâmplat pentru că un asemenea loc nu există*.

Nansen, care a mers, probabil, mai spre nord decât oricare alt explorator, remarcă în cartea sa că era o senzație ciudată să navighezi prin noaptea întunecată spre ținuturi necunoscute, pe o mare cu valuri, acolo unde nu mai fusese vreodată vreo corabie, și observa cât de blândă era clima pentru septembrie. Cu cât înainta spre nord, cu atât vedea din ce în ce mai puțină gheață. El remarcă: „În față este tot timpul același cer întunecat, care însemna mare liberă. Cei de-acasă, din Norvegia, nu-și prea închipuie că navigăm drept spre Pol prin apă neânghețată. N-aș fi crezut nici eu dacă mi-ar fi prezis-o cineva, acum două săptămâni, dar este adevărat. Oare nu este un vis?”

Trei săptămâni mai târziu, menționează că apa este tot neânghețată. El remarcă: „cât vezi cu ochii, din postul de observație de pe catarg cu un mic binoclu de câmp, apa neânghețată este nesfârșită”. Între 6 și 21 septembrie n-a dat deloc peste gheață, navigând spre nord, la o latitudine foarte mare.

Reed comentează: „După toate aceste mărturii, mai poate crede cineva că respectivele oceane (din nordul îndepărtat) sunt mase de apă înghețată? Dacă nu cred că aceste oceane sunt înghețate, atunci de ce nu reușesc exploratorii să ajungă la Poli – dacă există asemenea locuri?”

DE CE ESTE MAI CALD ÎN APROPIEREA POLILOR?
Una dintre principalele dovezi că Pământul este gol este faptul că e mai cald în apropierea Polilor. Dacă acest lucru poate fi demonstrat, citându-i pe cei care au înaintat cel mai mult spre presupușii Poli și care spun că acolo este mai cald, vegetația este mai vie, vânatul mai abundent

decât mai spre sud, atunci avem dreptul de a pretinde că această căldură vine din interiorul Pământului, întrucât acesta pare să fie singurul loc de unde ar putea veni.

În «Ultima călătorie a căpitanului Hall» citim: „Am descoperit că era o țară mult mai caldă decât ne așteptasem, lipsită de zăpadă și gheață.

Am descoperit că această țară este plină de viață, de foc, vânat, găște, rațe, boi-moscați, iepuri, lupi, vulpi, urși, potârnichi, rozătoare etc.” (Vorbește de nordul îndepărtat).

Nansen atrage atenția, în mod special, asupra căldurii și spune: „Aproape că ne-am putea crede acasă”. Aceasta se întâmplă într-unul dintre cele mai nordice puncte atinse vreodată de cineva, și totuși vremea era caldă și plăcută.

Vom observa că vânturile extrem de puternice, din interiorul Pământului, nu ridică temperatura în mod considerabil numai în vecinătatea Oceanului Arctic, ci o afectează foarte palpabil la patru sute cincizeci de mile distanță. Nimic n-ar putea ridica astfel temperatura, în afară de o furtună venind din interiorul Pământului.

Greely afirmă: „Desigur, prezența păsărilor, florilor și animalelor era un salut al naturii pentru noua noastră casă”. Sună oare ca și când s-ar fi așteptat să găsească aceste lucruri acolo sau ca și când prezența lor ar fi fost un lucru obișnuit? Nu. Scrie cu surprindere. „De unde veniseră păsările și vânatul? La sute de mile de ei mai spre sud, pământul era acoperit de zăpezi veșnice – în multe locuri pe adâncimi de mii de picioare. Animalele au fost văzute în acel loc vara; și, deoarece mai spre nord este mai cald, ele n-ar fi venit spre o climă mai rece, în timpul iernii. Ele par să se îndrepte spre interiorul Pământului. Păsările vestitoare de furtună, din Australia, părăsesc continentul în septembrie și nimeni n-a putut afla vreodată unde se duc. Teoria mea este că intră în interiorul Pământului pe la Polul Sud”.

Reed atrage atenția că multe animale ce trăiesc în nordul îndepărtat, cum ar fi boul moscat, se îndreaptă spre nord în timpul iernii, pentru a ajunge într-un climat mai cald. El remarcă: „Întrucât se face mai cald, pe măsură ce merg spre nord, instinctul le spune să nu se

îndrepte iarna spre sud. Și dacă nu merg spre sud, trebuie să intre în interiorul Pământului*.

Un alt animal care se îndreaptă spre nord, iarna, este pinguinul nordic. Schwatka a văzut patru milioane de pinguini nordici care înnegreau cerul, îndreptându-se spre nord, la apropierea iernii. Nansen spune despre extremul nord că o țară care mișună de urși și cufundaci negri: „trebuie să fie un Canaan cu râuri de lapte și miere”.

Reed continuă:

„CE PRODUCE ZĂPADA COLORATĂ DIN ARCTICA?
De ce este zăpada colorată, în regiunile arctice? S-a făcut analiza zăpezii roșii, verzi și galbene și s-a constatat că are în ea o materie vegetală, probabil o floare sau polenul unei plante. De unde provine oare? O floare care produce suficient polen pentru a îmbiba aerul atât de tare, încât să coloreze zăpada, presupune un teritoriu vast – milioane de acri – pe care să crească. Unde s-ar putea afla așa ceva? Ar trebui să fie lângă Polul Nord, fiindcă dacă ar crește în altă parte, s-ar descoperi zăpadă colorată și în alte locuri, nu numai într-o zonă limitată din Arctica. Pentru că pe suprafața Pământului nu se cunoaște o asemenea plantă cu flori, trebuie să căutăm în altă parte.

Interiorul Pământului este singurul loc care ne poate oferi un răspuns la întrebare. Deoarece culoarea se așterne numai în diferite anotimpuri, putem presupune că florile ajung la maturitate în aceste anotimpuri. Este, de asemenea, ușor de aflat de unde provine zăpada neagră, frecvent menționată de exploratori. Provine de la un vulcan în erupție, de genul celui care i-a acoperit vaporul lui Nansen cu praf. Toate chestiunile inexplicabile și-ar găsi ușor răspunsul, dacă am crede că Pământul este gol. Este imposibil să se răspundă la ele conform unei alte teorii”.

Kane, în primul său volum, la pagina 44, spune: „Am trecut de Crimson Cliffs* pot fi văzute clar la distanță de zece mii de coastă. Au o nuanță frumoasă de roz închis”.

Kane vorbește de zăpada roșie ca și când ar apărea într-un anumit anotimp – „dacă suprafața înzăpezită ar fi mai difuză, cum este, fără îndoială, la începutul sezonu-

* Crimson Cliffs = Dealurile stacojii, în lb. engleză (n.t.)

lui". În alt loc, vorbește de zăpada roșie care a întârziat două săptămâni. Cum, luând în considerație faptul că substanța care colorează zăpada este o materie vegetală, presupusă a fi floarea sau polenul unei plante, și că pe Pământ nu crește o asemenea plantă, de unde vine? Probabil, crește în interiorul Pământului".

UNDE ȘI CUM SE FORMEAZĂ AISBERGURILE?

Deoarece aisbergurile se formează din apă dulce, nu din apa sărată a oceanului, ele nu pot lua naștere din Oceanul Arctic, ci din vreo masă de apă dulce. Însă în regiunea polară nu există mase de apă dulce. Teoria lui Reed este aceea că aisbergurile se formează din râurile care vin din interiorul Pământului și curg spre suprafață, prin deschiderea polară. Când ajung la exteriorul rece – îngheață, iar apa, care trece apoi peste partea înghețată, îngheață și ea, formând munți de gheață. La venirea iernii, aceste mari mase de gheață se rup și se sfărâmă, căzând în mare și producând misterioasele marea observate în nordul îndepărtat, Reed afirmă:

„Nici nu se pune problema formării unui aisberg într-un loc cunoscut. Pe de altă parte, interiorul Pământului – din spatele gurilor râurilor sau canioanelor – fiind mai cald, este foarte potrivit pentru formarea aisbergurilor. Gura îngheață prima, iar râul, continuând să curgă în ocean, inundă gura și îngheață pentru luni de zile, până în primăvară. Când apare vremea caldă, din timpul verii, și, datorită căldurii Pământului, munții de gheață se rup, iar apa ploilor din interior năvălește și îi împinge în ocean, formând marea.

Observați diferența. La exteriorul Pământului, o apă curgătoare îngheață pe toată lungimea, înghețul fiind mai puternic mai spre izvor, în timp ce în interiorul Pământului (în zona deschiderii polare) îngheață doar gura de vărsare. În interiorul Pământului nu numai că există suficientă apă pentru a produce aisberguri, ci și destulă pentru a le împinge în ocean.

În ultimele trei sute de ani, un șuvoi constant de exploratori a încercat să ajungă la Poli – în Arctica și Antarctica – și nici unul n-a văzut vreodată un aisberg părăsindu-și locul de origine și plonjând în ocean. Nu este straniu

că nimeni nu s-a gândit să întrebe despre locul lor de origine?

În sprijinul teoriei după care aisbergurile, alcătuite din apă dulce, nu se pot forma la exteriorul Pământului și că, ele trebuie să provină din râurile cu apă dulce din interiorul Globului, Reed îl citează pe Bernardi care scrie, cu privire la observațiile sale din Antarctica: „Au fost mai puțin de doi inci* de precipitații, sub formă de ploi, în unsprezece luni și jumătate și, deși a nins destul de frecvent, stratul de zăpadă n-a atins niciodată grosimi mari. În aceste condiții, unde se găsește materialul necesar pentru producerea unui aisberg? Deși cel mai mare de pe Glob se află acolo – unul atât de mare încât este numit Marea Barieră de Gheață, mai degrabă decât aisberg – și are peste patru sute de mile lungime și cincizeci de mile lățime. Are baza în apă, pe o adâncime de două mii o sută de picioare, iar deasupra are o înălțime de optzeci până la două sute de picioare”.

Reed comentează:

„Ar fi imposibil ca acest aisberg să se formeze într-un ținut practic lipsit de ploaie sau zăpadă. Întrucât aisbergurile sunt alcătuite din apă înghețată, iar apă care să înghețe nu există, aici este evident că s-a format în alt loc decât în cel în care se află acum. Aisbergul în sine, alcătuit din apă dulce, se află într-un ocean de apă sărată”.

De unde știm că marea barieră de gheață a venit din interiorul Pământului? Sau că a provenit din tipul de râu deschis? Mai întâi, n-ar putea veni de la exteriorul Pământului, deoarece aisbergurile nu se formează acolo. Acesta ar fi trebuit să aibă 2 500 de picioare grosime, cincizeci de mile lățime și patru până la cinci sute de mile lungime, fiindcă acestea sunt dimensiunile actuale ale aisbergului. Râul ar fi trebuit să fie drept, fiindcă altfel aisbergul n-ar fi putut să iasă fără să se rupă. A trecut peste un ținut relativ neted, pentru că suprafața este încă plată. O altă dovadă că interiorul Pământului este plat, în apropierea intrării din Antarctica, este că multe dintre aisbergurile, din Antarctica, sunt lungi și înguste. Ele sunt numite

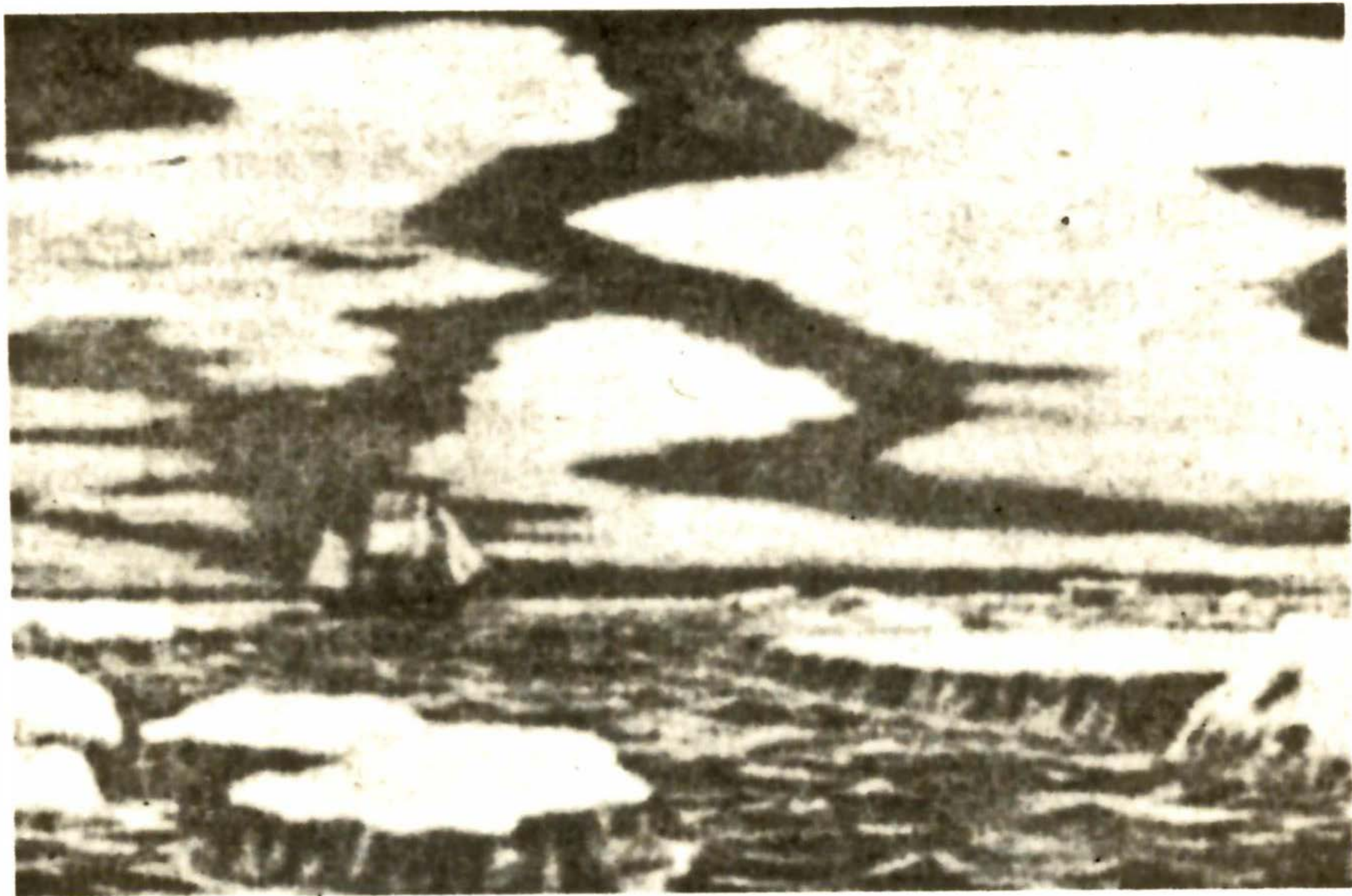
* 1 inci = 2,54 cm (n.t.)

Marshall B Gardner

Autorul Teoriei unui Soare Central în interiorul Pământului.

Frecvența mare a acestor puternice marea pare să excludă posibilitatea generării lor de către erupții vulcanice submarine“.

IMAGINEA CERULUI DE APĂ

Cerul din zona arctică și antarctică reflectă cu acuratețe suprafața Pământului, apei și gheții. Nu se pomește într-o mare călătorie fără a fi consultat, mai întâi, cerul de apă.

Capitolul IV

CARTEA LUI MARSHALL B. GARDNER «O CĂLĂTORIE SPRE INTERIORUL PĂMÂNTULUI SAU AU FOST OARE POLII DESCOPERIȚI, ÎNTR-ADEVĂR?»

Marshall B Gardner a făcut cercetări timp de 20 de ani, pe baza rapoartelor exploratorilor arctici și, în plus, pe baza datelor astronomice, înainte de a publica, în 1920, marea sa carte «O călătorie spre interiorul Pământului sau Au fost oare Polii descoperiți, într-adevăr?». El nu părea să cunoască teoria și cartea lui Reed, astfel încât amândoi și-au dezvoltat teoriile independent. Marea contribuție a lui Gardner este teoria soarelui central, care este sursa temperaturii mai ridicate din zona orificiului polar și a aurorei, pe care Reed o atribuia erupțiilor vulcanice. Un soare central, ca sursă de căldură și lumină face posibilă existența vieții plantelor, animalelor și chiar a vieții umane în interiorul Pământului, lucru pe care Reed îl considera o realitate, dar nu putea să-l explice conform teoriei sale, care nu includea un soare central ca sursă de lumină, fără de care nu poate exista viață.

Gardner mai pretinde, iar în cartea sa prezintă dovezi astronomice în sprijinul afirmației, că nu numai Pământul, ci toate planetele sistemului solar au interiorul gol și câte un soare în centru, lucru atribuit, de el, formării lor inițiale dintr-o nebuloasă spirală. Ca rezultat al forței centrifuge, rotația lor de la începutul perioadei de formare, când erau însă în stare topită, a provocat azvârlirea spre exterior a elementelor mai grele, formând o crustă solidă la suprafața exterioară a fiecărei planete și lăsând interiorul gol, în

timp ce o parte din focul inițial a rămas în centru, alcătuind soarele central. De asemenea, forța de rotație și mișcarea prin spațiu a provocat formarea unor deschideri la extremitățile lor polare.

De ce au ajuns cărțile lui Reed și Gardner atât de rare, încât obținerea unui exemplar este practic imposibilă, și nu se găsesc în aproape nici o librărie? Pentru că dovedesc că există o mare zonă netrecută pe nici o hartă și care nu este numai egală, ci probabil mai mare decât tot uscatul de la suprafața Pământului – această zonă necartografiată aflându-se în interiorul scoarței Pământului.

Natural, orice guvern care ar afla despre acest vast teritoriu ar avea ambiția de a fi primul care să-l descopere și să-l reclame, în care scop ar face toate eforturile pentru a păstra această informație secretă, astfel încât nici un alt guvern să nu poată afla și pretinde primul acest teritoriu. Deoarece guvernul Statelor Unite a fost primul care a aflat de el, cu ocazia expediției amiralului Byrd, care a zburat 1 700 de mile în acest „misterios tinut de dincolo de Pol”, care nu este trecut pe nici o hartă, zărind acolo munți, păduri, vegetație verde, râuri, lacuri și animale, putem înțelege rațiunea secretului și de ce cărțile acestor doi scriitori americani, Reed și Gardner, au fost scoase de pe piață și uitate, în vederea păstrării acestui secret.

MĂRTURII DESPRE EXPLORĂRILE ARCTICE

Cartea lui Gardner are 450 pagini. Având, în bibliografie, 50 de cărți, majoritatea despre explorarea Arcticii, el a făcut o cercetare destul de completă. Gardner pretindea că Pământul este o coajă goală, cu o crustă de aproximativ 800 de mile grosime, cu o deschidere la capătul polar de aproximativ 1 400 de mile diametru. El spunea că mamuții vin din interior și că trăiesc încă acolo și că uriașele animale tropicale, găsite prinse în gheață în regiunea polară, nu sunt preistorice, ci animale din interior care au ajuns la suprafață și au înghețat în momentul respectiv. În sprijinul teoriei sale, despre deschiderea polară și soarele central din interiorul gol al Pământului, Gardner atrage atenția că păsările și animalele migrează iama spre nord, în căutarea unui climat mai cald. El observă, de asemenea, că

atunci când exploratorii trec la nord de 80 de grade latitudine nordică, ei descoperă că apa se încălzește datorită curenților calzi venind din regiunea polară, iar aerul se încălzește datorită vântului cald dinspre nord. Ei descoperă, totodată, polen roșu pe aisberguri și ghetari, bușteni și alte resturi aduse la mal de acești curenți calzi din nord. Gardner rezumă astfel dovezile în favoarea teoriei Pământului gol, cu două deschideri polare și un soare central:

„Cum explică savanții faptul că pe măsură ce ne îndreptăm spre nord se face mai frig, până la un anumit punct, iar apoi începe să se încălzească? Cum explică ei un alt fapt, anume că sursa acestei călduri nu este o influență de la sud, ci o serie de curenți de apă caldă și vânturi calde dinspre nord – despre care se crede că este o întindere de gheață solidă? De unde pot veni acești curenți? Cum ar putea veni din altă parte decât dintr-o mare fără gheturi, chiar în locul în care savanții se așteaptă să găsească gheturi veșnice? De unde ar putea veni această apă caldă?

De asemenea, de ce descoperă exploratorii dealurile de gheață, cu polenul roșu al unei plante necunoscute? Și de ce să găsească semințele unor plante tropicale plutind în aceste ape, când acestea nu se găsesc în ape mai sudice? Cum de sunt găsiți bușteni și crengi de copaci, uneori cu muguri proaspeți pe ele. În aceste ape, toate fiind aduse de curenții calzi dinspre nord?

De ce să fie oare partea de nord a Groenlandei cel mai mare teritoriu pe care trăiesc țânțari, insecte specifice doar țărilor calde? Cum au putut să ajungă în Groenlanda, dacă au venit dinspre sud? Unde se duc toate vulpile și iepurii care sunt văzuți îndreptându-se spre nord, în Groenlanda? Unde se duc urșii? Este oare posibil ca asemenea creaturi mari, cum sunt urșii, să-și găsească hrana pe întinderea de gheață veșnică?

Cum explică savanții faptul că, practic, toți exploratorii competenți, din vremurile vechi până la Nansen, au admis că atunci când au ajuns în Nordul Îndepărtat, teoriile lor asupra a ceea ce ar fi trebuit să găsească acolo nu s-au mai potrivit, cum nu s-au mai potrivit nici metodele de aflare a poziției? Cum explică savanții pasajele din Nan-

sen, citate de noi, în care acesta arată că se rătăcise complet în zona arctică?

Cum explică savanții migrația acestor păsări, care apar în Anglia și în alte țări nordice, într-o anumită perioadă a anului, la tropice în altă perioadă a anului, dar dispar cu desăvârșire iarna? Cum explică ei faptul că nici Peary, nici Cook n-au fost în stare să-și dovedească afirmația că au descoperit Polul Nord? Chiar presupunând că amândoi au fost de bună credință, nu este clar că amândoi s-au rătăcit? Cum să explicăm altfel discrepanțele din povestirea lui Peary?

De ce, spune cititorul, n-a descoperit Peary acel imens orificiu la extremitatea polară a Pământului, dacă se află acolo?

Motivul este foarte simplu și poate fi explicat mai bine, punând o altă întrebare.

De ce n-a descoperit omul, doar privind în jur, că trăiește pe suprafața unei imense sfere (mai exact sferoid)? Și de ce a crezut omul, timp de sute de ani, că Pământul este plat? Pur și simplu fiindcă sfera era atât de mare, încât nu-i putea vedea curba și credea că este o suprafață plană și i se părea atât de natural să se poată deplasa pe toată suprafața lui, încât atunci când savanții i-au spus că este o sferă a început să se întrebe de ce nu cade de pe ea, sau măcar, dacă trăia în emisfera nordică, s-a întrebat de ce nu cad australienii de pe ea, pentru că habar n-avea despre legea gravitației.

Același lucru este adevărat și în cazul exploratorilor polari. Ei navighează până la marginea imensei deschideri polare, dar aceasta este atât de vastă, gândindu-ne că scoarța Pământului, peste care se curbează, are opt sute de mii de mile grosime, încât ei nu percep curba, iar diametrul este atât de mare – circa 1 400 de mii de mile, în așa fel încât cealaltă latură nu este vizibilă. Astfel, dacă un explorator ar merge destul de departe, ar putea naviga exact peste această margine, în jos, pe mările lumii interioare și apoi afară prin orificiul antarctic, iar singurul lucru care i-ar arăta ce a făcut ar fi faptul că, imediat ce ar pătrunde înăuntru, ar vedea un soare mai mic decât cel cu care era obișnuit. doar că lui i s-ar putea părea mai mare datorită

apropierii și nu s-ar putea ghida după stele, fiindcă n-ar fi nici stele, nici măcar o noapte în care să le zărească.

Dar, spune cititorul, oare forța gravitației n-ar atrage exploratorul intrat prin deschidere, de pe suprafață, în soarele central? Doar gravitatea atrage totul spre centrul Pământului!

Răspunsul la acestea este că în atracția gravitațională nu poziția geometrică este importantă. Centrul, în sensul geometric al cuvântului, nu se aplică. Masa este cea care atrage. Și dacă marea masă a Pământului se află în coaja sa cea groasă, masa acestei coji este cea care va atrage, nu un simplu punct geometric care nu se află în coajă, ci la 2 900 de mile distanță, aceasta fiind distanța aproximativă dintre soarele central și suprafața interioară a Pământului. De fapt, distribuția uniformă a forței de gravitație în coajă este cea care ține soarele suspendat în punctul echidistant față de toate părțile cojii. Când ne aflăm pe suprafața cojii, masa cojii este cea care ne atrage pe suprafață. Când intrăm în interiorul cojii, aceiași forță ne va ține picioarele bine înfipite pe suprafața interioară.

Vom vedea toate acestea, când vom explora Arctica în amănunțime, lucru pe care îl vom putea face cu ușurință cu ajutorul avioanelor. Și, o dată ce vom fi văzut, ne vom întreba de ce am fost atâta timp orbi în fața evidentei care, așa cum se arată în această carte, s-a aflat în fața ochilor oamenilor timp de peste un secol.

La treizeci și șapte de ani după ce Gardner a scris cele de mai sus, amiralul Byrd a făcut exac. ce sperase Gardner. A zburat cu avionul în deschiderea polară 1 700 de mile și a dat peste un ținut cu copaci, așa cum crezuse Gardner, și cu o climă mai caldă, așa cum demonstrează râurile, lacurile, vegetația și animalele observate de el acolo.

Gardner scria: „Că boul-moscat nu este singurul pe care-l găsim unde nu ne-am fi așteptat, se vede dintr-o notă din jurnalul lui Hayes. Când se afla la latitudinea de 78 grade 17 minute, la începutul lui iulie, el nota: Am prins un fluture cu aripi galbene și – cine ar crede – un tânțar. Și, de asemenea, zece molii, trei păianjeni, două albine și două muște”.

Intrucât aceste insecte nu se găsesc mult mai spre sud, într-o zonă de ghețuri și zăpezi, singura explicație pe

care Gardner a putut-o oferi pentru originea lor a fost că au venit din interiorul Pământului, prin deschiderea polară.

Observațiile lui Hayes asupra existenței insectelor, în extremul nord, au fost confirmate de Greely, în cartea sa «Trei ani de serviciu arctic», în care își descrie observațiile făcute în Arctica, începute în 1881. În prefața cărții sale, Greely ne spune că minunățiile regiunilor Arcticii sunt atât de mari, încât a fost forțat să-și modifice însemnările făcute la timpul respectiv și să le treacă sub tăcere, decât să fie bănuiră că exagerează. Că Arctica este atât de plină de viață și de ciudate dovezi de existență a vieții, departe în nord, astfel încât un explorator n-o poate descrie fără a fi acuzat că exagerează; este desigur foarte straniu, dacă ne gândim că aceasta ar fi o întindere pustie, de ghețuri veșnice, conform vechilor teorii geografice.

Greely menționează păsări de o specie necunoscută, fluturi, muște și temperaturi de 47 până la 50 de grade Fahrenheit de asemenea sălcii din abundență, bune pentru foc și mult lemn verde adus de valuri. A descoperit două flori diferite de toate cele cunoscute până atunci.

În multe pagini cu date astronomice, Gardner discută despre luminile strălucitoare care au fost văzute ieșind din calotele polare ale lui Marte, Venus și Mercur și conchide că aceste planete au, toate, soți centrali și deschideri polare. El afirmă că și Pământul are la fel, iar Aurora Boreală rezultă din proiectarea razelor soarelui central, care ies prin deschiderea polară, pe cerul nopții.

Gardner rezumă astfel dovezile în favoarea teoriei sale:

„Când exploratorul trec de aproximativ 80 grade latitudine nordică, ei descoperă că apa, în loc să se răcească în aceeași proporție în care s-a răcit de când au părăsit zona temperată, începe treptat să se încălzească, iar această căldură este adusă de așa-zisul vânt înghețat din regiunile polare. Mai mult, ei descoperă că păsările și animalele migrează spre nord, pentru a se hrăni și a se înmulți, nu spre sud. De fapt, când ajung la latitudini cu adevărat mari, exploratorii descoperă o mai mare bogăție de viață animală și vegetală, decât la latitudini mai scă-

zute, din regiunile arctice și sub-arctice. Și, navigând spre aceste regiuni nordice, descoperă, împrăștiat pe aisberguri și ghețari, polenul roșu al unor plante care cresc – unde? Doar în interiorul Pământului. Și descoperă bușteni și alte resturi luate de pe țărmuri de acești curenți calzi despre care tocmai am vorbit. Și asta nu e tot. În capitolul nostru, despre mamuți și mastodonți, vom aduce dovezi pentru a demonstra că mamutul trăiește încă în interior – de fapt vom arăta mai multe cazuri în care mamuții au plutit, din interior, prinși în ghețari și aisberguri formate în crevasele din interior, de lângă deschiderile polare, și apoi au fost purtați peste margine de către mișcarea gheturilor, până în Siberia*.

Pe lângă lemnele plutitoare găsite în extremul nord, a căror origine, după Gardner, ar putea fi doar interiorul Pământului, în mările Arcticii s-au găsit copaci cu muguri verzi pe ei. În curenții dinspre nord au fost găsite, de asemenea, semințele unor specii tropicale necunoscute, venind dinspre nord, nu dinspre sud. Printre acestea era sământa de fasole entada, o sământă tropicală, descoperită de o expediție suedeză, lângă golful Trurenerg. Gardner comentează: „Această sământă trebuie să provină din interiorul Pământului, pentru că aparține unei plante care crește doar în condiții tropicale, și s-ar fi dezintegrat dacă ar fi plutit în derivă prin toată lumea, timp de mai multe luni, cum ar fi fost cazul dacă ar fi provenit din regiunile tropicale de la exteriorul planetei”.

Sverdrup a găsit atât de mulți iepuri, în jur de 81 grade latitudine nordică, încât un intrând a fost denumit Fiordul iepurelui. Mai erau acolo și alte feluri de vânat, destul ca să-i sature de carne pe toți membrii expediției.

Căpitanul Beechey a văzut atât de multe păsări pe coasta de vest a insulei Spitzbergen, încât locul răsună de țipetele lor din zori și până-n seară. Micuții pinguini erau atât de numeroși și atât de strânși unul față de altul, încât o singură împușcătură omora treizeci de bucăți. La șaisprezece păsări pe yard* cub, totalul se ridică, probabil, la vreo patru milioane. Graurii erau atât de numeroși

* 1 yard = 0,91 m (n.t.)

încât întunecau cerul, iar corul lor se putea auzi la patru mile distanță. Erau de asemenea cerbi și rate. Deasupra oceanului înconjurător erau patru varietăți de pescăruși, plus peștii și animalele amfibii, de la balena uriașă până la minusculul plancton cu care aceasta se hrănește, înghitând probabil vreun milion la fiecare îmbucătură.

Franklin a văzut găște în număr mare, migrând spre nordul necunoscut, la o latitudine mare, indicând deci că acolo se află pământ. El observa că indiferent cât de departe ar merge exploratorul, întotdeauna ursul polar se află în fața lui. Indiferent cât de departe în nord sunt întâlniți acești urși, ei se îndreaptă întotdeauna spre nord.

La latitudinea 82, Kane a găsit fluturi, albine și muște, ca și lupi, vulpi, urși, găște, rate, păsări de apă și prepele. Un fapt straniu, observat de toți exploratorii, este că animalele nu migrează spre sud pentru a scăpa de iama rece arctică, ci în loc de asta merg spre nord.

Comandorul McClure a explorat Țara Banks și a descoperit imense cantități de copaci, depuși în straturi, de acțiunea ghețarilor care i-au adus, evident, din nord. Într-o prăpastie, a găsit o masă de copaci foarte îngrămădiți unul peste altul, până la o înălțime de patruzeci de picioare. În timp ce o parte din lemn era pietrificat, o mare parte era de origine recentă. Acești copaci au fost descoperiți mult dincolo de latitudinea la care cresc copacii.

Nansen a fost nedumerit de acest lemn plutitor, care se găsește tot timpul de-a lungul coastelor Groenlandei. El spunea că a găsit asemenea lemne plutitoare până la latitudinea nordică de 86 de grade.

Gardner spune că exploratorii recunosc, unanim, că „pe măsură ce te îndrepti spre nord, cu atât găsești mai multă viață animală, dovadă clară că în nordul îndepărtat este un mare refugiu, unde toate creaturile se pot înmulți în pace și au hrană din belșug. Și din această regiune vin, probabil, toate acele urme evidente de viață vegetală pe care exploratorii le-au văzut, în mod repetat, polenul roșu care plutește purtat de brizele favorabile și colorează aisberguri întregi și laturi de ghețari cu o tentă ruginie, acele semințe și muguri și crengi și, mai impresionant decât toate, acei reprezentanți ai raselor animale care trăiesc

încă în interior, deși au dispărut de pe exteriorul globului (Gardner se referă aici la mamuții găsiți înghețați, în blocuri de gheață).

„Ce veritabil paradis al vieții vegetale și animale trebuie să fie! Și poate că pentru vreun fel de viață umană este o țară a liniștii și păcii permanente. Poporul eschimos, care trăiește încă acolo, este, posibil, diferit de tipul pe care-l vedem pe suprafața exterioară. Viața lor este poate mai ușoară, neavând o climă rece și lipsă de hrană cu care să se confrunte. Ca și locuitorii unora dintre insulele noastre tropicale, ușurința traiului li se reflectă, probabil, în comportamentul binevoitor și ușuratic. Ei sunt probabil... mănăcători de fructe și legume necunoscute nouă. Când vom pătrunde în ținutul lor vom găsi probabil, crescând aproape până la marginea interioară a deschiderii polare, acei copaci ale căror trunchiuri și ramuri le-am văzut atât de des plutind în derivă. Vom găsi poate, făcându-și cuibul în acești copaci sau pe stâncile din regiunile polare interioare, nagâții, lebedele, gâștele sălbătice și albatroșii pe care i-am întâlnit atât de des în paginile precedente, zburând spre nord pentru a scăpa de rigorile climei pe care noi, în ignoranța noastră, am considerat-o atâta timp mai aspră în nord decât în alte părți”.

Vorbind de Nansen, care a ajuns mai departe în nord decât oricare alt explorator. Ottmar Kaub comentează:

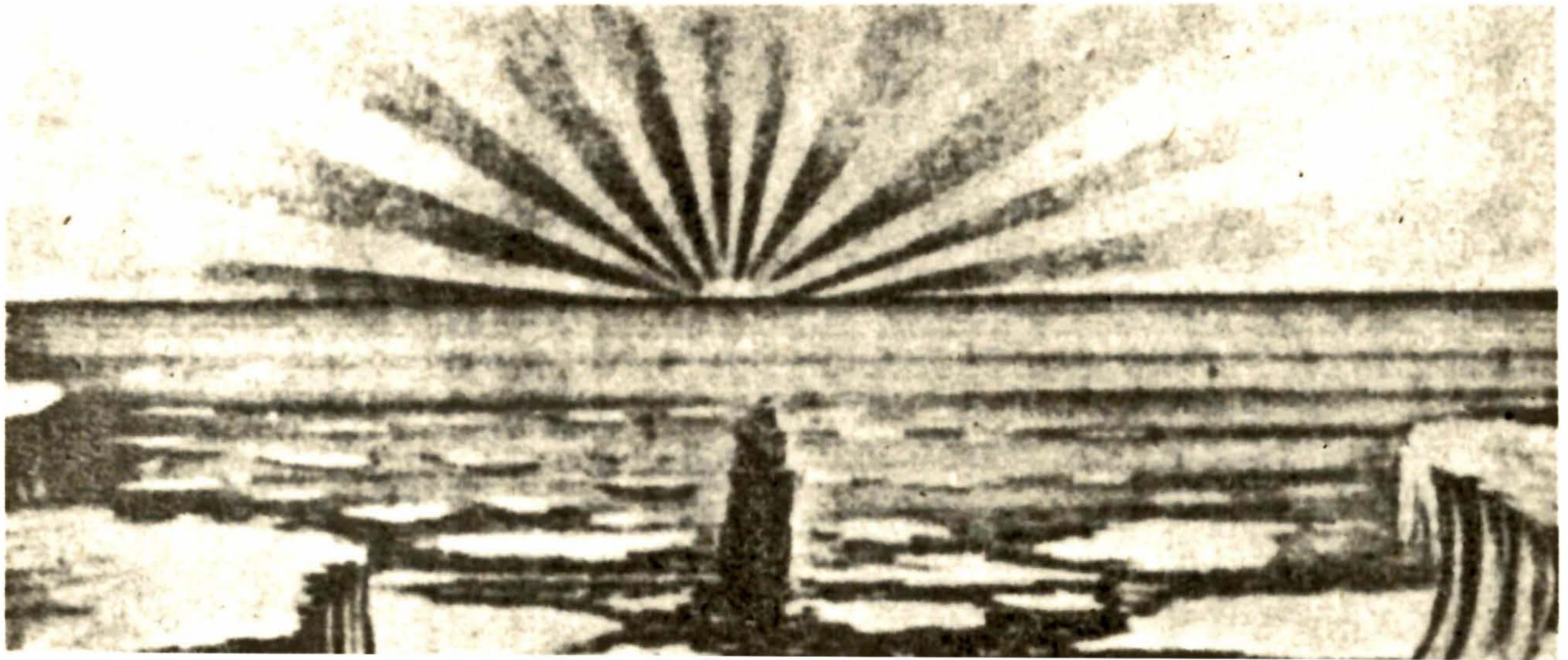
„Marshall B. Gardner a avut dreptate când și-a scris cartea, în 1920. Pe 3 august, 1894, dr. Fridtjof Nansen a fost primul om din istorie care a ajuns în interiorul Pământului. Dar Nansen s-a rătăcit și a recunoscut acest lucru. A fost surprins de vremea caldă de acolo. Când a dat peste o urmă de vulpe, și-a dat seama că se rătăcise.

Cum putea să existe acolo o urmă de vulpe, s-a mirat el. Dacă ar fi știut că intrase în deschiderea ce duce în interiorul gol al Pământului și că acesta era motivul pentru care, cu cât înainta spre nord, cu atât se făcea mai cald, ar fi descoperit nu numai urme de vulpi, ci și de păsări tropicale și alte animale, iar, în final, pe oamenii care locuiesc acest «ținut de dincolo de Pol», în care a pătruns 1 700 de mile cu avionul amiralul Byrd și care l-a nedumerit total”.

DESCOPERIREA MAMUTULUI PRINS ÎN GHEAȚĂ

Un pescar rus, din Tungus, Siberia, a descoperit, în 1799, un elefant îngrozitor de mare, într-o stare perfectă de conservare, care arăta exact ca atunci când murise, prins într-un bloc de gheață clar cum e cristalul. Deși anterior s-a considerat că este un animal preistoric, care a trăit în regiunea polară în vremurile când aceasta avea o climă tropicală, conform teoriei prezentate în această carte, elefantul a venit din interiorul Pământului, care se bucura de o climă tropicală și a înghețat atunci când a ajuns la exteriorul Pământului, unde era climă arctică. (Din «O călătorie spre interiorul Pământului *sau* Au fost oare Polii descoperiți într-adevăr?» de Marshall B. Gardner).

Soarele central, așa cum i-ar apărea unui explorator când acesta ar ajunge în punctul marcat cu litera „D” pe schemă, în condiții atmosferice favorabile.

ORIGINEA MAMUTULUI

Gardner crede că mamutul și creaturile de origine tropicală asemănătoare cu elefanții, găsite înghețate în ghețurile Arctice, formate din apă dulce (nu din apă sărată, cum ar fi de presupus, aceasta fiind singura apă existentă acolo), sunt, în realitate, animale din interiorul Pământului, care au venit la suprafață și au înghețat, nu animale preistorice cum se crede, în mod obișnuit. Teoria lui Gardner, despre originea subterană a mamuților, și-a găsit confirmarea atunci când amiralul Byrd a observat un mamut viu în timpul zborului său de 1 700 de mile pe deasupra ținutului de dincolo de Polul Nord, aflat în interiorul deschiderii polare.

Gardner pretinde că aceste animale stranii, necunoscute pe suprafața Pământului, au fost aduse de râurile din interiorul Pământului, înghețat în gheața care s-a format. Această teorie pare foarte rațională, având în vedere că gheața este alcătuită din apă dulce, care nu există în Oceanul Arctic. Întrucât această gheață, ca și aisbergurile, nu putea să se formeze din apa oceanului, singura explicație este că provine din *altă* apă – râurile cu apă dulce care ies din interiorul Pământului, prin deschiderea polară.

Întrucât aceste animale au fost găsite în interiorul aisbergurilor formate din apă dulce, apa, ca și animalele înghețate în gheața formată când ea ajunge la suprafață și este expusă la temperaturi mai scăzute, trebuie să provină din interiorul Pământului. Gardner vorbește de turme de mamuți, elefanți și alte animale tropicale care, atunci când se aventurează afară în regiunile mai reci, de lângă marginea deschiderii polare, pe ghețarii care se formează acolo din apa care curge din interior spre exterior, înghețând, sunt prinse în gheață. Sau pot cădea în crevasele acoperite probabil de zăpadă și în clipa în care cad, sunt acoperite de zăpadă și de zăpada topită care curge de sus, fiind închise ermetic în gheață. Astfel s-ar explica starea de prospețime în care au fost găsiți mamuții prinși în gheață, după ce ghețarii și-au croit treptat drum afară peste marginea deschiderii polare, în

stepelor Siberiei, unde aceste animale înghețate au fost descoperite absolut proaspete și bune de mâncat.

Robert B. Cook povestește despre resturi nu numai de mamuți, dar și de rinoceri păroși, reni, hipopotami, lei și hiena, găsite în depozitele glaciare nordice. El afirmă că aceste animale, incapabile să îndure vremea rece, erau fie vizitatori de vară în timpul perioadei glaciare aspre, fie locuitori permanenți atunci când ținutul avea o climă mai caldă. Însă Gardner susține că aceste animale au venit din interiorul Pământului, din următorul motiv: „Întrucât renul, leul și hiena sunt forme de viață actuală și nu vechi, ca mamutul (cel puțin în forma în care le cunoaștem astăzi și în forma arătată de resturile lor), este evident că aceste animale au vizitat locurile unde au fost găsite rămășițele lor, nu venind în epocile glaciare timpurii, din ținuturi cu climă mai caldă, ci venind din ținutul din interior. Astfel, aceste forme de viață actuală nu s-ar fi găsit alături de mamut, despre care am arătat că este un locuitor actual al interiorului Pământului. neștiind acest lucru, domnului Cook îi este foarte greu să explice apariția împreună a acestor forme, care după părerea lui sunt forme de viață timpurii și actuale. Dar când vom înțelege că ele sunt, într-adevăr, contemporane (și că au venit amândouă din interiorul Pământului), dificultatea va dispărea”.

În stomacul mamutului s-a găsit hrană nedigerată, constând din muguri de pin, iarbă și conuri tinere de brad. În alții s-au găsit ferigi și vegetație tropicală. Cum poate un animal arctic să aibă hrană tropicală în stomac? O explicație ar fi că regiunea arctică a avut odinioară o climă tropicală și că o deplasare a axei Pământului a adus brusc Epoca Glaciară, răcind clima.

Prin această teorie s-a încercat atât explicarea vegetației tropicale, din stomacul animalelor arctice înghețate, cât și faptul că multe dintre aceste animale unașe aparțineau unor specii tropicale, înrudite cu elefanții. În Siberia au fost găsite mari depozite de fildeș de elefant, dovadă că pe atunci, în nord, trăiau animale tropicale. Dar mai există o teorie care încearcă să explice aceste fapte: aceste animale au venit din interiorul Pământului, care

are o climă tropicală, ieșind prin deschiderea de la Polul Nord. Ajungând la exteriorul rece cu o climă arctică, ele au înghețat, nefiind obișnuite cu un asemenea climat rece. Aceasta este teona susținută de Ray Palmer, care nu acceptă ideea potrivit căreia aceste animale au murit în epoca preistorică, în urma modificării înclinării axei globului. El spune:

Adevărat că moartea trebuie să fi survenit brusc, dar nu fiindcă Arctica era mai înainte o regiune tropicală și deodată a căpătat o climă rece. Sosirea bruscă a Epocii Glaciare nu a fost cauza morții. Cauza morții a fost Arctica în sine, și ar fi putut avea loc oricând, chiar și recent. Din Epoca Glaciară, n-au mai existat mamuți în lumea cunoscută, doar dacă n-ar exista în misteriosul ținut de dincolo de Pol, unde unul dintre ei a fost, într-adevăr, văzut, viu, de către membrii expediției lui Byrd!

Noi am considerat mamutul o dovadă modernă destul de senzatională a existenței misteriosului ținut al lui Byrd, dar sunt multe dovezi mai mărunte cum că ar exista un punct de origine necunoscut, undeva prin părțile nordice. Vom înșira doar câteva, pe care cititorul, examinând însemnările exploratorilor polari din ultimele două secole, le va găsi, probabil, imposibil de reconciliat cu zonele de hrană cunoscute, menționate mai sus, zone care înconjoară regiunea polară pe hărțile dumneavoastră actuale".

DATE ASTRONOMICE ÎN SPRIJINUL TEORIEI LUI GARDNER ASUPRA PĂMÂNTULUI GOL

Gardner consacră o parte considerabilă a cărții sale discuției datelor astronomice în sprijinul teoriei sale asupra Pământului gol, cu deschideri polare și un soare central, referindu-se la formarea planetelor din nebuloase și la luminile polare observate pe marte, Venus și Mercur.

Referindu-se la nebuloase, Gardner atrage atenția că nebuloasele planetare prezintă o structură ca o coajă, în

general, cu o stea centrală, așa cum observa H.D. Curtis, de la Societatea Astronomică a Pacificului, într-un articol din «Scientific American», din 14 octombrie, 1916. El relatează:

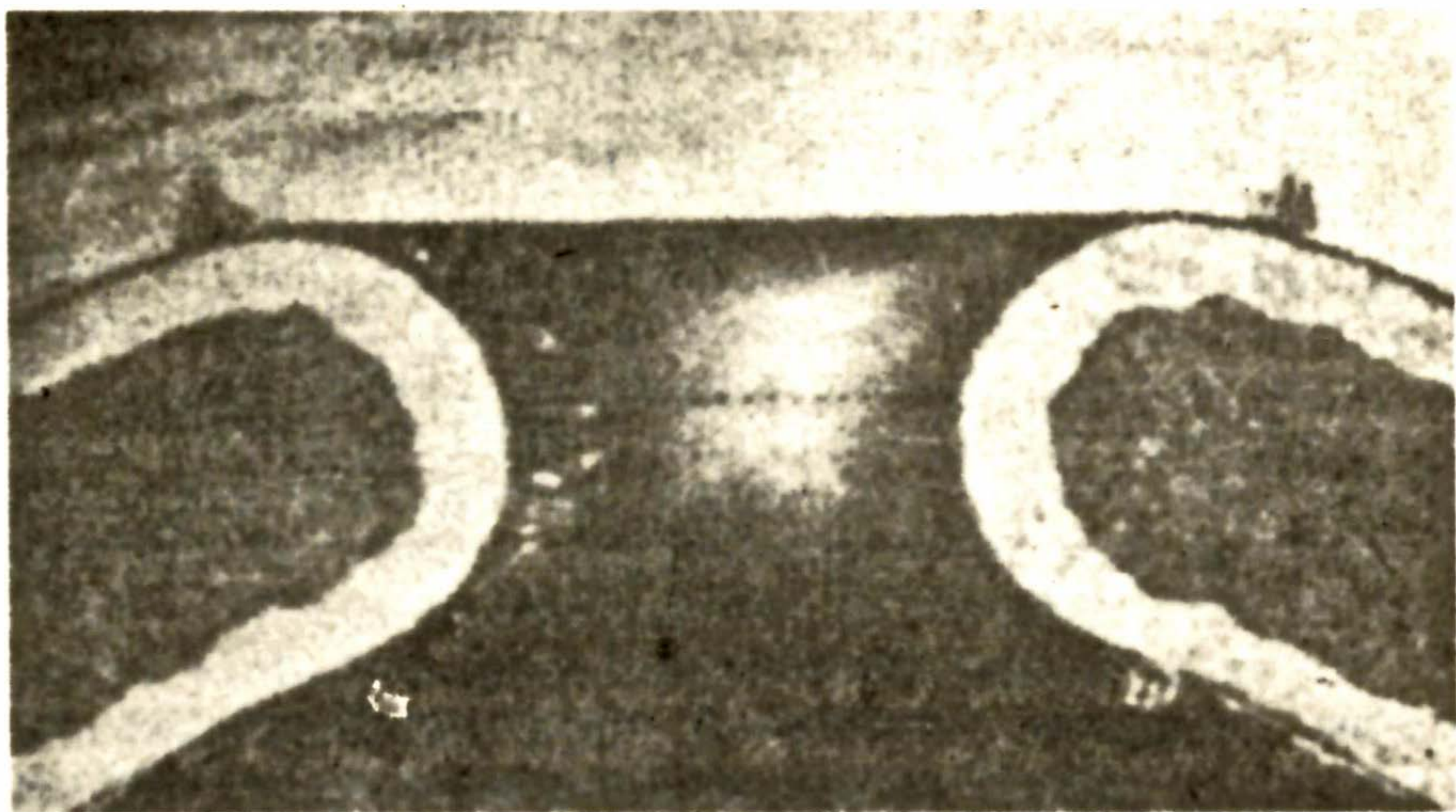
„Cincizeci dintre aceste nebuloase au fost studiate fotografic cu ajutorul reflectorului Crosly, folosind diferiți timpi de expunere, pentru a evidenția detaliile structurale ale porțiunilor centrale luminoase, ca și ale părților exterioare mai șterse. Majoritatea nebuloaselor planetare prezintă un *inel sau o structură ca o coajă, mai mult sau mai puțin regulată, în general cu o stea centrală*”.

Pe baza datelor de mai sus și a altor date astronomice, Gardner pretinde că forma nebuloaselor, așa cum se vede prin telescop, confirmă teoria sa, arătând că în procesul inițial de formare a planetelor din nebuloase, ele capătă un interior gol, deschideri polare și un soare central, așa cum indică forma nebuloasei inelare din fotografia alăturată.

AURORA BOREALĂ

Această auroră, așa cum a fost descrisă de către Hall, nu are nimic care să nu poată fi explicat de un mare foc din interiorul Pământului.

FUNCȚIONAREA BUSOLEI

Această ilustrație prezintă modul în care funcționează acul magnetic la trecerea spre interiorul Pământului și îi poate conduce busola, afară, pe exploratori, fără ca ei să-și dea seama că Pământul este gol.

Gardner scria: „De ce n-au luat niciodată savanții în seamă problema formei nebuloasei planetare? Ei știu, din observațiile și fotografiile actuale, că nebuloasa planetară ia forma unei coji goale, deschise la poli, având un nucleu central strălucitor sau un soare în centru. De ce nu s-au gândit niciodată ce implică, în mod obligatoriu, acest lucru? Este evident, o etapă în evoluția nebuloasei. De ce nu s-au întrebat savanții niciodată la ce trebuie să ducă, în mod logic, o asemenea conformație? De ce ignoră ei totul? Oare nu pentru că nu pot da o explicație fără să-și răstoarne propriile lor teorii? Teoria noastră arată însă cum se ajunge și cum se trece de această etapă din evoluția unei nebuloase, ce o precede în istoria nebuloasei și ce urmează. Noi arătam o evoluție continuă, trecând prin această etapă spre etape viitoare, în care deschiderile polare se fixează, coaja se solidifică, nebuloasa se reduce la o planetă. Și trebuie să ne amintim că, în timp ce nebuloasa inițială era incomparabil mai mare

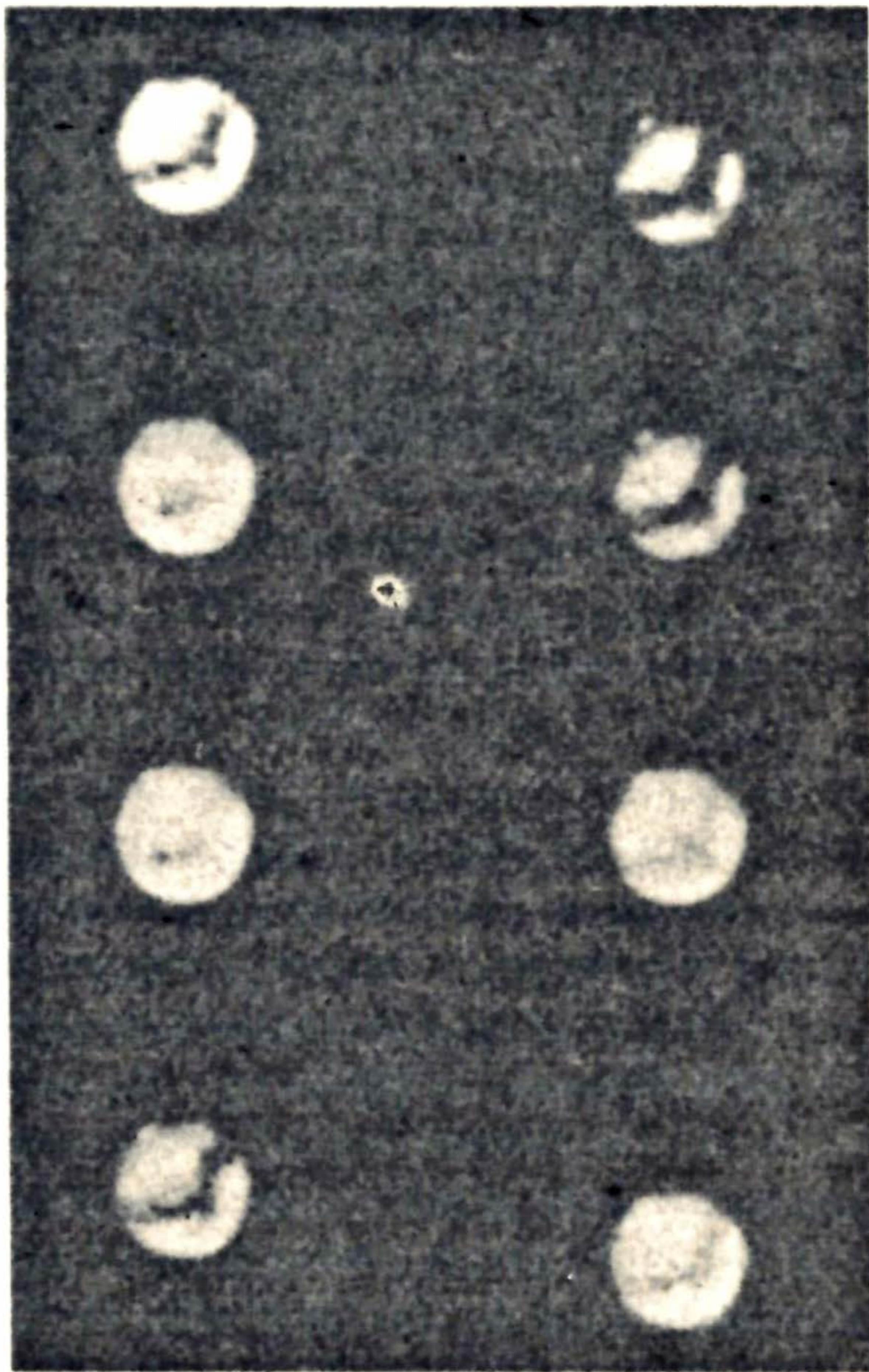
decât o planetă, măsurând poate chiar milioane de mile în diametru, acea nebuloasă era alcătuită totodată din gaze atât de rarefiate și de dilatate, datorită căldurii imense, încât când se solidifică, ele formează doar o planetă*.

Gardner subliniază că, la fel cum la formarea sistemului solar, o parte din focul inițial rămâne în centru sub forma soarelui, la fel și în cazul fiecărei planete în parte, prin același proces prin care se formează sistemul solar ca întreg și prin continuarea aceleiași mișcări generale de rotație și a aruncării prin centrifugare a maselor mai grele la periferie (așa cum o demonstrează faptul că planetele cele mai îndepărtate, ca Uranus și Neptun, sunt mai mari decât cele mai apropiate de Soare, ca Mercur și Venus), în cazul fiecărei planete, la formarea ei o parte din focul inițial rămâne în centrul acesteia, alcătuind soarele central, în timp ce componentele mai grele sunt aruncate la suprafață, formând crusta solidă, lăsând interiorul gol. De asemenea, datorită rotației în jurul propriei axe, forțele centrifugale provoacă adunarea masei mai mult în punctele perpendiculare pe axa de rotație, producând o umflare la Ecuator, cu o compensare corespunzătoare la Poli, sub forma depresiunilor polare, care se deschid spre interiorul gol; deci forma nu este perfect rotundă.

Aceasta este teoria lui Gardner, în sprijinul căreia prezintă, în cartea sa, dovezi astronomice, relativ la faptul că toate planetele sunt goale și au sori centrali, acesta fiind modelul de bază după care se formează sistemele solare din nebuloasele primordiale din care își au originea. De asemenea, universul nostru ar trebui să aibă și el un soare central, în jurul căruia se învârtesc stelele.

Gardner îl citează pe faimosul astronom, profesorul Lowell, care a văzut raze de lumină ieșind din calota polară a lui Marte. După Gardner, acestea se datorează soarelui central al lui Marte, ale cărui raze trec prin deschiderea polară. Lumini strălucitoare similare au fost observate ieșind din regiunea polară a lui Venus. În timpul

tranzitului lui Mercur peste Soare, s-a observat că planeta, neagră pe partea dinspre noi, emitea o lumină strălucitoare, comparabilă cu lumina Soarelui nostru, și care ieșea din discul ei negru.

Imagini ale planetei Marte, realizate la Observatorul Yerkes, 28 sept., 1902, în care se vede cercul alb sau așa-numita calotă de gheață, proiectată dincolo de suprafața planetei, ceea ce exclude posibilitatea ca ea să fie din gheață sau zăpadă. (Din «O călătorie spre interiorul Pământului sau Au fost oare Polii descoperiți într-adevăr?» de Marshall B. Gardner).

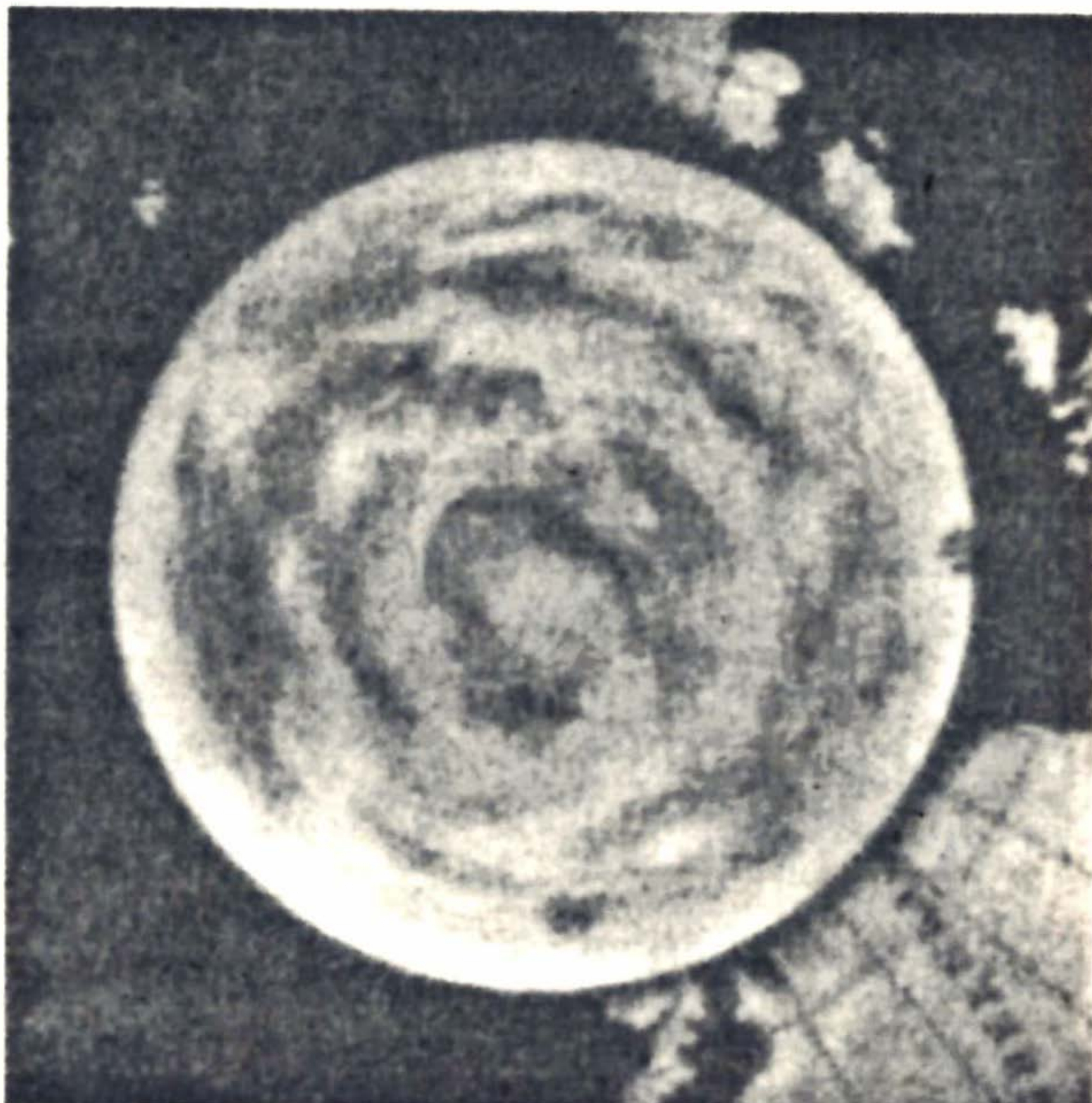
Imagine a planetei Marte, în care se vede pata albă circulară, care este o intrare în interiorul acestei planete în loc de așa-numita calotă polară de gheață, dovedind astfel că Marte, Pământul și toate celelalte corpuri planetare sunt goale și conțin un soare central. (Fotografiat de F.A.A. Talbot, Beighton, Anglia). Din motive optice, toate fotografiile astronomice sunt în oglindă.

Gardner trage concluzia că aceste trei planete sunt toate goale și au mari deschideri polare numite greșit calote polare de gheață și zăpadă, care sunt, de fapt, albe datorită ceții și norilor din aceste zone, iar golurile ceții și norilor permit soarelui central să strălucească prin ele. Asemenea lumini strălucitoare au fost observate, în mod repetat, de către astronomi care, neînțelegând motivul, n-au putut oferi o explicație satisfăcătoare. Gardner observa că, uneori, aceste calote polare dispar brusc, datorită unei schimbări a vremii, iar gheața și zăpada nu s-ar putea topi atât de repede.

Profesorul Newcomb spune:

„Nu avem dovezi că în jurul polilor lui Marte s-ar fi format vreodată zăpadă ca a noastră. Nu pare posibil să

poată avea loc vreodată asemenea căderi masive de zăpadă, nici nu este necesar să presupunem că aceste calote albe sunt formate din zăpadă sau gheață adevărată”.

Vedere de sus a deschiderii spre interiorul Pământului.

În sprijinul afirmațiilor sale, privind existența luminilor zărite la polii lui Marte, Gardner îl citează pe profesorul Lowell, care nota că pe 7 iunie, 1894, în timp ce urmărea planeta Marte, a văzut, brusc, două puncte de lumină fulgerând din mijlocul calotei polare. Ele erau orbitoare. Luminile au strălucit câteva minute și apoi au dispărut. Green a văzut și el, cu câțiva ani înainte, în 1846, două pete de lumină la polii lui Marte.

Lowell a încercat să explice luminile văzute ca fiind reflectări ale razelor soarelui de către gheața polară, dar Gardner neagă acest lucru, citându-l pe profesorul Pickering care a văzut o zonă mare de alb, formându-se la Polul lui Marte, în douăzeci și patru de ore, arătând ca o calotă albă și apoi dispărând treptat. De asemenea,

Lowell a văzut o bandă albastru închis, pe care a luat-o drept apă rezultată prin topirea calotei de gheață sau zăpadă. Gardner crede că așa-numita calotă de gheață marțiană era, în realitate, formată din ceață și nori, care pot și ei să apară și să dispară rapid. El scrie:

„Ceea ce a văzut Lowell în realitate era o rază directă – două raze directe în același moment – străfulgerând, din soarele central al lui Marte, prin deschizătura polului marțian. Oare inelul albastru, din jurul zonei la care se referea Lowell, nu indica aparența optică a suprafeței reflectante a planetei, care se curbează treptat spre interior, astfel încât într-un anumit punct al curbei încetează să mai reflecte lumina? Iar faptul că nu-l vedem des, arată, pur și simplu, că este vizibil doar când Marte se află într-o anumită poziție față de Pământ, când putem pătrunde cu vederea prin gura deschiderii polare și prinde raza directă.

De ce n-au comparat niciodată savanții faptele legate de calota luminoasă a lui Marte ca lumina care joacă deasupra propriilor noastre regiuni polare? Uită ei că s-a observat că aurora are loc fără vreo legătură cu modificarea poziției acului magnetic?

Și dacă s-a dovedit că aurora este independentă de condițiile magnetice, cui s-ar putea ea datora, dacă nu unei surse de lumină? Oare reflectarea luminii aurorei pe straturile mai înalte ale atmosferei nu este comparabilă cu proiecția luminii calotelor marțiene pe straturile superioare ale atmosferei marțiene? Și cum explică savanții faptul că aurora se vede distinct doar în nordul foarte îndepărtat și doar fragmentat, când ne îndreptăm mai spre sud?”

În sprijinul părerii sale după care aceste calote polare ale lui Marte nu sunt alcătuite din gheață și zăpadă, ci reprezintă lumina soarelui său central, ieșind prin deschiderea polară, Gardner spune:

„De ce are planeta fierbinte Venus calote polare asemănătoare cu cele ale lui Marte, dacă acestea din urmă sunt formate, într-adevăr, din gheață, zăpadă sau acid

carbonic înghețat? De asemenea, de ce nu cresc și dispar calotele lui Venus și Mercur, la fel cum se afirmă că fac cele ale lui Marte? Și de ce calotele polare ale lui Marte proiectează o masă de lumină la multe mii deasupra suprafeței planetei când sunt privite din lateral, dacă sunt într-adevăr de gheață?

Mai întâi, cum ar putea fi atât de luminoase – mai luminoase decât este zăpada văzută în aceleași condiții? Și cum ar fi putut Lowell zări lumina directă venind de la calote, dacă n-ar fi fost raze dintr-o sursă de lumină directă?

Mai mult, cum explică savanții faptul, observat și de profesorul Lowell, ale cărei observații asupra lui Marte par să vină în sprijinul teoriei noastre, că atunci când planeta este privită noaptea, printr-un telescop, lumina ei polară este galbenă și nu albă, cum ar fi lumina de la o calotă de zăpadă? Soarele central este o masă incandescentă și, exact cum lumina unui bec incandescent pare galbenă, văzută de la distanță prin întuneric, la fel lumina directă a soarelui marțian vă părea galbenă – dar dacă această lumină ar fi reflectată de o suprafață solidă albă, ar părea, desigur, albă. Dar nu pare, și atunci să ne spună savanții de ce nu pare. Însă, după câte știm noi până acum, n-au reușit“.

Mitchell a văzut două fulgere strălucitoare de lumină la calota polară a lui Marte, care, treptat, s-au unit. Gardner spune că aceasta s-a datorat norilor care au trecut prin fața soarelui interior, provocând variația luminii emise prin deschiderea polară.

Un astronom englez, W.E. Denning, scriind în periodicul științific «Nature» despre observațiile sale din 1886, a afirmat:

„În ultimele câteva luni, calota polară nordică a lui Marte a fost foarte strălucitoare, oferind, uneori, un contrast uimitor cu zonele mai puțin reflectante ale suprafeței. Zonele luminoase ale planetei Marte necesită cel puțin tot atâta cercetare minuțioasă ca și părțile mai întunecate. În multe desene și descrieri anterioare, ale lui Marte, nu s-a acordat suficientă pondere acestor pete albe“.

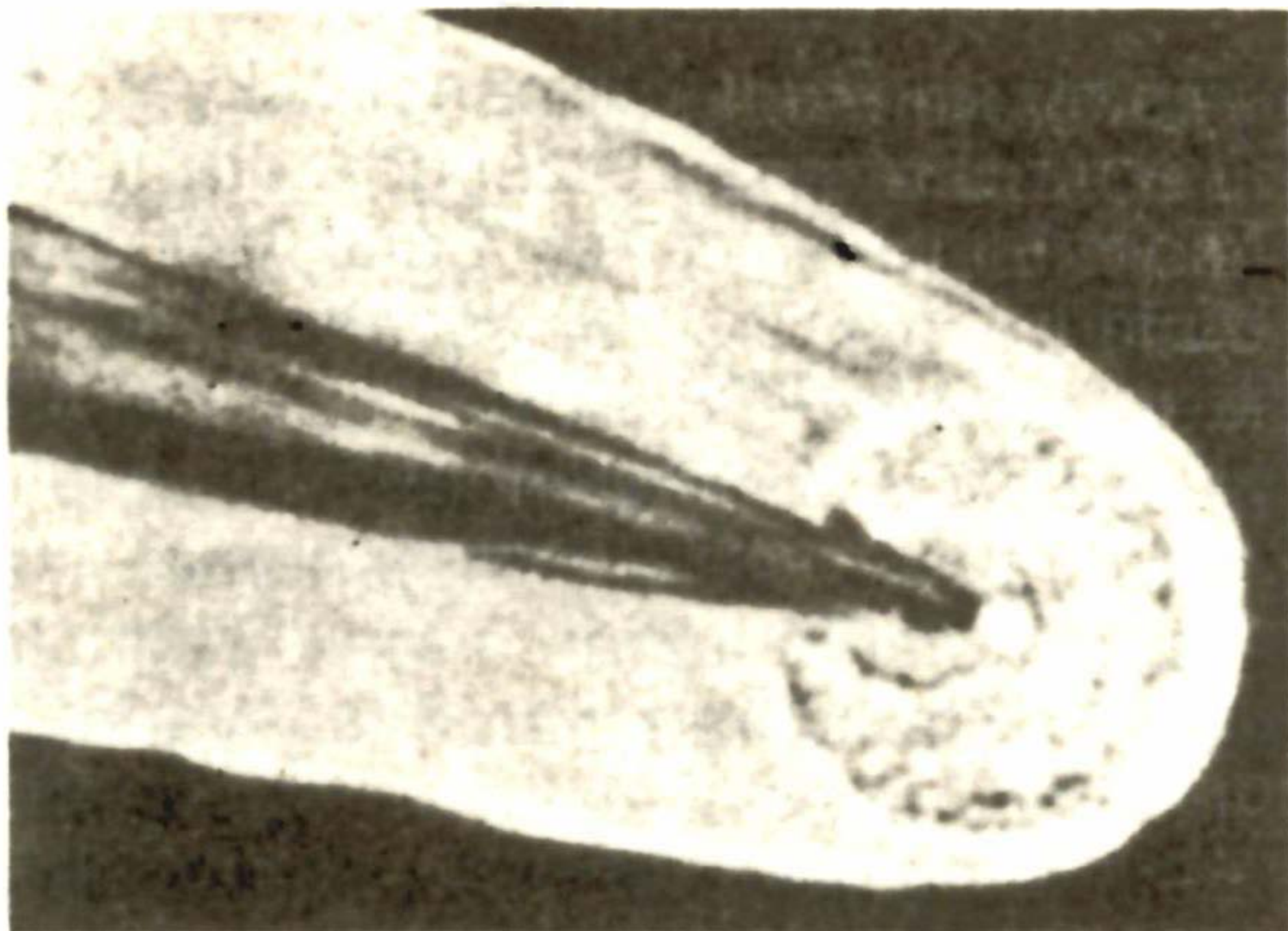
Astronomul englez, J. Norman Lockyer, a scris, în 1892, despre Marte: „Zona cu zăpadă era uneori atât de strălucitoare încât, ca și cornul Lunii Noi, părea să se proiecteze în afara planetei. Acest efect de radiație era vizibil, în mod frecvent. Odată s-a observat că pata de zăpadă strălucea ca o stea nebuloasă, în timp ce planeta propriu-zisă era întunecată de nori, fenomen semnalat de Beer și Madler și notat în lucrarea lor «Fragments sur les Corps célestes». Strălucirea părea să varieze considerabil, iar uneori, în special când zona de zăpadă era, aproape de minimum, acesta era, fără îndoială, cel mai vizibil obiect de pe discul planetei.”

Gardner comentează, în legătură cu observațiile de mai sus:

„Oricine citește cele de mai sus, în lumina teoriei noastre, nu poate să nu vadă cât de bine se potrivesc cu ea. Doar razele directe de lumină de la un *soare central* ar putea avea acel efect luminos deasupra suprafeței planetei și ar varia, după cum atmosfera din interior său de deasupra este înnorată sau limpede. Dacă ar fi fost o simplă calotă de gheață, n-ar fi apărut acea luminozitate, când planeta era acoperită de nori, după cum afirma Lockyer. Mai mult, acea luminozitate este exact cum ar arăta și aurora noastră boreală, dacă planeta noastră ar fi privită de la mare distanță. Iar lumina este aceeași, în ambele cazuri. Întorcându-ne la planeta Venus, vom demonstra categoric că nici cercurile ei polare nu sunt calote de zăpadă, gheață sau măcar brumă, ci simple deschideri ducând în interiorul suprafeței iluminate a planetei”.

Pe Venus, vaporii de apă abundenți tind să egalizeze temperatura, așa încât calotele sale polare nu sunt alcătuite din gheață și zăpadă, cum se presupune în cazul lui Marte (deși Gardner se îndoiește de acest lucru). Vorbind despre calotele polare ale lui Venus, Macpherson, în cartea sa, „Romantismul astronomiei moderne”, spune:

„S-au observat calote polare, presupuse de către unii a fi similare celor de pe planeta noastră și de pe Marte. Unii astronomi, totuși, nu cred că este zăpadă.”

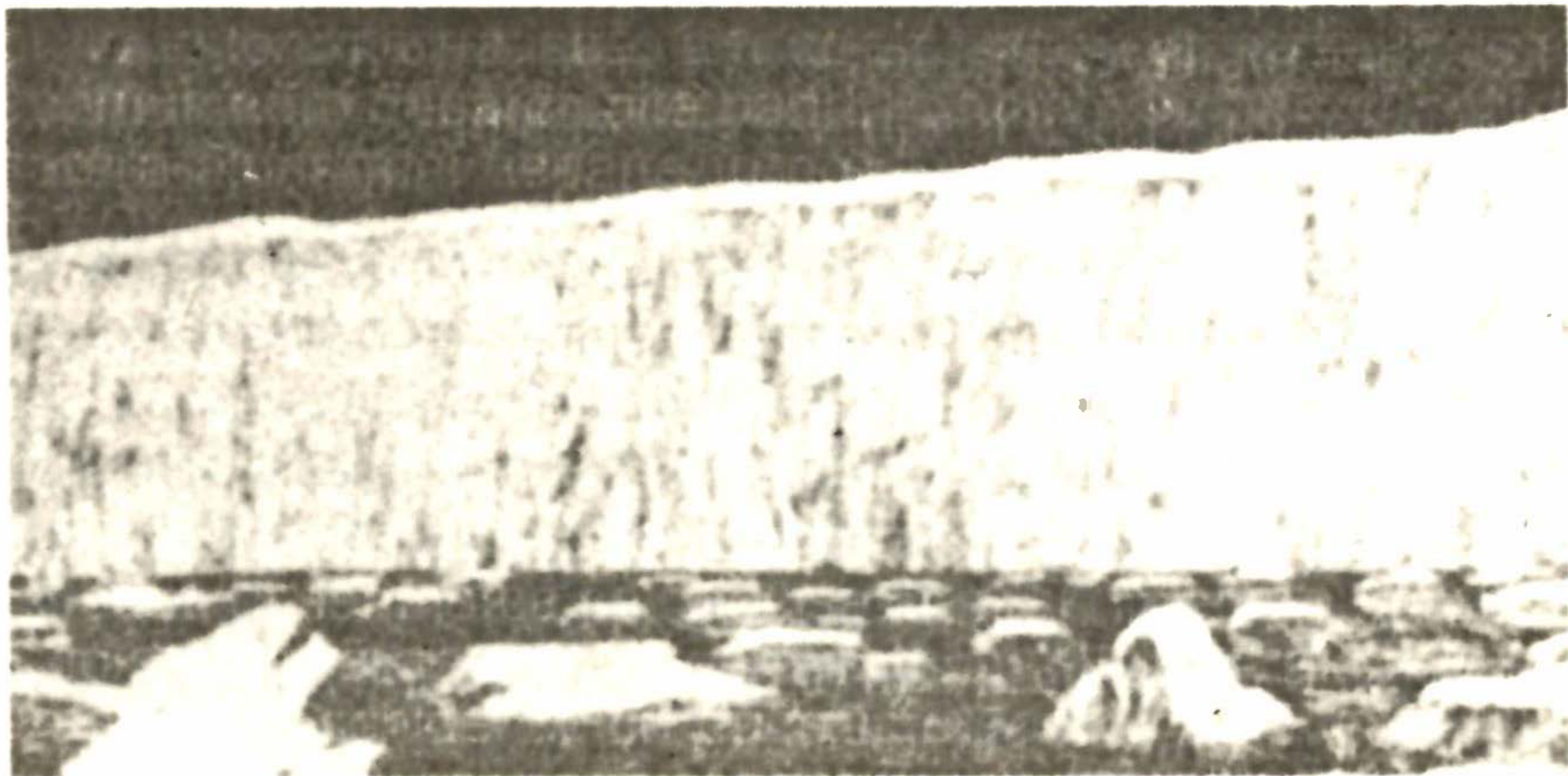
Reproducerea fotografică a unui desen care prezintă capul cometei Donati, așa cum a fost văzută în 1853.

Nimic n-ar putea veni mai pregnant în sprijinul teoriei noastre decât ilustrația de mai sus. Este făcută după un desen al cometei lui Donati, așa cum a fost văzută de la Observatorul Cambridge, pe 1 octombrie 1853. Nucleul central se vede foarte bine, înconjurat de o sferă de gaze strălucitoare, inclusă într-un înveliș exterior. Cometa trece printr-o zonă de forțe în conflict, iar acestea și, probabil, căldura excesivă a corpului au provocat marea despicătură, care se întinde pe toată lungimea învelișului până la soarele central. O cometă este, pur și simplu, o planetă ce se dezintegrează, iar această fotografie ne arată dezintegrarea care are loc și este exact atât de avansată încât putem vedea structura interioară a planetei. Iar această structură este exact conform teoriei noastre despre structura tuturor planetelor, inclusiv a Pământului nostru. Pe măsură ce cititorul continuă lectura acestei cărți, să-și păstreze în minte această imagine și va fi din ce în ce mai izbit de maniera fericită în care teoria este verificată de structura arătată aici. Și să-și amintească faptul că această imagine n-a fost creată în sprijinul teoriei noastre, ci a fost făcută cu mulți ani înainte de elaborarea teoriei.

Astronomul francez Trouvelet a observat, în 1878, la polul lui Venus, o masă confuză de puncte luminoase, pe care Gardner le atribuie luminii soarelui central care își croia drum printre nori. Întrucât calota polară nu este alcătuită din gheață, aceste lumini nu pot fi o reflectare a soarelui. El crede că este aceeași situație ca pe Marte.

S-au văzut lumini similare, venind de pe Mercur. Richard Proctor, unul dintre cei mai cunoscuți astronomi

din secolul nouăsprezece, scria: „Se poate considera că un fenomen de pe Mercur, dacă este real, indică energii vulcanice, în comparație cu care cele ale propriului nostru Pământ ar părea forța redusă a unui copil față de energia unui uriaș. S-a presupus că o anumită pată luminoasă observată pe discul negru al lui Mercur, când planeta este în tranzit, indică o sursă de iluminare fie a suprafeței planetei, fie în atmosfera acesteia. În atmosfera ei cu greu ar putea fi; nici razele aurorei de pe Mercur n-ar putea avea intensitatea necesară pentru a străluci. Dacă suprafața lui Mercur ar străluci, dând lumina observată, atunci se poate demonstra imediat că peste câteva sute de mii de mile pătrate din această suprafață ar trebui să strălucească atât de intens, încât prin comparație strălucirea luminilor rampei ar fi ca întunericul. De fapt, lumina rampei este un întuneric absolut, iar pata luminoasă, presupusă aparținând lui Mercur, a fost văzută când s-a folosit cea mai neagră sticlă. Dar nu există nici o îndoială cum că pata luminoasă este doar un fenomen“.

O PORȚIUNE DIN MAREA BARIERĂ DE GHEAȚĂ

Un aisberg monstruos din Oceanul Antarctic, lung de patru sute de mile, lat de cinci mile, cu o bază în apă de două mii o sută de picioare și înălțându-se la una până la două sute de picioare deasupra oceanului; produs prin înghețarea apei dulci, nelegat de uscat. Cum a ajuns acolo?

Comentând afirmația lui Proctor, Gardner scrie: „Din nou suntem de acord cu observația, dar nu cu concluzia. Avem o pată de lumină pe Mercur, văzută perfect printr-un telescop, atât de luminoasă încât observatorul o compară cu incandescența unui soare. Este o lumină mult mai strălucitoare decât ar putea da o reflectare. Pentru Proctor o asemenea apariție trebuie să fi fost extrem de șocantă. Nu se aștepta la ea și era foarte nepregătit să vadă un asemenea fenomen. Așa încât este incapabil să-l explice. Și îl numește «doar un fenomen optic», dar noi nu putem crede că ochii lui Proctor i-au jucat o festă. Era un observator antrenat. Așa încât ceea ce a văzut el trebuie să fi avut vreo explicație sau o cauză.

Pentru noi este clar că a văzut soarele central al lui Mercur, luminând direct prin deschiderea polară și pentru că Mercur este o planetă mică, soarele interior trebuie să se afle destul de aproape de deschidere; și, neexistând atmosfera saturată de apă, cu nori care să întunece razele, rezultatul va fi că acest soare va avea o strălucire extraordinară. Se poate observa că razele sale i-au amintit, lui Proctor, de razele soarelui care luminează toate planetele.

Ce mai trebuie pentru a demonstra că Mercur, ca și celelalte planete, are un soare central, și că asemenea soare este ceva universal? Nu este semnificativ faptul că, începând cu observații asupra lui Marte, putem continua cu Venus și Mercur, aplica aceleași teste și obține aceleași rezultate? Testele sunt observarea directă și observația fotografică. Rezultatul este apariția invariabilă a unui soare central?

Pe lângă dovezile astronomice enumerate până aici, în favoarea teoriei sale Gardner se referă la structura capetelor cometelor, care au un centru gol, o crustă exterioră și un soare central. În cartea sa, el prezintă un desen al cometei lui Donati, detectată de la Observatorul din Florența, în 1858. După cum se poate vedea, aceasta

avea un nucleu sau soare central care „lumina cu o strălucire egală cu cea a Stelei Polare” și avea un diametru de 630 de mile. Gardner crede că o cometă este o planetă care a intrat pe orbita unui alt corp mai mare, cum ar fi soarele nostru, care a smuls-o de pe propria ei orbită și, probabil, că s-a ciocnit cu o altă planetă, iar căldura rezultată a transformat-o în cea mai mare parte într-o coadă gazoasă pe care o târâia după ea. Gardner pretinde că nucleul de foc al cometei a fost odată soarele central al planetei din care s-a format după ce s-a spart în bucăți.

ORIGINEA AUROREI BOREALE

Așa cum există lumini polare pe Marte, Venus și Mercur, provenind de la sorii lor centrali, care luminează prin deschiderile polare, după cum pretinde Gardner, același lucru se întâmplă și în cazul propriei noastre planete, luminile polare care apar fiind Aurora Boreală, care nu se datorează magnetismului, ci soarelui din centrul Pământului*.

Gardner prezintă următoarea teorie asupra originii Aurorei Boreale:

„De ce n-au comparat niciodată savanții calota luminoasă a planetei Marte cu lumina care joacă deasupra propriilor noastre regiuni polare? Uită ei faptul că s-a observat că fenomenul aurorei se manifestă fără nici o legătură cu modificarea poziției acului magnetic? Și dacă s-a dovedit că aurora este independentă de condițiile magnetice, cui altcuiva i se poate datora ea, decât unei surse de lumină? Nu este oare comparabilă reflectarea luminii aurorei, de către straturile superioare ale atmosferei, cu proiectarea luminii calotelor marțiene în straturile superioare ale atmosferei marțiene? Și cum explică savanții faptul că aurora se vede distinct în nordul foarte

îndepărtat și se vede doar fragmentar când ne îndreptăm mai spre sud?"

Gardner trage concluzia că Aurora Boreală se datorează soarelui central, care luminează, prin orificiul polar, pe cerul nopții, iar variațiile benzilor de lumină se datorează trecerii norilor din interior, care, în mișcarea lor, opresc lumina soarelui central și provoacă modificarea reflectării pe cer. Faptul că Aurora nu este cauzată de magnetism sau de descărcări electrice este dovedit de multe observații ale exploratorilor arctici, care arată că în momentul de maximă intensitate a Aurorei nu apar dereglări ale busolei sau trăznete care însoțesc descărcările electrice.

Gardner spune: „Mai există și alte considerente care demonstrează că Aurora se datorează, într-adevăr, soarelui din interior. Dr. Kane, relatând despre expedițiile sale, ne spune că Aurora este cea mai strălucitoare când este albă. Aceasta arată că atunci când reflectarea soarelui este atât de clară, încât lumina albă este reflectată în totalitate, se obține un efect mult mai strălucitor decât când lumina este descompusă în culorile prisme. În acest caz, atmosfera este umedă și densă (în interiorul Pământului) – aceasta fiind cauza efectului de curcubeu – și printr-o asemenea atmosferă nu se poate vedea prea bine. De aceea fenomenul nu este atât de strălucitor ca atunci când atmosfera este clară și lumina nedescompusă.

Din nou, dacă Aurora este reflectarea soarelui central, ar trebui să ne așteptăm s-o vedem în întregime, doar în apropierea deschiderii polare și să-i zărim slab doar marginile pe măsură ce ne îndreptăm spre sud. Și exact așa se întâmplă." Spune dr. Nicholas Senn în cartea sa «În inima Arcticii»:

„Aurora, care se vede doar ocazional, la latitudinea noastră, este doar umbra a ceea ce trebuie să se vadă în zona polară.

Aurora nu este o perturbare magnetică sau electrică, ci, pur și simplu, o reflectare orbitoare a razelor soarelui central. Pentru că dacă acesta încăzește continentele și apele din interiorul Pământului, dacă, așa cum am văzut, păsările își au acolo zone de hrană și înmulțire, dacă în Arctica se văd bușteni plutind, sau semințe, sau praf asemănător polenului, venind dintr-un loc necunoscut, cum am descris noi, ar trebui să se poată obține destule dovezi asupra existenței vieții acolo.

Capitolul V

A FOST POLUL NORD, ÎNTR-ADEVĂR, DESCOPERIT?

Întorcându-se din Arctica, în septembrie, 1909, dr. Frederick A. Cook a anunțat că a ajuns la Polul Nord, pe 21 aprilie, 1908. Anunțul lui a fost urmat, peste câteva zile, de cel al contraamiralului Robert E. Peary, care a declarat, la rândul său, că a ajuns la Polul Nord pe 6 aprilie 1909. Fiecare dintre ei l-a acuzat pe celălalt, pretinzând că el a descoperit Polul Nord și nu celălalt. Cook l-a acuzat pe Peary, că și-a însușit unele dintre rapoartele lui, la întoarcerea de la Pol. Dar Cook n-a prezentat nici un raport scris, făcut în timpul călătoriei sale, iar acest lucru a făcut ca relatările lui să pară suspecte.

Deși Cook a pretins că este primul care a atins Polul Nord, Peary este, în general, crezut că ar fi primul care l-a descoperit. Afirmatia lui Cook a fost discreditată, pentru că altitudinea soarelui era doar de câteva grade deasupra orizontului, fiind atât de joasă la momentul respectiv, încât observarea soarelui, ca dovadă a poziției în care se afla, nu avea nici o valoare. Peary a ajuns, sau a pretins că a ajuns la Polul Nord, în aprilie, cu cincisprezece zile mai devreme, în același anotimp, deci în condiții solare și mai nefavorabile. Calculele lui sunt de aceea și mai suspecte decât cele ale lui Cook.

De asemenea, în afară de eschimoși, Cook n-a avut alți martori că a descoperit Polul Nord. Același lucru este valabil și pentru Peary, căruia i-au lipsit martorii, din do-

rința lui, deoarece le-a ordonat oamenilor lui să rămână în urmă, în timp ce el s-a îndreptat singur spre Pol, însoțit de un eschimoș. În timp ce spusele lui Cook au fost puse la îndoială atunci când a pretins că făcea 15 mile pe zi, Peary a afirmat că făcea peste 20 mile pe zi. Discuția despre decoperirea Polului Nord de către Cook sau Peary, sau de către nici unul, nu este încă deschisă.

Există un factor, în goana lui Peary către Pol, care aruncă o umbră de îndoială asupra pretenției lui că l-ar fi atins. Această este viteza remarcabilă cu care afirmă că a călătorit, sau cu care ar fi trebuit să călătorească pentru a ajunge la Pol și a se întoarce în timpul menționat de el. Când s-a apropiat de paralela 88 de grade latitudine nordică, s-a hotărât să încerce o goană finală către Pol, în cinci zile. În prima zi, a făcut 25 de mile; în a doua, 20 de mile; 20 de mile, în ziua a treia; 25 de mile, în ziua a patra; și 40 de mile, în a cincea zi. Media în cele cinci zile a fost de 26 de mile pe zi. Poate un om să meargă atât de repede în condițiile incredibil de dificile din zona Polului Nord, presupusă a fi o întindere de gheață, descrisă de echipajul submarinului atomic «Skate» ca fiind fantastic de accidentată și colțuroasă? Iar mai la sud, în condiții de călătorie, posibil mai bune, el n-a reușit să facă decât, în medie, 20 de mile pe zi.

Din aceste fapte putem trage concluzia că *nici Cook, nici Peary n-au atins adevăratul Pol Nord*, întrucât, conform teoriilor prezentate în această carte, el nu există. Ceea ce au atins, Cook și Peary, este, probabil, marginea magnetică a deschiderii sau depresiunii polare, unde busola arată drept în jos, dar nu Polul însuși, care se află în centrul acestei deschideri. Peary a călătorit, probabil, pe distanța socotită de către el corectă, pentru a ajunge la Polul Nord, dar ceea ce a făcut el, de fapt, a fost să meargă pe distanța respectivă fie în jurul, fie în interiorul depresiunii sau deschiderii ce există în această parte a lumii, în care a intrat și amiralul Byrd; cu cât ar fi mers mai departe, cu atât ar fi intrat mai adânc în această deschidere, fără să atingă vreodată adevăratul Pol.

Societățile științifice, care au analizat pretențiile lui Cook și Peary, de a fi ajuns la Polul Nord, au tras concluzia că în nici unul din cazuri nu se poate spune, cu fermitate, că exploratorul a atins Polul.

Pretenția lui Cook, de a fi atins Polul, se baza pe promisiunea de a dovedi prin note de teren și observații matematice, dar n-a fost niciodată în stare să prezinte vreo notă. El a afirmat că Peary a cauzat dispariția unora dintre aceste date. Dar cu timpul, încrederea în Cook s-a transformat în scepticism, declanșat de dezmințirea afirmațiilor lui Cook, de către Peary.

Dezmințirea lui Peary a fost întărită de neprezentarea, de către Cook, a unor date științifice corespunzătoare. Contraamiralul Melville din Marina Statelor Unite, un vechi explorator arctic, a declarat într-un interviu din perioada respectivă:

„Mesajele nebunești despre condițiile găsite acolo, de dr. Cook, și alte lucruri au fost cele care mi-au stâmit înădăla asupra descoperirii Polului Nord de către Cook”.

Conform spuselor de Dr. Tittman, Cook și Peary n-ar fi putut merge cu piciorul pe gheață solidă până la Polul Nord, fiindcă, practic, toți oamenii de știință sunt de acord că nu așa stau lucrurile. Unii cred că acolo este mare neânghețată, iar alții că este teren roditor. Toți exploratorii, care au mers suficient de departe spre nord, au găsit acolo mare neânghețată. Cât despre pământ roditor, aceasta n-ar fi posibil decât conform teoriei noastre, a deschiderii polare și a ~~soarelui central~~, întrucât, conform teoriei Pământului solid ar trebui să se facă tot mai frig pe măsura înaintării spre nord. Dar exploratorii arctici au constatat contrariul. Au descoperit că este mai cald în apropierea Polului, decât mai spre sud. Dar chiar dacă frigul de la Pol nu era suficient pentru a îngheța marea, cum se putea totuși să fie atât de cald încât să existe sol roditor, dacă teoria noastră n-ar fi corectă? Deoarece exploratorii polari sunt de acord că există mare liberă în această regiune (orificiul polar), dar mai la sud este gheață, este clar că dr. Cook n-a ajuns atât de departe spre nord, pe cât credea el.

Când Academia Suedeză de Științe și Universitatea din Copenhaga au analizat afirmațiile lui Cook, au hotărât că acesta n-a dovedit că a atins Polul. Peary a relatat următoarele, agenției Associated Press:

„Cook n-a fost la Polul Nord, pe 21 aprilie, 1908, nici altă dată. Povestea lui Cook nu trebuie luată prea în serios. Cei doi eschimoși, care l-au însoțit, spun că n-a mers prea mult spre nord, până când să nu mai zărească uscatul. Alți membri ai tribului confirmă povestea. Pur și simplu, a oferit publicului o gogoasă”.

Dar când Peary s-a întors la civilizație, propria lui poveste suna la fel de dubios ca și cea a lui Cook. Notase și mai puține observații asupra pretenției lui poziții, decât Cook. Faptul că își lăsase însoțitorii albi în umbră și nu avea martori, făcea să plutească îndoiala asupra afirmațiilor sale. Dacă spusele lui Cook au fost puse la îndoială, când a afirmat că a făcut cincisprezece mile pe zi, călătorind cu sania, Peary pretindea că a făcut peste douăzeci, ba chiar patruzeci. Pentru că este imposibil să faci patruzeci de mile pe zi cu o sanie cu câini, cu care se admite că se călătorește mai încet decât cu piciorul, această pretentie pare imposibilă. Când a fost întrebat dacă a călătorit mai repede cu sania cu câini decât cu piciorul, Peary a admis:

„În expedițiile arctice, omul este norocos dacă poate merge fără să împingă sania. De obicei, trebuie s-o țină din spate și s-o împingă înainte. Este ca și când ai ține coamele unui plug tras de boi. Trebuie să te aștepti, de asemenea, în orice moment ca sania să lovească vreo creastă produsă de comprimarea gheții, ceea ce te face să cazi jos”.

Conform afirmațiilor lui Peary, pare imposibil ca el să fi putut călători cu viteza de douăzeci până la patruzeci de mile pe zi, peste gheturile Arcticii, păstrând acest ritm după ce se străduise la fel luni de zile.

Din acest motiv, după examinarea datelor lui Cook și Peary, un investigator a conchis:

„Chestiunea descoperirii Polului Nord, de către Peary sau Cook, s-ar putea să nu fie rezolvată niciodată. Pare

să fie una dintre enigmele istoriei și să rămână astfel, cuvântul unuia împotriva celuilalt*.

Când Peary și-a prezentat dovezile spre cercetare, Comitetul Congresului, care le-a examinat, a confirmat, în Congres, că nici Peary nu și-a dovedit, mai mult decât Cook, afirmația că a ajuns la Pol. Peary a pretins că a călătorit pe o distanță de 270 de mile, de la latitudinea de 87 grade 47 minute spre nord, către Pol, și înapoi, la aceeași latitudine, în șapte zile și câteva ore. Această viteză pare imposibilă în regiunea polară.

Cook a admis că n-a atins Polul, în cartea scrisă după întoarcerea din expediție, în care a spus:

„Am atins eu oare Polul Nord?... Dacă am greșit când am pus piciorul pe punctul exact (Polul Nord) asupra căruia s-a aprins această controversă, îmi mențin părerea că era o greșeală inevitabilă pe care trebuia s-o facă oricine. Atingerea aceluia punct nu s-ar putea face decât accidental”.

Această afirmație a provocat un scandal internațional. După ce regi și universități străine îl felicitaseră și îl copleșiseră cu onoruri pe Cook, s-a descoperit că fuseseră trași pe sfoară. Acum, după ce se decoperise că un explorator american (Cook) făcuse afirmații false, reputația Statelor Unite ar fi avut de suferit, dacă în urma examinării s-ar fi descoperit că altul (Peary) făcuse și el afirmații false. Ar fi dus la ridiculizări în presa străină. Pentru a preveni acest lucru, Congresul Statelor Unite a numit un comitet al Societății Geografice Naționale, care a dat un verdict favorabil asupra descoperirii lui Peary, după o examinare sumară a însemnărilor acestuia, în speranța că astfel se vor liniști lucrurile, în așa fel încât lumea să poată considera că un explorator american, Peary, a descoperit Polul Nord. S-a sperat că lucrurile se vor potoli și că astfel o afirmație falsă despre descoperirea Polului Nord, de către un american, nu va fi urmată de o alta.

Însă, la un an după ce Comitetul Societății Geografice Naționale își dăduse verdictul favorabil asupra pretenției lui Peary, s-a făcut o nouă investigație de către Congres, iar verdictul acesteia a fost că Peary nu și-a dovedit afir-

mațiile, acestea nefiind susținute de nici un martor alb. Comitetul a dat verdictul „nedovedit”.

Dar Peary n-a răspuns niciodată acuzațiilor ce i se aduseseră și și-a dorit să-și încheie cariera, ieșind la pensie cu gradul de contraamiral, deci cu o pensie de 6 000 de dolari pe an. Prietenii lui Peary au prezentat Congresului cererea lui de pensionare. Ar fi fost de crezut că după pensionarea lui se va face o anchetă, dacă a atins sau nu Polul, dar nu s-a făcut. Deși guvernul Statelor Unite a refuzat să gireze oficial descoperirea lui Peary, nu putea totuși să-și coboare prestigiul în fața lumii, anunțând că acesta n-a descoperit Polul Nord.

„Sunt mulțumit că Peary n-a descoperit Polul din două motive:

1. În ciuda tuturor acestor discuții despre datele științifice aduse de el și prezentate ca dovezi, adevărul este că pretenția lui asupra acestei deascoveriri nu se bazează decât pe cuvântul lui, neântărit de nimeni altcineva.

2. Toate celelalte afirmații asupra descoperirilor făcute de Peary, în regiunea arctică s-au dovedit false. Atunci de ce ar trebui să admitem ca adevărată afirmația lui, neântărită de nimeni, că ar fi ajuns la Pol?”

La o audiere în fața Congresului, dl. Tittman, șeful Serviciului de Supraveghere a Coastelor S.U.A., a fost întrebant: „Ce dovezi există că Peary și echipa lui au ajuns la Pol?”

Dl. Tittman a răspuns: „N-am nici o dovadă, cu excepția măsurărilor făcute sub semnătura lui Peary. Peary n-a adus nimic înapoi – nici martori, nici dovezi științifice valabile, nimic altceva decât cuvântul său, neântărit de nimeni, în sprijinul afirmației că ar fi descoperit Polul. Dar întrucât credibilitatea sa a fost complet zdruncinată, deoarece toate celelalte pretenții de descoperiri făcute de el s-au dovedit false, nu există nici un fapt pe care lumea să-l poată accepta ca demonstrând că el a fost vreodată, pe undeva, prin apropierea Polului”.

Datorită funcționării anormale a busolei în zona polară și a faptului că soarele se află doar puțin deasupra orizontului, când ambii exploratori se aflau acolo, făcând dificilă

efectuarea măsurătorilor, într-o regiune în care un explorator se poate ușor rătăci, datorită dificultăților de a-și stabili poziția, s-ar putea ca nici Cook, nici Peary să nu fi descoperit, în realitate, Polul Nord, chiar dacă ei cred astfel. Lucru confirmat de faptul că toți exploratorii arctici, dinaintea lor, au găsit o climă mai caldă și o mare mai liberă în nordul foarte îndepărtat, în timp ce Cook și Peary pretind că au mers pe gheață. Aceasta ar arăta că ei au fost în puncte mult mai sudice, iar dacă ar fi mers spre nord ar fi dat de mare liberă. Cu privire la aceasta, Marshall B. Gardner scrie în cartea sa «O călătorie spre interiorul Pământului *sau* Au fost oare polii descoperiți într-adevăr?»:

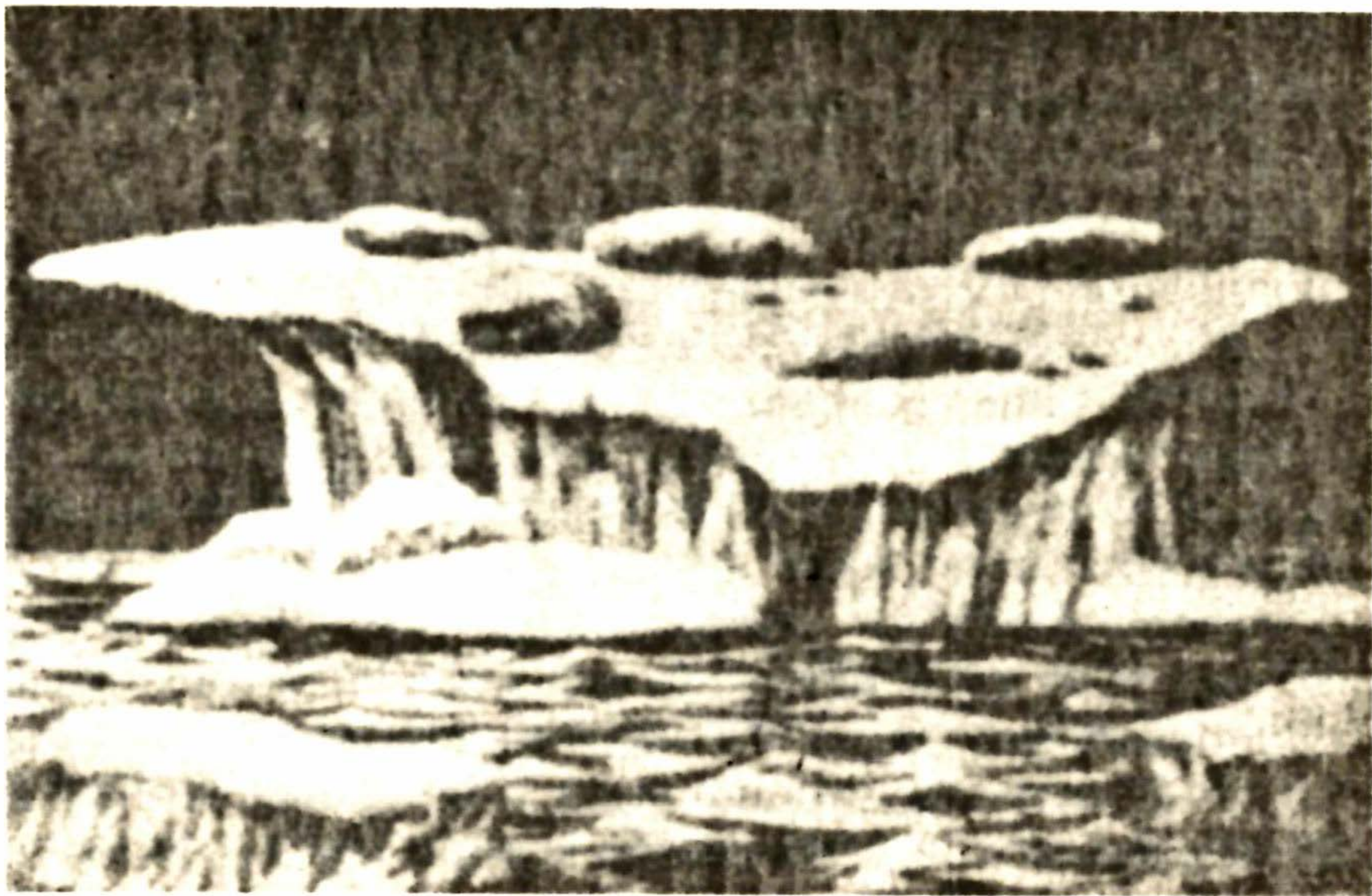
„Dacă ei (Cook și Peary) ar fi mers mai departe, ar fi dat de mare neânghețată și temperatură în creștere.

Dacă ar fi avut bărci, le-ar fi putut lansa la apă și calea spre țintă și spre adevăr ar fi fost clară. Ar fi zărit Soarele din centrul Pământului strălucind chiar și în timpul iernii, luminând douăzeci și patru de ore pe zi și tot timpul anului, și ar fi descoperit noi continente și oceane, o lume nouă cu uscat și apă și forme de viață, dintre care unele dispărute de pe fața Pământului.

Dar n-a fost să fie. Descoperirea aceluia ținut a fost lăsată celor care, urmând teoria expusă în această carte, și folosind mijloace sigure de călătorie în Arctica, de genul aeroplanelor și dirijabilelor, vor zbura peste bariera eternă de gheață spre marea cea caldă, dincolo de ea și peste ea, până când vor ajunge în împărăția soarelui permanent“.

Afirmația lui Gardner a fost confirmată de cele două expediții ale amiralului Byrd, care a călătorit cu avionul prin deschiderile de la Polul Nord și Sud și a ajuns la acel ținut mai cald, unde a văzut o nouă formă, stranie, de viață animală, precum și copaci, vegetație verde, munți și lacuri, deși expedițiile n-au pătruns în deschideriile polare suficient de departe pentru a ajunge în ținutul tropical cu soare permanent din interiorul Pământului, despre care vorbește Gardner. Dar un astfel de ținut și un asemenea

soare trebuie să existe, dacă observațiile amiralului Byrd, privitoare la un ținut mai cald aflat dincolo de Poli, sunt corecte.

ROCI PE GHEAȚĂ

Autorul afirmă că stâncile din ilustrația de mai sus au fost aruncate în aer de o erupție vulcanică și au căzut pe aisberg în timp ce acesta era în formare.

Capitolul VI

ORIGINEA ESCHIMOȘILOR

William F. Warren, în cartea sa «Paradisul regăsit sau Leagănul rasei umane», prezintă ideea după care rasa umană și-ar avea originea pe un continent tropical, din Arctica, faimoasa Hyperborea a vechilor greci, o țară a soarelui și fructelor, ai cărei locuitori, un neam de zei, trăiau peste o mie de ani, fără să îmbătrânească.

Vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, indienilor și ale altor rase, ca și legendele eschimoșilor vorbesc de o mare deschidere din nord și de un neam care trăiește sub scoarța Pământului, precum și că strămoșii lor ar fi venit din această țară paradisiacă, din interior. (N-ar putea oare Moș Crăciun să reprezinte o amintire din memoria acestei rase, despre un binefăcător al omenirii, provenite din această rasă subterană, care a ieșit la suprafață prin deschiderea polară nordică – poate cu o farfurie zburătoare, simbolizată de sania și renul său zburător?)

Majoritatea celor care au scris despre acest subiect afirmă că interiorul Pământului este locuit de un neam de oameni mici, cu pielea cafenie și mai spun că eschimoșii, a căror origine rasială este diferită de cea a tuturor celorlalte rase de pe suprafața Pământului, provin din această rasă subterană. Un explorator a declarat că așa-numiții Munteni ai Arcticii vin din interiorul Pământului. Când eschimoșii au fost întrebați de unde au venit strămoșii lor, ei au arătat spre nord. Unele dintre legendele eschi-

moșilor vorbesc despre 'un ținut paradisiac, de o mare frumusețe, aflat spre nord. Legendele lor mai valoroase despre o țară minunată a lumii veșnice, unde nu este niciodată întuneric și nici un soare prea strălucitor. Această țară minunată are o climă blândă, în care marile lacuri nu îngheață niciodată, unde animalele tropicale mișună în turme și unde păsări multicolore întunecă aerul, o țară a tinereții veșnice, în care oamenii trăiesc mii de ani în pace și fericire. Se cunoaște povestea unui rege britanic, Herla, pe care skaelingii (eschimoșii) l-au dus într-o țară a paradisului de sub pământ. Irlandezii au și ei o legendă despre o țară frumoasă, de dincolo de nord, unde este tot timpul lumină și vreme de vară. Legendele scandinave povestesc despre o țară minunată din nordul îndepărtat, numită „Ultima Thule”. Palmer comentează: „Este oare *ținutul misterios* al amiralului Byrd, *centrul Marelui Necunoscut*, același cu *Ultima Thule* din legenda scandinavă?”

Vorbind de originea eschimoșilor, Gardner spune: „Că eschimoșii au venit din interiorul Pământului, adică dintr-un loc pe care nu-l puteau descrie cu ușurință norvegienilor, care i-ar fi putut întreba de unde au venit, se vede din faptul că vechii norvegieni îi considerau un popor supranatural, un fel de zâne. Dacă ne amintim că, în strădania eschimoșilor de a spune de unde au venit, ei arătau spre nord și descriau o țară cu soare permanent. este ușor de înțeles că norvegienii, care asociau regiunile polare cu capătul lumii și desigur cu o lume nouă, s-au mirat de ciudata origine indicată de aceștia. Au presupus, desigur, că erau ființe supranaturale, care veniseră din vreo regiune subpământeană – considerată întotdeauna lăcașul zânelor, piticilor și al altor creaturi similare”.

Și Nansen este exact de aceeași părere. El spune:

„Am afirmat deja că denumirea norvegiană *skraeling*, pentru eschimoși, trebuie să fi fost inițial folosită pentru a desemna ființe din basm sau creaturi mitice. Mai mult,

sunt multe locuri care arată că atunci când islandezii s-au întâlnit pentru prima dată cu eschimoșii, în Groenlanda, i-au considerat ființe din povești. De aceea, i-au numit *trolli*, o denumire veche pentru tot soiul de ființe supranaturale. Această părere s-a menținut, mai mult sau mai puțin, până în vremea din urmă."

Nansen continuă, spunându-ne că atunci când acești skraelingi sau eschimoși au fost menționați în scrierile latine, cuvântul a fost tradus sub forma «Pygmaei», însemnând „oameni scunzi, mici de stat, cu aspect supranatural”. În Evul mediu se credea că locuiesc în Thule, care însemna ultimul ținut de dincolo de nord. Credința în Thule, un ținut de dincolo de Pol, locuit de un popor straniu, era foarte răspândită. Nansen ne spune că, de la Sfântul Augustin, știrea despre acești pigmei a ajuns la isidor, iar de la acesta s-a răspândit în toată Europa medievală – în sensul existenței unui popor fabulos din țările cele mai îndepărtate ale nordului, un popor de basm.

Un galez, Walter Mapes, de la sfârșitul secolului al doisprezecelea, într-o culegere de istorioare ne povestește despre un rege antic al Briților, numit Herla, care s-a întâlnit cu skraelingi sau eschimoși, care l-au luat sub pământ. Multe legende vechi povestesc despre oameni care intrau sub pământ, într-o împărăție stranie, rămânând acolo mult timp și apoi se întorceau. Vechii irlandezi aveau o legendă despre un ținut de dincolo de mare unde soarele nu apune niciodată și este veșnic vară. Ei credeau chiar că unii dintre eroii lor s-ar fi dus acolo și s-ar fi întors, după care n-au mai fost niciodată mulțumiți de propria lor țară:

Nansen citează un scriitor norvegian, din secolul treisprezece, conform căruia eschimoșii, în acea vreme, erau considerați un popor supranatural, mici de stat și de aceea având o origine diferită de a celorlalți locuitori ai Pământului. Gardner scrie:

„Nansen spune că așezările eschimoșilor sporesc nu doar datorită creșterii numărului de membri ai triburilor, ci

și datorită *imigrării libere dinspre nord*, ceea ce indică destul de clar noi adăugiri din interiorul Pământului.

Tradiția eschimoșilor înșiși spune că ei au venit, inițial dintr-un ținut cu soare veșnic, dintr-o țară aflată mult dincolo de bariera de gheață nordică; este o tradiție căreia trebuie să i se acorde toată încrederea, pentru că n-ar fi putut să apară fără o cauză". Despre acest lucru, Dr. Senn afirma: „Când sunt întrebați despre țara lor de origine, ei arată invariabil către nord, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă asta."

Natural, eschimoșii nu știu că Pământul este gol și că în urmă cu veacuri ei trăiau în interiorul său, dar au reținut un singur fapt – că au venit dinspre nord. Dr. Senn neagă că ei ar avea vreo caracteristică în comun cu indienii nord-americani și crede că sunt urmașii *celor mai vechi locuitori ai emisferei vestice*. S-ar putea să aibă dreptate, atunci când le atribuie o mare vechime – cel puțin aici este de acord cu Nansen. Însă interiorul Pământului și nu emisfera vestică este, evident, locul lor de baștină.

Cât despre țara soarelui veșnic eschimosul nu și-o amintește desigur ca pe ceva văzut de el însuși, fiindcă este foarte îndoielnic că vreun eschimos din actuala generație ar fi pătruns vreodată în interior. Dar este un fapt bine cunoscut că fiecare rasă are ideea ei despre o *epocă de aur* sau un paradis, alcătuită, în general, din elemente oferite de poveștile și miturile proprii și care ar fi fost, inițial, locul său de baștină. Astfel, legendele eschimoșilor au oferit, generație după generație, povești despre ținutul din interior, cu soarele lui veșnic strălucitor – și ce era mai natural decât ca atunci când și-a imaginat un paradis pentru el și ai săi, după moarte, eschimosul să-și reconstruiască de fapt locul de baștină, despre care auzise doar legende vagi? Oricum, este exact ceea ce a făcut, Dr. Senn, analizându-le religia, afirma:

„Ei cred într-o lume viitoare. Sufletul coboară sub pământ în diferite locuri, primul fiind *ceva* în genul unui

purgatoriu. Însă spiritele bune, care trec prin el, descoperă că locurile următoare sunt tot mai bune, până când, la mare adâncime, ating locul fericirii supreme, unde soarele nu apune niciodată și unde, lângă marile lacun ce nu îngheață niciodată, cerbii pasc în turme mari, iar focile și morsele abundă în apă."

Acest paradis ar putea servi aproape drept descriere literară a interiorului Pământului, iar modul în care eschimoșii zugrăvesc purgatoriul preliminar poate fi reflectarea unei amintiri a tribului despre marile greutăți întâmpinate la trecerea barierei de gheață, dintre acel loc minunat și actualul loc de așezare al eschimoșilor, la sud de acel mare obstacol natural.

Este, de asemenea, interesant de observat că atunci când eschimoșii l-au văzut pentru prima oară pe Peary, străduindu-se să meargă mai spre nord, dincolo de marea calotă de gheață a Groenlandei – dincolo de care ei n-aveau nici o ambiție să exploreze – s-au gândit imediat că făcea asta pentru a intra în legătură cu celelalte triburi de acolo. Cu greu le-ar fi venit această idee dacă n-ar fi avut tradiții sau alte dovezi despre existența unor oameni în nordul despre care se presupunea că e nelocuit.

Cu asemenea dovezi serioase, toate indicând același lucru, este foarte greu să te împotrivești concluziei că în eschimoși găsim tipul – în prezent modificat și amestecat cu alte tipuri – unei ființe umane, care a trăit sau foarte posibil mai trăiește încă în interiorul Pământului. Nu putem, desigur, găsi pentru ei nici o origine care să le explice așezarea actuală. Și nici legendele lor nu admit alte explicații. Fiindcă legendele acestea indică, în mod sigur, același fel de ținut pe care îl descrie fiecare capitol al acestei cărți – un ținut cu soare permanent și climă blândă, un ținut corespunzător cu «Ultima Thule» din vechea legendă și care ar putea, mai devreme decât se așteaptă scepticii, să se redeschidă celor care se duc să-l caute echipați, firește, în mod corespunzător.

Gardner afirmă că atât eschimoșii, cât și rasele mongole au venit din interiorul Pământului, întrucât seamănă

între ei în multe privințe, inclusiv forma neobișnuită a ochilor, atât de diferită de cea a altor rase. Gardner scrie:

„Este foarte posibil ca eschimoșii să nu se tragă din nici un trib migrat din China, așa cum ar fi de presupus, ci că atât chinezii, cât și eschimoșii să fi venit, inițial, din interiorul Pământului.”

UN STOL DE PINGUINI NORDICI

Aceste păsări se găsesc în număr atât de mare în regiunile arctice, încât atunci când zboară pe deasupra capului întunecă cerul, glasurile lor auzindu-se mereu în depărtare.

POTĂRNICHI DE TUNDRĂ

Păsări care se găsesc în număr mare în interiorul Cercului Arctic.

RATE SĂLBATICE

În număr mare în interiorul Cercului Arctic.

Capitolul VII

ORIGINEA SUBTERANĂ A FARFURIILOR ZBURĂTOARE

Dovada că vin din interiorul gol al Pământului

Concepția Pământului gol prezentată în această carte, oferă cea mai rezonabilă teorie asupra originii farfuriilor zburătoare și este, de departe, mai logică decât credința în originea lor interplanetară. Din acest motiv, experți de frunte în farfuriile zburătoare, ca Ray Palmer, redactor-șef al revistei «Farfurii zburătoare» și Gray Barker, binecunoscut scriitor preocupat de farfurii zburătoare, au acceptat teoria originii lor subterane, fiind împotriva ideii după care acestea vin de pe alte planete.

În 1957, în timp ce frunzărea cărțile dintr-o librărie din São-Paulo, Brazilia, autorul a dat peste o carte care i-a atras atenția, intitulată «Din lumea subterană spre cer: Farfuriile zburătoare», de O.C. Huguenin. Teza susținută de această carte era că farfuriile zburătoare nu erau nave spațiale de pe alte planete, ci erau de origine terestră, provenind de la o rasă subterană, care locuiește în interiorul Pământului.

La început, autorul n-a putut accepta această teorie stranie și neortodoxă, privind originea farfuriilor zburătoare, deoarece părea improbabilă și imposibilă, implicând existența în interiorul Pământului a unei cavități de o mărime extraordinară, în care acestea să poată zbura, dată fiind viteza lor uriașă. De fapt, această cavitate ar fi trebuit să fie atât de mare încât să transforme Pământul într-o sferă goală. La acea dată, autorul nu dăduse peste cărțile remarcabile a doi savanți americani, William Reed

și Marshall B. Gardner, care dovedeau, pe baza mărturiilor exploratorilor arctici, că Pământul este gol, cu deschideri la Poli, cu un diametru de 5 800 de mile în interiorul său gol, destul de mare pentru ca în el să poată zbura farfuriile zburătoare.

Teoria lui Huguenin, asupra originii subterane a farfuriilor zburătoare, nu era însă originală. Ideea fusese prezentată pentru prima oară de profesorul Henrique Jose de Souza, președintele Societății Teozofice Braziliene, care își are sediul la São Lourenço, în statul Minas Gerais, unde există un imens templu în stil grecesc, dedicat «Aghartei», numele budist al lumii subterane.

Printre studenții profesorului, de la São Lourenço, se aflau dl. Huguerin și comandorul Paulo Justino Strauss, ofițer al Marinei Braziliene și membru al «Directoriei» Societății Teozofice Braziliene. De la el au aflat despre Lumea Subterană și despre ideea că farfuriile zburătoare vin din interiorul Pământului. Din acest motiv, dl. Huguenin a dedicat cartea sa profesorului de Souza și soției sale, d-na Helena Jefferson de Souza.

În timp ce Huguenin a inclus ideea originii subterane a farfuriilor zburătoare într-o carte, comandorul Strauss a prezentat-o într-o serie de conferințe, ținute la Rio de Janeiro, în care a afirmat că farfuriile zburătoare sunt de origine terestră, dar nu provin de la nici o națiune de pe fața pământului. Ele își au originea, crede el, în Lumea Subterană. Lumea Aghartei, a cărei capitală este cunoscută sub numele de Shamballah.

În cartea sa, Huguenin prezintă părerile lui Strauss despre originea subterană a farfuriilor zburătoare și împotriva teoriei cum că ele vin de pe alte planete, după cum urmează:

„Ipoteza originii extraterestre a farfuriilor zburătoare nu pare acceptabilă. O altă posibilitate ar fi ca ele să fie aparate de zbor militare, aparținând vreunei națiuni existente pe Pământ. Această ipoteză, însă, este contrazisă de următoarele argumente:

1. Dacă Statele Unite și Rusia ar poseda farfurii zburătoare, nu ar ezita să anunțe faptul, datorită valorii sale ca armă psihologică, pentru a-și consolida avantajele

în domeniul diplomatic. de asemenea, ar fabrica și folosi aceste vehicule în scopuri militare, întrucât sunt atât de rapide și puternice încât ar lăsa inamicul aproape fără mijloc de apărare.

2. Statele Unite și U.R.S.S. nu ar continua să cheltuiască mari sume de bani pentru fabricarea avioanelor obișnuite, dacă ar poseda secretul producerii farfuriilor zburătoare*.

După prezentarea argumentului potrivit căruia farfuriile zburătoare nu provin de la vreo națiune existentă și a părerii sale după care nu sunt de origine interplanetară, Huguenin îl citează pe Strauss, în sensul că ele provin din Lumea Subterană. Asupra acestui subiect el scrie:

„În final, trebuie să luăm în considerare cea mai recentă și interesantă teorie oferită pentru explicarea originii farfuriilor zburătoare: existența unei mari Lumi Subterane, cu nenumărate orașe în care trăiesc milioane de locuitori. Această altă omenire trebuie să fi ajuns la un grad foarte înalt de civilizație, organizare economică și socială, dezvoltare culturală și spirituală, ca și la un extraordinar progres științific, în comparație cu care omenirea care trăiește pe suprafața Pământului poate fi considerată o rasă de barbari.

Ideea existenței unei Lumi Subterane îi va șoca pe mulți. Pentru alții va suna absurdă și imposibilă, pentru că, «desigur că, dac-ar fi existat, ar fi fost descoperită de mulți». Și mai sunt mulți alți critici, care vor atrage atenția că este imposibil să existe o asemenea lume care să locuiască în interiorul Pământului, datorită credinței cum că pe măsură ce coborâm temperatura crește, teoria pe baza căreia se presupune că miezul Pământului ar fi o masă în flăcări. Totuși această creștere de temperatură nu înseamnă că în miezul Pământului ar fi o masă în flăcări, pentru că acest lucru poate fi valabil doar pe o distanță limitată și, ca și în cazul vulcanilor și izvoarelor fierbinți, căldura ar putea să provină din cavități subterane, situate la anumite nivele (sub care temperatura scade din nou pe măsură ce coborâm). În conformitate cu ipoteza că temperatura crește pe măsură ce coborâm prin scoarța terestră, acest lucru are loc doar pe o distanță de optzeci de kilometri (în stratul superficial al Pământului).

Conform informațiilor furnizate de comandorul Paolo Justino Strauss, Lumea Subterană nu se reduce la caverne, ci este, mai mult sau mai puțin, întinsă și este situată într-un gol din interiorul Pământului, suficient de mare pentru ca să încapă în el orașe și câmpii, unde trăiesc ființe umane și animale, a căror structură fizică seamănă cu cea de la suprafață. Printre locuitorii săi se află anumite persoane venite de la suprafață, cum ar fi colonelul Fawcett și fiul său Jack, care au coborât ca să nu se mai întoarcă niciodată". (Huguenin se referă, aici, la părerile profesorului de Souza și ale comandurului Strauss asupra controversatului subiect al misterioasei dispariții a colonelului Fawcett, care afirmă că acesta și fiul său Jack trăiesc încă într-un oraș subteran, la care au ajuns printr-un tunel din Munții Roncador, din nord-estul podișului Matto Grosso, și n-au fost omorâți de indieni, cum se presupunea. Soția lui Fawcett, care pretindea că se află în contact telepatic cu el, este convinsă că el trăiește însă, atât de convinsă încât a trimis o expediție în Matto Grosse, condusă de celălalt fiu al ei, pentru a-l găsi, dar degeaba, fiindcă nu se mai află pe suprafața pământului, ci în Lumea Subterană).

Huguenin se întreabă apoi, cum au apărut aceste orașe minunate și această civilizație avansată în interiorul pământului. Răspunsul lui este că majoritatea locuitorilor acestei lumi și constructorii ei sunt membrii unei rase antediluviene, care au venit de pe continentele scufundate, Lemuria și Atlantida, și care s-au refugiat aici din cauza potopului care le-a distrus patria. (Lemuria s-a scufundat sub Oceanul Pacific acum 25.000 de ani. În timp ce Atlantida a fost scufundată de o serie de inundații, dintre care ultima a avut loc acum 11 500 de ani, conform însemnărilor lui Platon, inspirate din vechile scrieri egiptene. Egiptul a fost o colonie estică a Atlantidei așa cum imperiile Aztec, Maya și Incas au fost colonii vestice).

Huguenin pretinde că atlantiții, care erau mult mai avansați decât noi, în domeniul științific, zburau cu aparate care foloseau o formă de energie derivată direct din atmosferă, numite «vimana» și care erau identice cu cele

pe care le numim noi acum «farfurii zburătoare». Înainte de catastrofa care a distrus Atlantida, atlantiții și-au găsit adăpost în Lumea Subterană din interiorul gol al Pământului, spre care au călătorit cu «vimanele» sau farfuriile lor zburătoare, ajungând acolo prin deschiderile polare. De atunci, farfuriile lor zburătoare au rămas în atmosfera interioară a Pământului și au fost folosite pentru transportul dintr-un punct într-altul al *lumii concave* interioare, pentru că în această lume din interiorul scoarței terestre o linie aeriană dreaptă este drumul cel mai scurt dintre două puncte, oricât de îndepărtate unul de celălalt. De-abia după explozia atomică de la Hiroșima, au apărut, pentru prima oară, la suprafață aceste nave ale atlantiților și au primit numele de farfurii zburătoare. Așa cum am subliniat anterior, ieșirea lor a fost un act de autoapărare, pentru a preveni poluarea radioactivă a aerului pe care-l primesc din exterior.

Huguenin este convins că farfuriile zburătoare nu sunt nave cosmice de pe alte planete, ci aparate de zbor ale atlantiților. Se pare că în decursul întregii istorii, aceste nave au apărut ocazional la suprafață și unele figuri istorice au călătorit cu ele. Astfel, în epopeea indiană «*Ramayana*» există o descriere a Carului Ceresc al lui Rama, marele învățător al Indiei Vedice, numit «*vimana*», un vehicul aerian controlat. Acesta putea zbura pe distanțe mari. Recordul aerian al lui Rama a fost un salt din Ceylon până pe Muntele Kailas, din Tibet. În «*Mahabharata*» citim că dușmanii lui Krișna au construit un car aerian cu laturile din fier, înzestrat cu aripi. «*Smranagana Suträhara*» spune că oamenii pot zbura prin aer cu ajutorul corăbiilor cerești, iar «ființele cerești» vor coborî pe Pământ.

Că navigația aeriană a existat cu mult timp înaintea fabricării primul lui aeroplan modern, de către frații Wright, este un fapt descoperit de directorul Academiei Internaționale de Cercetări Sanscrite, de la Mysen, India, într-un vechi tratat de aeronautică, scris acum trei mii de ani. El a fost atribuit înțeleptului Hindus Bharadway, care este autorul unui manuscris numit «*Vymacrika Shostra*», însemnând «*Știința aeronauticii*». Are opt capitole cu dia-

grame, descriind trei tipuri de nave aeriene, inclusiv aparate care nici nu luau foc, nici nu se sfărâmau, și menționează treizeci și una de părți esențiale ale acestor vehicule și șaisprezece materiale din care sunt construite, care absorb lumina și căldura, pentru care motiv au fost considerate potrivite pentru construirea navelor aeriene. Este interesant de observat asemănarea dintre cuvintele „vymacrika” și „vimana”, indicând că hindușii și-au obținut cunoștințele de navigație aeriană de la atlantii subpământeni, care i-au vizitat, probabil, în timpurile străvechi și le-au dat învățăături.

Din Brazilia, unde a luat naștere teoria originii subterane a farfuriilor zburătoare, aceasta s-a răspândit în Statele Unite, unde Ray Palmer, redactor-șef al revistei «Farfurii zburătoare» a devenit propagatorul ei entuziast, abandonându-și credința anterioară în originea lor interplanetară, în favoarea noii teorii, a provenienței lor din interiorul gol al Pământului. În numărul din decembrie 1959, al revistei sale el scria:

„În acest număr am prezentat rezultatele unor ani de cercetare, în care nu numai că avansăm probabilitatea că farfuriile zburătoare să fie de pe planeta noastră și nu din spațiul interlor sau exterior, dar prezentăm și faptul că există o cantitate enormă de dovezi ale existenței unui loc NECUNOSCUȚ, de mari dimensiuni, care este, atât cât putem noi afirma în mod sigur în această scriere, de asemenea neexplorat, și de unde este posibil și foarte probabil să-și aibă originea farfuriile zburătoare”.

Referitor la pretențiile unor „contactați” de către farfuriile zburătoare, cum că ar fi fost duși cu o farfurie zburătoare pe Marte și alte planete, Palmer spune:

„Am citit poate toate relatările despre asemenea călătorii și nicăieri, în nici una din ele, nu putem găsi dovezi reale că a fost traversat spațiul! În toate aceste povestiri, putem observa că pasagerii ar fi putut fi duși în acel „ținut necunoscut”, descoperit de amiralul Byrd, și dacă li s-ar fi spus că se află pe Marte, nu și-ar fi dat seama de diferență!

Considerând că a fost vorba într-adevăr de o călătorie într-o farfurie, piloții acesteia ar fi putut simula o călătorie

spațială, ducându-și, în schimb, pasagerii în „acel ținut misterios de dincolo de Pol”, cum îl numește amiralul Byrd“.

În articolul *Farfuri de pe Pământ: Provocarea pentru secretomani*, din numărul din decembrie, 1959, al «Farfuriilor zburătoare», Palmer scria:

„Revista «Farfuri zburătoare» a adunat un dosar cu dovezi pe care redactorii ei le consideră inatacabile, că guvernele câtorva națiuni cunosc acest fapt; că se depun eforturi susținute pentru a afla totul despre ele și a le explora *ținutul de baștină*: că faptele deja cunoscute sunt considerate atât de importante, încât sunt *secretul mondial numărul unu*; că pericolul este atât de mare încât a oferi dovezi publice înseamnă a risca răspândirea panicii, că răspândirea știrii în public ar cere o acțiune publică, la care guvernele s-ar simți neajutorate și nici n-ar vrea să colaboreze; că natura farfuriilor zburătoare și locul lor de origine [din interiorul gol al Pământului, la care se ajunge prin deschiderile polare – Autorul] sunt total distructive pentru status-quo-ul politic și economic.

Cât despre teoria că farfuriile zburătoare au fost construite de vreun guvern actual, Palmer spune: „Farfuriile zburătoare au însoțit omenirea timp de secole, dacă nu chiar mii de ani”. Vechimea lor, spune el, elimină guvernele pământești contemporane de pe lista intențiilor acestui fenomen misterios“.

După ce a demonstrat că farfuriile zburătoare nu aparțin vreunei națiuni existente, Palmer atacă teoria originii lor interplanetare, al cărei propovăduitor este expertul american în farfurii zburătoare Keyhoe, ca și pe unii „contactați” care pretind că unele farfurii zburătoare vin de pe Venus, altele de pe Marte etc.

După ce arată că farfuriile zburătoare nu provin de la vreo națiune existentă sau de la alte planete, Palmer, cea mai mare autoritate, a Americii, în materie de farfurii zburătoare, conchide, de acord cu comandorul Strauss și cu Huguenin, că acestea vin din interiorul gol al Pământului, prin deschiderile polare. El scrie:

„După părerea redactorilor revistei «Farfurii Zburătoare», originea polară a farfuriilor zburătoare va trebui,

acum, să fie combătută cu fapte. Fiecare negare va trebui să fie însoțită de dovezi potrivite. Revista noastră sugerează că nu pot fi fumizate asemenea dovezi. Revista «Farfurii zburătoare» adoptă poziția că toate grupurile care se ocupă de farfurii zburătoare ar trebui să studieze chestiunea prin prisma Pământului gol, să adune toate probele evidente din ultimele două secole, și să caute cu răbdare probe contrarii. Acum, că am luat urma farfuriilor zburătoare până la originea lor cea mai logică (cea despre care am *insistat*, în mod constant, că trebuie să existe, datorită dificultăților insurmontabile implicate de originea interstelară, care necesită factori ce ne depășesc imaginația), și anume de pe propriul nostru Pământ, va trebui s-o dovedim sau s-o infirmăm, într-un fel sau altul.

De ce? Pentru că dacă interiorul Pământului este populat de o populație foarte avansată din punct de vedere științific, trebuie să-i contactăm și să profităm de pe urma acestui contact; pentru că dacă sunt avansați în științe, inclusiv în știința războiului, nu trebuie să ni-i facem dușmani, iar dacă intenția guvernelor noastre este să considere interiorul Pământului drept „teritoriu virgin”; comparabil cu „teritoriul indian” din America de Nord, pe care noii veniți l-au răpit ocupanților de drept, atunci poporul trebuie să cunoască aceste intenții și să-și exprime dorințele în această problemă.

Farfuria zburătoare a devenit cel mai important lucru din istorie. Problemelor actuale, ridicate de acest articol, trebuie să li se găsească răspunsul. Amiralul Byrd a descoperit un ținut nou și misterios, «Centrul Marelui Necunoscut» și cea mai importantă descoperire din toate timpurile. Am aflat acest lucru chiar de pe buzele sale, ale unui om de o integritate întotdeauna fără cusur având una dintre cele mai strălucite minți din vremurile noastre.

Cei care îl numesc mincinos să iasă în față și s-o dovedească! Farfuriile zburătoare vin de pe Pământ!

Așa își sfârșește Ray Palmer marele articol *Farfurii zburătoare de pe Pământ!*, care a făcut senzație, determinând ca anumite agenții secrete guvernamentale să-i confiște revista și să oprească difuzarea, astfel încât aceasta n-a mai ajuns la cei 5 000 de abonați. De ce?

Evident, fiindcă guvernul era convins că un asemenea teritoriu necunoscut, nepretins de nimeni, vast, mai mare decât întreaga suprafață a uscatului de pe Pământ, există și dorea ca existența lui să fie ținută secretă, astfel încât nici o altă națiune să nu afle de el, să nu ajungă acolo înainte și să-l pretindă pentru sine.

Era important ca rușii să nu afle de el. Din acest motiv s-a hotărât să se suprimе numărul din decembrie 1959, al revistei «Farfurii zburătoare», care a fost scos, din circulație, în mod misterios. Evident, informația din această revistă, privind faptul că farfuriile zburătoare vin din interiorul Pământului, prin deschiderile polare, la fel ca știrile privitoare la zborurile amiralului Byrd, dincolo de Poli, în interiorul necunoscut de dincolo de aceștia, a fost considerată prea periculoasă pentru a fi dată publicității și, în consecință, a fost suprimată, în secret, de către autoritățile guvernamentale.

O altă autoritate americană, remarcabilă în materie de farfurii zburătoare este Gray Barker. La o lună după ce Palmer și-a publicat senzaționalul articol, în care își exprima credința că farfuriile zburătoare nu vin din spațiul extraterestru, ci din interiorul Pământului, Barker în al său «Saucerian Bulletin»*, din 15 ianuarie, 1960, scria:

„În numărul din decembrie, 1959, al revistei «Farfurii zburătoare» Ray Palmer și-a prezentat descoperirile. teoria mai fusese avansată cu mulți ani înainte, într-o carte intitulată *O călătorie spre interiorul pământului sau Au fost oare Polii descoperiți într-adevăr?* în prezent epuizată și foarte rară. Mulți, care studiază ocultismul, credeau, cu mult înainte, că farfuriile să fi devenit atât de cunoscute, că înăuntrul Pământului trăiesc oameni, care intră și ies prin deschiderile de la Polul Nord și Polul Sud.

Palmer a prezentat doar primele dovezi, în numărul din decembrie, 1959. Acestea constau dintr-o trecere în revistă a relatărilor din presă și de la radio, despre zboruri amiralului Richard E. Byrd, spre Polul Nord, în 1947.

În luna februarie a aceluiași an, Byrd a decolat de la o bază arctică și s-a îndreptat direct spre Polul Nord. Apoi

* Saucerian Bulletin = Buletinul farfuriilor, în lb. engleză (n.t.).

Byrd a continuat să meargă spre nord, dincolo de Pol, și a fost uimit când a descoperit pământ fără ghețuri și lacuri, munți împăduriți și chiar un animal monstruos, mișcându-se prin tufișurile de dedesubt! Pe aproape 1700 de mile, avionul a zburat deasupra uscatului cu păduri, munți, copaci, lacuri și râuri. După ce a zburat 1700 mile, a fost nevoit să se întoarcă, fiindcă nu-i mai ajungea benzina. Așa încât a făcut cale întoarsă spre baza arctică. La vremea respectivă, acest zbor neobișnuit n-a dat prea mult de gândit.

Apoi, Palmer îi cere cititorului să privească globul. Conform relatărilor lui Byrd asupra zborului, n-ar fi trebuit să vadă altceva decât ocean acoperit de ghețuri, sau apă, parțial, fără ghețuri. Și totuși Byrd a văzut copaci și alte tipuri de verdeață. Luându-ne după glob, un asemenea ținut pur și simplu nu există acolo!

Palmer analizează apoi discrepanțele geografice similare de la Polul sud, trăgând uimitoarea concluzie:

„PĂMÂNTUL NU ESTE SFERIC, CI SEAMÂNĂ CU O GOGOȘĂ GĂURITĂ, poate nu atât de turtit. la fiecare pol se află o deschidere uriașă, atât de mare încât cineva trece «dincolo de Pol», de fapt intră în «gaura gogoșii» și iese pe la celălalt Pol.”

Palmer sugerează apoi că în „interiorul” pământului trăiesc oameni și că aceștia ies pe la Poli, în farfurii zburătoare. El promite să prezinte restul de dovezi mai târziu, dar în respectivul număr al revistei «Farfurii zburătoare», pledoaria lui se reduce la următoarele puncte principale:

„(1) Dimensiunile suprafeței de la Polii Nord și Sud sunt atât de mari încât nu încap pe nici o hartă sau pe glob, ducând la presupunerea că aceste suprafețe se întind în jos, în interiorul «gogoșii».

(2) Unele animale, îndeosebi boul-moscat, migrează iarna dinspre Cercul Arctic spre Nord. S-au văzut vulpi, la nord de paralela 80, îndreptându-se spre nord, părând bine hrănite, într-o zonă unde nu există hrană. [Ele se îndreaptă spre nord, fiindcă pe măsură ce intră în deschiderea polară se face mai cald și există viața vegetală și animală – Autorul].

(3) Exploratorii arctici sunt de acord că se face mai cald pe măsură ce ne îndreptăm spre nord (după ce ne-am apropiat suficient de Polul Nord).

(4) În Arctica, marea aduce la țărm conifere dinspre nord. S-au văzut acolo fluturi și albine, dar niciodată la sute de mile mai la sud de acel punct.

(5) Resturi de mamuți, perfect conservate, au fost găsite în Siberia, având în stomac hrana frugală din regiunea sud-arctică. Asemenea hrană n-ar fi putut ține în viață animalul. Probabil că acesta venea din «ținutul de dincolo de Poli», presupune Palmer.

(6) Problemele întâmpinate, în legătură cu sateliții lanșați peste Polul Sud, vin în sprijinul teoriei că acele suprafețe de uscat n-au fost măsurate corect sau că a «interferat» ceva cu ei.

În legătură cu acestea, este interesant de observat că ziarele americane au publicat acum câțeva vreme o relație despre un misterios satelit artificial, despre care s-a descoperit că înconjoară pământul pe o orbită care trece direct pe deasupra ambilor poli și care n-a fost lansat de nici o națiune. A ieșit oare pe la un Pol, continuând să se rotească în jurul punctului de origine?"

Gray Baeker pare să fie de acord cu Palmer asupra faptului că farfuriile zburătoare vin din interiorul Pământului; în editorialul său, citat mai sus, el întreabă: „Ce-ar fi dacă ar exista vreo rasă necunoscută, sau vreo porțiune neexplorată a Pământului de unde să provină farfuriile zburătoare? Articolele lui Palmer m-au făcut să reflectez din nou în această direcție. **EXPLICAȚIA CU INTERIORUL PĂMÂNTULUI S-AR POTRIVI CU MAJORITATEA, DACĂ NU CHIAI CU TOATE FAȚETELE PROBLEMEI FARFURIILOR ZBURĂTOARE.**”

„Diverse școli oculte ne învață că intrările polare ne oferă calea spre orașele din Agartha, Lumea subterană, cum ar fi Shamballah (capitala) și altele. Să acceptăm pentru o clipă, că în interiorul Pământului a existat o asemenea populație timp de mii de ani, chiar înaintea omului – ba poate că ei au însămânțat exteriorul Pământului cu oameni. Poate că i-au urmărit în mod constant, ajutându-i ocazional, cu tehnologie, dând naștere la ceea ce noi

numim «legende». Poate că ei au construit Marea Piramidă, poate că ei sunt răspunzători pentru unele dintre «miracolele» rămase în istoria laică și în cea religioasă. Până când omul, protejatul lor, nu a învățat să fie moralmente vrednic, ei n-au vrut să-i dea de știre, deodată, despre existența lor sau despre secretele și tehnologiile lor.

Când omul, însă, a inventat bomba atomică, populația din interiorul Pământului a fost foarte îngrijorată. Poate că le-a fost teamă să nu ajungă și la ei contaminarea atmosferei; poate că s-au temut ca omul să nu arunce în aer întreg Pământul. Oprirea sau controlarea înclinațiilor distructive ale omului ar fi o problemă delicată, doar dacă ei n-ar ieși afară în mod deschis și nu l-ar informa despre existența lor. Ei și-au închipuit că vor trebui, eventual, să facă astfel și au început un proces lent de îndoctrinare, lăsându-l mai întâi să vadă farfuriile zburătoare zburând prin preajmă. Deoarece oamenii au crezut că farfuriile vin din spațiul cosmic, ei au pretins că sunt extraterestre, contactându-i cu navele lor și încercând să-i îndoctrineze cu filozofie pașnică (majoritatea extraterestrilor contactați s-au exprimat categoric împotriva bombei atomice)*.

În cartea sa *Ei știau prea multe despre farfuriile zburătoare*, Barker vorbește despre «Misterul antarctic» sau de numărul neobișnuit de farfurii zburătoare zărite, ridicându-se și coborând în zona Polului Sud, ceea ce vine puternic în sprijinul teoriei deschiderii polare, prin care farfuriile zburătoare ies și intră în interiorul gol al Pământului. În carte, el menționează un australian și un cercetător din Noua Zeelandă, numiți Bender și respectiv, Jarrold, care credeau că farfuriile zburătoare provin și își au baza în Antarctica și încercau să le stabilească traseul, când au fost deodată opriți din cercetările lor de către «trei oameni în negru», agenți secreți guvernamentali, care aparent, vroiau să suprimă asemenea cercetări, așa cum a fost suprimată în presă publicitatea în jurul zborului de 2 300 de mile al amiralului Byrd spre noul teritoriu necunoscut, netrecut pe nici o hartă și care se află dincolo de Polul Sud, înăuntrul deschiderii care duce în interiorul gol al Pământului.

Theodore Fitch este un alt scriitor american care crede că farfuriile zburătoare vin din interiorul gol al Pământului. În cartea sa *Paradisul din interiorul Pământului*, el scrie:

„Cei care scriu cărți despre farfuriile zburătoare cred că acestea vin de pe alte planete. Dar cum, ar putea fi posibil? Planetele sunt prea departe. Călătorind cu viteze extraordinare, ar fi necesară o viață de om pentru o asemenea călătorie (mai ales de pe planetele altor sisteme solare)!“

Fitch pretinde, ca și Palmer, că «extraterestrii» care vin la noi în farfurii zburătoare, care pozează în vizitatori de pe alte planete, sunt, în realitate, membrii unei civilizații avansate din interiorul gol al Pământului, care au motive importante să-și țină secret locul de origine, pentru care motiv întretin intenționat credința falsă că ar veni de pe alte planete. Asupra acestui subiect, Palmer scrie:

„Ei spun că vin de pe alte planete, dar noi ne îndoim“. El consideră acest lucru o simplă minciună, destinată să împiedice guvernele militariste să afle că pe partea cealaltă a scoarței terestre există o civilizație avansată, ale cărei realizări științifice le depășesc cu mult pe ale noastre și la care se ajunge prin deschiderile polare. Astfel ei se apără de atacuri sau de un posibil război între rasele subterane și cele de la suprafață.

Fitch este de acord cu Palmer că farfuriile zburătoare nu sunt «nave spațiale», cum pretinde Adanski și nici piloții lor nu sunt «extraterestri». Mai degrabă sunt vehicule pentru călătorii în atmosferă, care vin din interiorul gol al Pământului, în care zboară, legând toate părțile lumii concave subterane cu cealaltă. Cât despre «omuleții cafenii», zăriți în farfuriile zburătoare, Fitch crede că aparțin aceleiași rase subterane din care se trag și eschimoșii. Fitch este de acord cu William Reed, și Marshall B. Gardner, că strămoșii eschimoșilor au venit din interiorul gol al Pământului, prin deschiderea polară. Descriind acești omuleți cafenii, care sunt piloții farfuriilor zburătoare, servind evident o rasă de stăpâni (atlantii) care le-au construit și le-au trimis la noi, Fitch spune:

„Deși mai scunzi ca noi, sunt mai puternici. Strânsoarea lor este ca o menghină. Unul dintre ei ar învinge

cu ușurință un om puternic. Corpurile lor sunt perfect alcătuite. Atât femeile, cât și bărbații se îmbrăcau simplu. Deși nu sunt frumoși, arată bine. Nici unul dintre ei nu pare să aibă peste 30 de ani. Ei afirmă că nu se așteaptă să moară vreodată.

Ar trebui o carte întreagă pentru înregistrarea tuturor conversațiilor purtate cu femeile și bărbații din *farfurii* vorbirea lor este iute, isteată și la obiect. Par să fie foarte, foarte inteligenți. Vorbesc liber și răspund la toate întrebările, dar mint în privința lucrurilor pe care nu vor să le aflăm noi (refuzând să-și dezvăluie adevărata origine subterană și pretinzând că vin de pe alte planete, cum ar fi Marte și Venus).

Iată aici câteva scurte afirmații făcute de omuleții, bărbați și femei, care trăiesc în interiorul Pământului. Ei se laudă cu inteligența și știința lor superioară și cu faptul că ne depășesc din punct de vedere al capacităților creatoare. spun că se află cu mult înaintea noastră în domeniul invențiilor. De exemplu, afirmă că farfuriile lor zburătoare sunt actionate de o *energie liberă* (adică energia electromagnetică pentru alimentarea avioanelor noastre). Ei pretind că obțin această *energie liberă*, făcând să explodeze anumiți atomi prin acțiunea energiei electromagnetice a spațiului, în timp ce se află în zbor.

Ei spun că se află cu mii de ani înaintea noastră în toate artele, cum ar fi pictura, sculptura și arhitectura. De asemenea, sunt înaintea noastră în afaceri și în domeniul gospodăresc, în tehnicile agricole, iar frumoasele lor peisaje, parcuri, grădini de flori, de legume și ferme le depășesc cu mult pe ale noastre. Ei pretind că sunt cu mult înaintea noastră în știința nutriției și dietei. Pretind că trăiesc în lux, deși nu au o împărțire pe clase și nici sărăcie, nici nevoie de politică. Mai spun că știu toate limbile de pe Pământ."

Descrierea lui Fitch, privitoare la această civilizație superioară din interiorul gol al Pământului, amintește de Utopia subterană a lui Bulwer Lytton, din cartea sa *Rasa viitoare*. Lytton era Rosicrucian și a avut, probabil, acces la informații oculte pe această linie. El a descris o rasă superioară din interiorul Pământului, care trăia într-o stare

de abundență universală și fericire, fără lăcomie, sărăcie, război.

Fitch scrie că această populație trăiește într-un sistem economic în care posedă totul în comun, fără acumulări private și fără deosebiri de clasă între bogați și săraci, capitaliști și muncitori. Au, de asemenea, un sistem echitabil de distribuție, fără exploatare și speculă și nu există sărăcie, pentru că toți sunt perfect egali, datorită unui sistem de proprietate în comun. Nu au proprietate privată și lucrează laolaltă pentru bunăstarea tuturor. Fitch scrie:

„Ei spun că știu secretele fiecărui guvern. Spun că au o inteligență și o autoritate superioară. Deoarece ne sunt superiori, au autoritate asupra noastră. Pretind că sunt experți în telepatie mentală. Pretind că provin dintr-o rasă antediluviană (Iemurieni și atlanti). Afirmă că nu știu nimic despre Iisus al nostru și că Biblia noastră a fost prost tradusă, prost interpretată și prost construită. Pretind că ei nu sunt o rasă decăzută, ca a noastră. Afirmă că ar trebui să avem un guvern mondial. Spun că ar trebui să scăpăm de bombele nucleare și de armament.

Spun că toate eforturile lor sunt pentru pace. Spun că pacea noastră se datorește eforturilor lor, că ei ne-au salvat de la un război nuclear sinucigaș și că ar trebui să le cerem să ne îndrume. Au fost făcute fotografii ale acestor omuleți cafenii, din farfurii, iar cuvintele lor au fost înregistrate pe bandă. Unii americani au făcut călătorii lungi sau scurte, atât în farfurii zburătoare mari, cât și cu unele mici”.

Am arătat mai sus că farfuriile zburătoare sunt vehicule atmosferice create de o super-rasă care trăiește în interiorul gol al Pământului și nu sunt nave spațiale venite de pe alte planete, cum se presupune în mod obișnuit, fără nici o dovadă. În schimb, avem dovezi că nu este așa.

Faptul că vizita în masă, a farfuriilor zburătoare, a avut loc după explozia bombei atomice la Hiroșima, i-a determinat pe unii scriitori să presupună că fulgerul exploziei a atras atenția locuitorilor altor planete sau sisteme solare, care și-au trimis farfuriile zburătoare la noi, pentru a

împiedica o catastrofă care ar putea pune în primejdie Universul, inclusiv pe ei. Din acest motiv, pretind unii, vizita în masă a avut loc după dezastrul de la Hiroșima, în timp ce, mai înainte, farfuriile zburătoare apăreau doar întâmplător și niciodată în asemenea număr.

Această idee este lipsită de sens, din mai multe motive. Mai întâi, luând de bun faptul că farfuriile vin din alte planete și sisteme solare, care se află la mulți ani lumină de noi, fiind deci necesar un timp dublu pentru ca fulgerul să ajungă la ei și să vină înapoi (considerând că ei pot călători cu viteza luminii), cum ar putea farfuriile zburătoare din diferite planete și sisteme solare să ajungă toate, aici, aproximativ în același timp și atât de repede după explozia de la Hiroșima? Această afirmație ar putea să infirme singură, teoria originii interplanetare a farfuriilor zburătoare.

În al doilea rând, dacă venirea lor ar fi fost un act de autoapărare, întrucât prima explozie atomică ar duce, ulterior, la o mult mai mare eliberare de energie atomică, al cărei efect va fi să ne otrăvească atmosfera, este mult mai rezonabil să credem că locuitorii subpământeni, care își iau aerul pe care-l respiră din exterior (prin deschiderile polare) s-ar teme foarte tare de o asemenea calamitate și și-ar trimite „escadrilele” de farfurii zburătoare pentru a se împrieteni cu noi, a ne câștiga respectul și a ne sfătui apoi să oprim orice explozie atomică și fabricarea bombelor atomice. Unii locuitori ai altor sisteme solare, aflate la mulți ani lumină depărtare de noi, n-ar avea nici un motiv să fie prea îngrijorați dacă noi ne-am otrăvi atmosfera sau chiar dacă Pământul ar exploda, transformându-se în meteoriti. Și dacă până acum ei ar fi venit pentru a împiedica altă explozii nucleare, producerea de noi bombe distrugătoare, călătoria lor a fost zadarnică. De asemenea întrucât farfuriile zburătoare, după 1945, au venit în număr mare și pentru a ne observa, emisarii altor sisteme solare și-ar fi putut atinge scopul, trimițând doar o singură navă, neavând nevoie să trimită o flotă. Ei ar fi avut mai puține motive de îngrijorare în legătură cu o planetă aflată la o distanță de mulți ani lumină sau de milioane de mile, decât locuitorii

Pământului, care trăiesc înăuntrul acestuia și trebuie să sufere de pe urma oricărei contaminări radioactive pe care-l primesc de afară.

Deoarece scopul venirii farfuriilor zburătoare era să împiedice contaminarea radioactivă a atmosferei și distrugerea rasei umane printr-un război nuclear (poate că au împiedicat un război care s-ar fi putut declanșa, dacă n-ar fi venit ei să ne ajute), făcând cunoscut șefilor guvernelor că există o super-rasă care posedă o știință mult mai înaintată decât a noastră și sperând să le câștige respectul, astfel încât să le asculte admonestările și să înceteze să se mai joace cu focul atomic, ar fi explicat de ce au venit în formație pentru a atrage atenția publicului și de ce au apărut atât de des lângă aeroporturi militare pentru a-i convinge pe șefii Aviației Militare Americane de existența lor, dându-și seama că rapoartele acestora vor avea mai multă greutate în fața guvernului. Odată recunoscută existența lor, ei sperau să convingă guvernul S.U.A. și, prin aceasta toate guvernele, să înceteze orice experiențe atomice și fabricarea bombelor nucleare.

Dar planul lor de salvare a omenirii (și implicit a lor) a dat greș. În loc să recunoască și să admită existența lor ca rasă superioară, venită să ne lumineze și să ne ajute, împiedicându-ne să comitem o sinucidere nucleară, și în ciuda dovezilor, de netăgăduit, asupra existenței lor, aflate în posesia Aviației Militare a S.U.A., liderii guvernului au refuzat să creadă că ei sunt reali și, întrucât nu s-a crezut în existența lor, nu s-a făcut nici un efort de cooperare cu planul lor de evitare a catastrofei mondiale și a distrugerii rasei umane (care avansează, în prezent, sub forma căderilor radioactive care au atins punctul de alarmă în Emisfera Nordică, luându-ne după măsurătorile făcute recent de un savant italian, la Roma).

În loc să arate respect pentru aceste ființe superioare cu o dezvoltare științifică mult superioară față de a noastră, după cum o demonstrează aparatele lor de zbor

(farfuriile zburătoare), în loc să-i primească prietenește, de câte ori o farfurie zburătoare s-a apropiat de un aeroport militar al S.U.A., s-au trimis avioane de vânătoare în urmărirea ei, cu instrucțiunea de a deschide focul și a o doborî pentru a-i descoperi secretul construcției și sursa de energie. În faimosul incident „Căpitanul Mandel”, acesta a urmărit o farfurie zburătoare apărută lângă un aeroport militar, în timp ce acesta se înălța tot mai sus, până când avionul lui a explodat în mod misterios.

Dezamăgiți că eforturile lor de a se împrieteni și a stabili contacte cu omenirea de la suprafață au dat greș, șefii escadrilelor de farfurii zburătoare, apărute pe cerurile noastre după 1945, și continuând să apară în număr mare câțiva ani după aceea, și-au retras, ulterior, multe dintre farfuriile zburătoare trimise la noi, inițial, când speram să ne împrietenim și astfel să ne convingă să încetăm exploziile și experiențele atomice, ca și fabricarea bombelor atomice. Numărul de farfurii zburătoare lăsate în atmosfera noastră era mic, ca și astăzi. Puținele care au rămas acționează, probabil, ca niște cercetași, măsurând căderile radioactive și contaminarea atmosferică, pe care le comunică apoi savanților din cartierul lor general subteran.

Dar mai există multe alte argumente împotriva ipotezei originii interplanetare a farfuriilor zburătoare. Această teorie nu explică în ce mod, în condiții geologice, chimice, atmosferice, gravitaționale etc., total diferite de pe planete aflate la o distanță de milioane sau trilioane de mile, aparținând altor sisteme solare, s-ar fi putut dezvolta ființe umane atât de asemănătoare cu noi ca structură, aspect, haine, obiceiuri, limbă, accent și idei, ca „venusienii” pe care pretinde că i-a întâlnit Adamski, într-o „navă mamă” sau „navă spațială” pe care afirmă că a vizitat-o. Faptul că acești indivizi nu numai că arată ca noi, au aceeași statură și chiar vorbesc cu accent (în multe cazuri, cu accent german) ar părea straniu, dacă ar veni de pe alte planete. Pare mult mai probabil ca ei să fi provenit, inițial, de pe suprafața Pământului, să fi ajuns în lumea sub-

terană și să fie folosiți ca piloți de autoritățile subterane, care i-au trimis la noi.

Dacă ar fi venit de pe alte planete sau alte sisteme solare, ar fi fost foarte improbabil ca ei să fie atât de asemănători cu noi ca aspect și limbaj. Majoritatea scriitorilor de literatură științifico-fantastică își imaginează locuitorii de pe alte planete total diferiți de noi ca structură. În *Războiul lumilor*, H. G. Wells i-a zugrăvit pe marțieni ca pe niște monștri mecanici. Ar fi o coincidență teribilă ca pe alte planete să se dezvolte forme de viață atât de asemănătoare cu noi, cum sunt piloții farfuriilor zburătoare, după spusele celor care pretind că i-au întâlnit. Cât despre „omuleții” găsiți în farfuriile zburătoare, aceștia sunt, probabil, pitici subpământeni folosiți de neamul de stăpâni care i-a făcut piloți.

Dacă indivizii văzuți în farfuriile zburătoare ar fi membri ai propriei noastre rase (mai ales germani, fiindcă mulți dintre ei vorbesc germana, ceea ce ar fi straniu dacă ei ar veni din alte sisteme solare sau planete), folosiți ca piloți, ei au fost probabil instruiți de șefii lor să nu dezvăluie secretul originii farfuriilor zburătoare, din motivul că suprafața uscatului din Lumea Nouă, din interiorul Pământului este mai mare decât cea de la exterior, unde o mai mare parte este acoperită de apa oceanului, iar dacă guvernele militariste ar afla despre acest lucru, s-ar năpusti nebunește cu avioanele lor prin deschiderile polare pentru a pretinde acest teritoriu pentru sine, exact cum guvernele europene au trimis expediții în America, la scurtă vreme după ce Columb a descoperit noul continent.

Dacă anumite guverne ambițioase, de la suprafață, ar căuta să-și adjudece cu forța acest nou teritoriu, cu o climă subtropicală ideală, trimițând expediții echipate cu armament nuclear, poporul subteran superior ar fi forțat să se apere cu „razele morții”, de o forță mult mai puternică decât energia atomică, putând produce dezintegrarea atomică totală, dematerializarea și dispariția invadatorilor și a avioanelor lor, însă ei ar evita, mai degrabă,

o asemenea catastrofă, pentru că sunt pașnici și urăsc războiul.

Din acest motiv, au dorit să păstreze secretă existența lumii subterane, pentru ca locuitorii ei să nu fie supărați de invadatorii din afară. Din acest motiv piloții farfuriilor zburătoare au fost instruiți să pretindă că vin de pe alte planete și sunt „extraterestri”, în cazul în care ar fi fost contactați, și să țină secret faptul că au venit din interiorul Pământului. Astfel își puteau păstra secretul. Adamski și alții, care afirmă că au luat legătura cu ei, au fost deci înșelați de ideea falsă după care pasagerii farfuriilor zburătoare vin de pe alte planete.

Dacă guvernele importante ar lăsa baltă cursa pentru cucerirea spațiului cosmic și ar trimite armate de spărgătoare de gheață, dirijabile și avioane care să pătrundă cât mai departe prin deschiderile polare, n-ar dura mult până la stabilirea contactului între rasa superioară ce trăiește în interiorul scoarței Pământului și rasa mai puțin avansată, locuind la suprafață, aflată încă într-o stare de barbarie mecanizată și angajată în războaie permanente.

Dar guvernele militariste nu merită să ia legătura cu asemenea ființe superioare, supraumane, care, și-ar folosi, probabil, puternicele radiații capabile de dematerializare pentru a împiedica intruziunea unor vizitatori nedoriti și periculoși. Întrucât ei provin din Atlantida, care avea o civilizație mult mai avansată ca a noastră, acum peste 11 500 de ani și cu multe milenii mai înainte, dezvoltarea științifică a acestei rase față de a noastră este cam așa cum este a noastră față de cea a hotentotilor.

În comparație cu Poporul Subteran superior, locuitorii de la suprafață sunt niște barbari, iar mândra lor „civilizație” este o stare de barbarie mecanizată. Până când nu vor învăța să renunțe definitiv la război, să distrugă și să îngroape toate armele nucleare, și până când nu-și vor reorganiza sistemul economic și financiar pe baza echității și dreptății, nu vor fi vrednici să ia contact cu locuitorii

Lumii Subterane, care se află la un nivel științific, intelectual și moral mult peste acela al oamenilor de la suprafață.

CER DE APĂ

Iată, aici, o altă imagine în care se vede cum suprafața Pământului, apei, gheții se reflectă ca într-o oglindă.

Capitolul VIII

DESCRIEREA UNEI EXPEDITII AERIENE TEORETICE ÎN DESCHIDEREA POLARĂ CARE DUCE SPRE INTERIORUL GOL AL PĂMÂNTULUI

Marshall B. Gardner își termină marea carte cu descrierea unei expediții teoretice, care se apropie de deschiderea polară, intră în ea și apoi ajunge în paradisul tropical din interiorul gol al Pământului. Scopul său a fost să încurajeze guvernele să întreprindă o asemenea expediție. Amiralul Byrd a fost primul care a făcut-o. Dar el n-a intrat suficient de departe pentru a ajunge în Lumea Subterană. A ajuns doar la periferia ei.

Pe 15 septembrie, 1959, a fost lansat primul spărgător de gheață atomic sovietic; se presupunea că se îndrepta spre Polul Nord, cu intenția de a ajunge la el croindu-și drum prin gheață. „Se putea oare găsi un mod mai bun de a intra în acel «ținut necunoscut» de dincolo de Pol, ce se întinde pe nenumăratele mii de mile?” întrebă Ray Palmer, care adaugă:

„Este vorba de un vas cu o lungime de croazieră de 40 000 de mile. Poate merge oriunde, fără să existe pericolul de a eșua din lipsă de combustibil. Este un vas cum nu se poate mai potrivit pentru a trece peste bariera de gheață a unui ocean înghețat, care a constituit întotdeauna un *zid* între lumea cunoscută și cea *necunoscută*, a cărei existență a fost dovedită, fără putință de tăgadă, de către amiralul Byrd.

Trecând prin oceanul de gheață spre un ocean cald, vasul este extrem de potrivit pentru a explora adânc în acea zonă necunoscută, până unde există apă. S-ar putea ca rușii să nu cunoască descoperirea amiralului Byrd și deci spărgătorul de gheață să nu treacă «dincolo de Pol»."

Pe 13 ianuarie, 1956, o expediție aeriană a Marinei Statelor Unite, comandată de amiralul Byrd, a zburat 2 700 de mile de la baza de la McMurdo Sound, situată la 400 de mile la vest de Polul Sud, și a pătruns într-un teritoriu cu lungimea de 2 300 de mile, dincolo de Polul Sud, în deschiderea Polară de Sud, care ducea în interiorul gol al Pământului. Era prima oară în istorie când membri ai omenirii care trăiesc pe suprafața globului, pătrundeau atât de departe în interiorul Pământului. Dacă expediția ar mai fi mers câteva mii de mile, ar fi ajuns la marea civilizație care există în interiorul Pământului, cea care și-a trimis farfuriile zburătoare la noi – o civilizație aflată la mii de ani înaintea noastră, din punctul de vedere al realizării științifice, a perfecțiunii morale și al organizării sociale, economice și politice. Cu mii de ani în urmă a stabilit o stare de pace permanentă, sub conducerea unui guvern mondial și a abolit răul războiului. În timp ce civilizația de la suprafață a fost continuu întreruptă în progresul său și a suferit un regres constant, ca urmare a războaielor nesfârșite, locuitorii interiorului Pământului, lipsiți de acest impediment, au făcut progrese științifice continui, lucru scos în evidență de superioritatea lor științifică, față de noi, în arta navigației aeriene – *de farfuriile lor zburătoare*. Contactarea unei asemenea rase foarte evolute ar fi, desigur, un mare privilegiu și una dintre cele mai mari descoperiri făcute vreodată în istoria omenirii. Rămâne ca vreun aviator curajos sau o expediție aeriană să facă această descoperire mult mai importantă decât descoperirea Americii de către Columb.

Să descriem acum, o călătorie teoretică prin deschiderea polară de sud spre Lumea Nouă, care se află dedesubt. Cel mai bun vehicol aerian, în acest scop, ar fi un dirijabil (zeppelin), care are multe avantaje față de avion. În cazul în care i s-ar termina combustibilul în această lungă călătorie, ar putea cere ajutor prin radio, fără a risca să se prăbușească pe sol.

Prima oprire, într-o asemenea expediție îndreptată spre Polul Sud, ar fi Țara de Foc, din capătul de sud al Americii de Sud, nu departe de continentul Antartica. Deci s-ar putea face realimentarea cu benzină. Apoi expediția ar merge drept spre sud și, după ce ar trece de 90 de grade latitudine sudică, ar continua în aceeași direcție, fără a ține seama de excentricitățile busolei. După o vreme, ar părăsi pustiul de gheață al Antarcticii și ar intra în teritoriu cu floră și faună, cum a făcut și amiralul Byrd, când a depășit Polul Nord, cu 1 700 de mile. Expediția ar putea apoi fotografia viața vegetală și animală din acest ținut de dincolo de Poli, zburând suficient de jos.

Pe măsură ce expediția ar înainta în deschiderea polară, după apusul soarelui s-ar observa o strălucire pe cer, ca un inel acoperind orizontul vizibil, format din aurora care apare sub forma unor benzi de lumină întreșute în modele fantastice. Aceste lumini rezultă din reflectarea soarelui central pe straturile superioare ale atmosferei, luminate pe o suprafață imensă de razele lui divergente. Pe măsură ce expediția va înainta, imaginea aurorei va deveni tot mai strălucitoare.

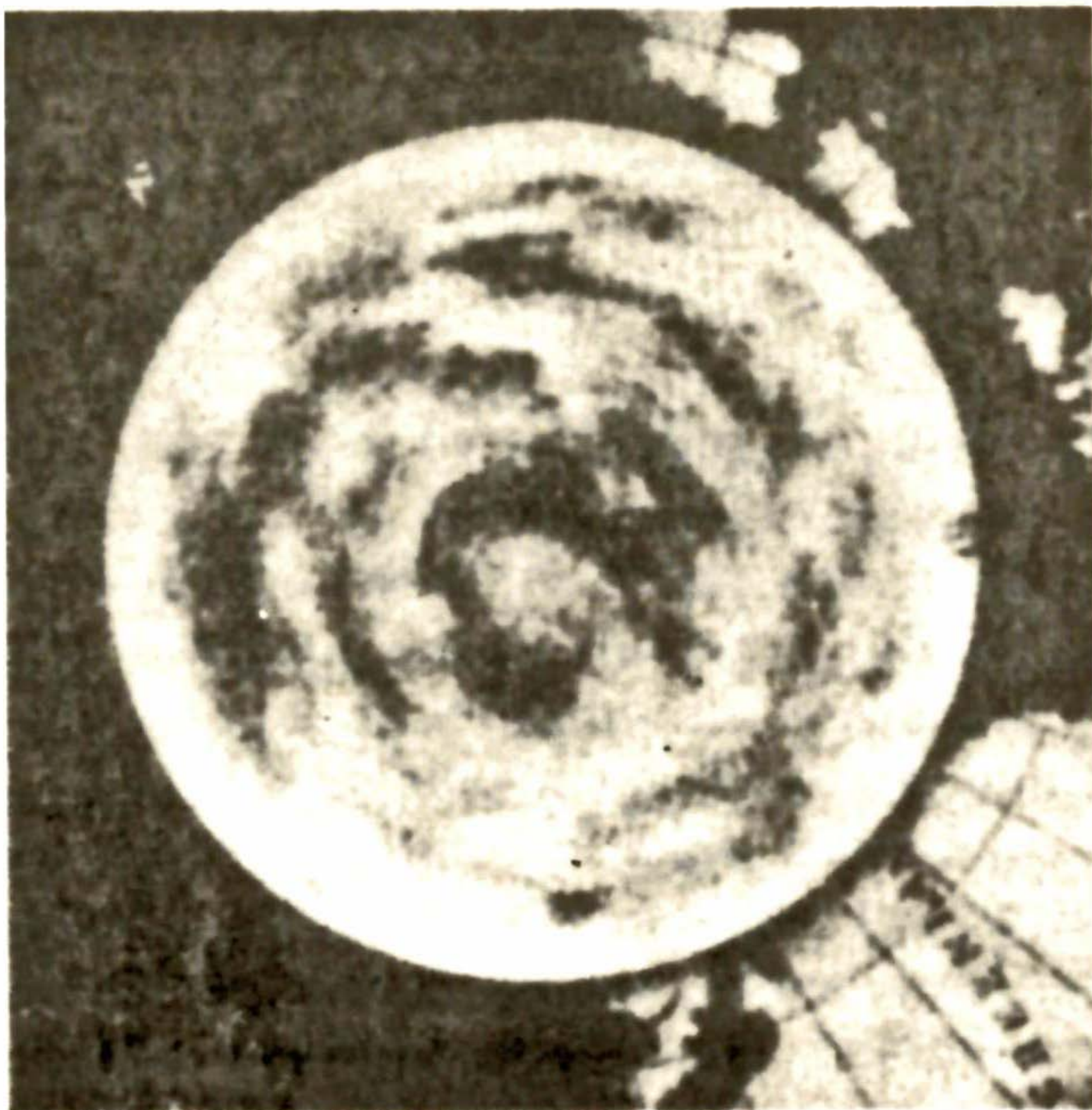
Expediția înaintând tot mai adânc în deschiderea polară, cu fiecare zi soarele se va apropia tot mai mult de orizont, și va răsări din ce în ce mai jos pe cer. Va răsări și va apune mai târziu. Aceasta datorită opririi razelor de către marginea deschiderii polare, pe măsură ce expediția pătrunde înăuntru. În final, se va întâmpla un lucru ciudat. Va fi zi, când va trebui să fie noapte. Doar că va fi o lumină de zi diferită de cea cu care suntem obișnuiți, la suprafață, soarele fiind mult mai întunecat și mai roșu,

fiindcă nu mai este soarele cu care suntem obișnuiți – soarele exterior – ci un soare interior, care nu apune niciodată, strălucind continuu, producând o lumină de zi permanentă. În același timp, temperatura se va ridica, până când clima va deveni tropicală, o vară permanentă fără schimbări de anotimp.

Pe măsură ce expediția va înainta, va observa că soarele, vizibil în momentul respectiv, nu se mai deplasează, ci stă pe loc, pe cer. În final, vor observa noi forme tropicale ciudate de viață vegetală și animală, inclusiv specii preistorice, în prezent dispărute la suprafață. Ar fi un adevărat paradis pentru botaniști și zoologi.

În cele din urmă, expediția va trece prin deschiderea polară și va ajunge în interiorul gol al Pământului, în atmosfera interioară, patria farfuriilor zburătoare. Cu timpul, expediția va începe să zărească semne de civilizație și orașele subterane ale atlantiților și lemurienilor, care au colonizat această lume cu mii de ani în urmă, creatorii farfuriilor zburătoare. Apoi, membrii expediției vor ateriza și vor lua contact cu acest popor foarte civilizat, care va avea multe să-i învețe, lucruri de o neasemuită valoare pentru rasa umană. Mesajul pe care-l va transmite va fi, foarte probabil, legat de salvarea omenirii de la anihilarea nucleară. Poate acești oameni speră să împiedice declanșarea celui de-al Treilea Război Mondial, în viitorul apropiat. Sau poate că îi preocupă salvarea a ceea ce va mai rămâne din rasa umană, în eventualitatea exterminării restului omenirii, și colonizarea acestora în Lumea lor Subterană, astfel încât rasa umană să nu fie în întregime distrusă. Acești atlantiți ar trebui să aibă multă simpatie pentru noi, deoarece și civilizația lor a fost distrusă de un război nuclear, urmat de un potop, din care s-au salvat refugiindu-se în Lumea Subterană. Întrucât ei prevăd aceeași primejdie pentru noi, se simt, probabil, datori să ne salveze, în felul în care s-au salvat singuri când restul conaționalilor lor au pierit.

De aceea, membrii expediției ar putea să îndeplinească o misiune de maximă importanță pentru omenire și ar putea fi preamăriți în viitor nu numai ca drept cei mai mari exploratori din istorie, ci și ca adevărați Salvatori ai Erei Nucleare.

Privire generală asupra deschiderii din interiorul pământului.

Capitolul IX

AGHARTA, LUMEA SUBTERANĂ

Cuvântul „Agharta” este de origine budistă. Se referă la Lumea sau Împărăția Subterană, în a cărei existență toți budiștii adevărați cred frecvent. Ei mai cred că această lume Subterană are milioane de locuitori și multe orașe, toate sub dominația supremă a capitalei lumii subterane, Shamballah, unde locuiește Supremul Conducător al acestei Împărății, cunoscut în Orient ca Regele Lumii. Se crede că el i-a dat ordine lui Dalai Lama, din Tibet, care era reprezentantul său terestru, mesajele fiind transmise prin anumite tunele secrete, care leagă lumea Subterană cu Tibetul. Tunele misterioase, subterane, străbat Brazilia, ca un fagure. Brazilia, la vest, și Tibetul, la Est, par să fie cele două părți ale Pământului unde se poate realiza ușor contactul între Lumea Subterană și suprafață, datorită existenței acestor tunele.

Faimosul artist rus, filozof și explorator Nicholas Roerich, care a călătorit mult în Orientul Îndepărtat, a pretins că Lhasa, capitala Tibetului, este legată printr-un tunel de Shamballah, capitala imperiului subteran Agharta. Intrarea în acest tunel era păzită de preoți lamași, care juraseră să se păstreze secretă amplasarea ei, pentru cei din afară, din ordinul lui Dalai Lama. Se credea că un tunel similar lega Lumea Subterană cu camerele secrete de la baza Piramidei de la Gizeh (din Egipt), prin care faraonii stabileau un contact cu zeii sau supraoamenii din lumea subterană.

Diferite statui gigantice de zei și regi din Egiptul antic, ca și cele ale lui Budha, răspândite în întregul Orient, reprezintă supraoameni, care au venit la suprafață să ajute rasa umană. Ei sunt în general, reprezentanți asexuați. Erau solii Aghartei, paradisul subpământean, în care vor să ajungă toți budhiștii.

Tradițiile budhiste afirmă că Agharta a fost colonizată pentru, prima oară, acum multe milenii de ani, când un om sfânt a condus acolo un trib, care a dispărut sub Pământ. Se presupune că țiganii vin din Agharta, ceea ce explică foiala lor pe suprafața Pământului și călătoriile continui pentru a-și regăsi patria pierdută. Aceasta ne reamintește de Noe, care era, în realitate, un atlant și care a salvat un grup de oameni vrednici, înainte de venirea potopului, care a scufundat Atlantida. Se crede că el și-a dus grupul pe platoul înalt al Braziliei, unde s-au așezat în cetăți subterane, legate de suprafață prin tunele, pentru a scăpa de otrăvirea datorată căderilor radioactive, produse de războiul nuclear la care au participat atlantii și care a adus potopul ce le-a scufundat continentul. Civilizația subterană din Agharta reprezintă, se pare o continuare a războiului, au rămas de atunci într-o stare de pace permanentă, făcând uluitoare progrese științifice, neîntrerupte de neâncetate războaie, cum s-a petrecut cu civilizația noastră. Civilizația lor este veche de multe mii de ani (Atlantida s-a scufundat acum aproximativ 11 500 de ani), în timp ce a noastră este foarte tânără, doar de câteva sute de ani.

Savanții subpământeni pot împlânzi forțe ale naturii despre care noi habar n-avem, așa cum au demonstrat-o făruriile lor zburătoare, acționate de o sursă de energie nouă, necunoscută, mai subtilă decât energia atomică. Ossendovski pretinde că Împărăția Aghartei constă dintr-o rețea de orașe subterane, legate între ele prin tunele, prin care trec vehicule cu o viteză înspăimântătoare, atât pe sub uscat, cât și pe sub ocean.

Acești oameni trăiesc sub conducerea binefăcătoare a unui guvern mondial, avându-l în frunte pe Regele Lumii.

Ei sunt urmașii locuitorilor continentelor dispărute Lemuria și Atlantida, ca și rasa inițială perfectă a hiperboreenilor, rasa zeilor.

În diferite epoci ale istoriei, supraoamenii sau zeii din Agharta au venit la suprafață, pentru a-i învăța pe oameni și a-i salva din războaie, catastrofe și distrugerii. Apariția farfuriilor zburătoare, la scurt timp după prima explozie atomică de la Hiroșima, reprezintă tot o asemenea vizită, însă de data aceasta zeii n-au apărut în persoană printre oameni, ci și-au trimis emisarii.

Epopoea indiană *Ramayana* îl descrie pe Rama ca pe un sol din Agharta, venit cu un vehicul aerian, care era probabil o farfurie zburătoare. Fondatorul dinastiei incae, Manco Copac, a venit în același mod.

Unul dintre cei mai mari învățați agharteni, în America, a fost Quetzalcoatl, marele profet al maișilor și aztecilor și al indienilor din cele două Americi, în general. Faptul că era străin printre ei, aparținând unei rase diferite (atlant) este demonstrat de pielea lui deschisă la culoare, în timp ce ei aveau pielea închisă; era înalt, ei fiind scunzi, avea barbă, în timp ce ei n-aveau. El era adorat ca salvator de către indienii din Mexic, Yucatan și Guatemala cu mult înainte de venirea oamenilor albi. Aztecii îl numeau „Zeul Belșugului” și „Steaua dimineții”. Numele de Quetzalcoatl înseamnă „Șarpele cu pene”, adică un învățător înțelept (șarpele simbolizează înțelepciunea) care zboară. I s-a dat acest nume, fiindcă a venit cu un vehicul zburător, ce pare să fi fost o farfurie zburătoare. A venit, probabil, din Lumea Subterană, pentru că, după ce a rămas o vreme la indieni, a dispărut misterios la fel cum venise, și se crede că s-a întors în Lumea Subterană.

Quetzalcoatl este descris ca fiind „un bărbat cu înfățișare frumoasă, grav și retinut, cu pielea albă și cu barbă, îmbrăcat într-un veșmânt lung și alb. I se mai spunea și Hiemac, din cauza mării sale bunătăți și stăpâniri de sine. El i-a învățat pe indieni calea virtuții și a încercat să-i scape de vicii, dându-le legi și sfătuindu-i să se abțină de la desfrâu și să practice castitatea. El propovăduia pacifismul și condamna violența, sub toate formele. A consfățuit un regim vegetarian, având ca aliment principal

porumbul și i-a învățat cu postul și igiena corporală. Conform arheologului sud-american Harold Wilkins, Quetzalcoatl a fost învățătorul spiritual al vechilor locuitori ai Braziliei.

După ce a rămas o vreme la indieni, văzând cât de puțin se sinchiseau să-i urmeze învățăturile, cu excepția recomandării de a planta și consuma porumb ca hrană de bază, în locul cărnii, Quetzalcoatl a plecat, spunându-le că se va întoarce într-o zi. Faptul că acest „vizitator din Cer” a plecat în același mod cum venise este indicat de următoarele. Când Cortez a invadat Mexico, împăratul Montezuma a crezut că a avut loc prezisa „întoarcere a lui Quetzalcoatl”, pentru că o minge de foc s-a învărtit peste Mexico City, determinând poporul să se vaite și să geamă și făcând să ia foc templul zeului războiului. Despre această minge de foc se crede că ar fi fost farfuria zburătoare cu care călătorea Quetzalcoatl.

Osiris a fost tot un asemenea zeu subpământean. După cum spune Dinnelly, în cartea sa *Atlantida, lumea dinainte de potop*, zeii antichității erau conducătorii Atlanticii și membri ai unei rase supraomenești, care guverna rasa umană. Înainte de distrugerea continentului lor, pe care au prevăzut-o, ei călătoreau cu farfurii zburătoare prin deschiderea polară spre Lumea Subterană, din interiorul gol al Pământului, unde au continuat să locuiască de atunci încoace.

„Împărăția Aghartei, scria Ossendovski în cartea sa *Animale, Oameni și Zei*, se întinde prin tunele subterane în toate părțile lumii”. În această carte, el vorbea de o vastă rețea de tunele, construite de o rasă preistorică, din antichitatea cea mai îndepărtată, care trecea atât pe sub continente, cât și pe sub oceane, prin care circulau vehicule rapide. Împărăția despre care vorbește Ossendovski, în timpul călătoriilor sale în Mongolia, consta, evident, din cetăți subterane aflate în scoarța Pământului, pe care nu trebuie să le confundăm cu cele din centrul său gol. Astfel, există două lumi subterane, una mai la suprafață, iar cealaltă în centrul Pământului.

Huguenin, a cărui carte despre farfuriile zburătoare și lumea subterană am menționat-o deja, crede că există

multe orașe subterane la diferite adâncimi, între scoarța Pământului și interiorul său gol. Cât despre locuitorii acestor orașe subterane, el scrie:

„Această altă omenire a atins un grad ridicat de civilizație socială și economică și de progres cultural și științific, în comparație cu care omenirea care trăiește pe suprafața Pământului este o rasă de barbari“. În cartea sa, Huguenin ne arată o schemă a interiorului Pământului, cu diferite orașe subterane la diferite adâncimi, legate unul de altul prin tunele. El scrie că aceste cetăți există în imense cavități din pământ. Orașul Shamballah, capitala împărăției subterane, este descris, de el, ca aflându-se în centrul Pământului, în interiorul său gol, mai degrabă, decât în interiorul scoarței solide. Ossendovski scrie:

„Toate cavernele subterane ale Americii sunt locuite de un popor vechi, care a dispărut de pe glob. Acești oameni și regiunile subterane în care locuiesc se află sub autoritatea supremă a Regelui Lumii. Atât în Oceanul Atlantic, cât și în Pacific, au existat, odinioară, mari continente, care, ulterior, s-au scufundat, iar locuitorii lor s-au refugiat în Lumea Subterană. Cavernele cele mai profunde sunt iluminate cu o lumină strălucitoare, care permite creșterea cerealelor și a altor legume și dă locuitorilor o viață lungă și lipsită de boli. În această lume există o populație numeroasă și multe triburi“.

În cartea sa *Rasa viitoare*, Bulwer Lytton descrie o civilizație subterană mult mai avansată decât a noastră, care a existat într-o cavitate mare de pământ, legată de suprafață printr-un tunel. Această cavitate imensă era luminată de o lumină ciudată, care nu era produsă de lămpi, ci părea să rezulte din electricitatea atmosferei. Această lumină întretinea viața plantelor și permitea poporului subteran să facă agricultură. Locuitorii „Utopiei“, descrise de Lytton, erau vegetarieni. Ei aveau niște aparate cu care nu se deplasau pe sol, ci zburau. Nu cunoșteau boala și aveau o organizare socială perfectă, astfel încât fiecare primea cele necesare, fără să existe exploatare.

Se afirmă că scoarța Pământului este străbătută de o rețea de tunele, ca un fagure, care trec pe sub ocean de la un continent la altul, ducând la orașe subterane, situate în marile cavități din Pământ. Aceste tunele sunt deosebit de numeroase în America de Sud, în special sub Brazilia, care a fost principalul centru de colonizare a atlantiților, și putem crede că ele au fost construite de atlantiți. Cel mai faimos dintre aceste tunele este „Drumul incașilor”, care se întinde pe mai multe sute de mile la sud de Lima în Peru și trece pe sub Cuzco, Tiahuanaco și cele Trei Vârfuri, continuând spre Deșertul Atacambo. O altă ramură, care iese în Africa, în Chile, a fost vizitată de Madame Blavatsky.

Se afirmă că incașii foloseau aceste tunele pentru a scăpa de cuceritorii spanioli sau de Inchiziție; armate întregi au pătruns în ele, cărându-și aurul și comorile pe spatele lamelor, când au venit pentru prima oară conchistadorii spanioli. Misterioasa lor dispariție din acea perioadă, când au lăsat în urmă doar rasa indienilor Quechua, se explică tot prin faptul că au intrat în aceste tunele. Se spune că atunci când Atahualpa, ultimul rege incaș, a fost omorât de Pizzaro, aurul adus pentru răscumpărarea lui, pe spinările a 11 000 de lame de poară, a fost ascuns în aceste tunele. Se mai spune că aceste tunele aveau o formă de iluminare artificială și că fuseseră făcute de rasa care construisese Tiahuanaco, mult înaintea apariției primului Inca în Peru. Deoarece incașii, care intraseră în aceste tunele, pentru a scăpa de spanioli, n-au mai fost văzuți niciodată și au dispărut de pe fața Pământului, este probabil că au trăit în continuare în cavitățile subterane iluminate, la care duceau aceste tunele.

Aceste misterioase tunele, o enigmă pentru arheologi, există în mare număr sub Brazilia, unde ies la suprafață în diferite locuri. Cel mai faimos se află în Munții Roncador, în nord-estul podișului Matto Grosso, spre care se îndrepta colonelul Fawcett, atunci când a fost văzut ultima oară. Se spune că orașul atlant pe care-l căuta nu era ruina unei cetăți moarte de la suprafață, ci o cetate subterană, locuită de atlantiți vii; și că el și fiul său Jack au

ajuns în acel oraș și trăiesc încă acolo. Aceasta este părerea profesorului de Souza, a comandorului Strauss și a lui O. C. Huguenin, pe care i-am amintit mai înainte.

Ieșirea tunelului Roncador este păzită de feroși indieni Chavantes, care omoară pe oricine îndrăznește să intre neinvitat, putând să-i deranjeze pe locuitorii subterani, pe care ei îi respectă și îi venerază. Indienii Murcego păzesc și ei intrările acestui tunel subteran, care duce la orașele subpământene din zona Munților Roncador, din Matto Grosso. Cităm dintr-o scrisoare către autor, primită de la un american numit Carl Huni, care a trăit mulți ani, în Matto Grosso, și a făcut un studiu special asupra subiectului:

„Intrarea în cavele este păzită de indieni Murcego, o rasă scundă, cu pielea întunecată și cu o mare forță fizică. Au simțul mirosului mult mai dezvoltat decât al celor mai buni câini de vânătoare. Chiar dacă te lasă să intri în cavele, mă tem că vei fi pierdut pentru lumea actuală, fiindcă păstrează cu multă grijă secretul și s-ar putea să nu-i mai lase să iasă pe cei care intră. (S-ar fi putut să se fi întâmplat astfel cu colonelul Fawcett și fiul său Jack, despre care se crede că au intrat într-un tunel care ducea spre o cetate subterană din Munții Roncador și nu s-au întors niciodată).

Indienii Murcego trăiesc în peșteri și ies noaptea în jungla înconjurătoare, dar n-au nici un fel de contact cu locuitorii subpământeni, care locuiesc într-o cetate subpământeană, alcătuind o comunitate închisă, cu o populație considerabilă. Se crede că orașele subterane, locuite de ei au fost construite, la început de atlanti. Un lucru este sigur, și anume că nici o cădere radioactivă nu-i poate atinge. Nimeni nu știe dacă acei care trăiesc în aceste orașe antice subterane ale atlantiilor sunt atlanti, sau alții care s-au stabilit acolo după ce constructorii originali pleaseră. Numele lanțului de munți, unde există aceste orașe subterane ale atlantiilor, este Roncador, din nord-estul podișului Matto Grosso. Dacă pleci în căutarea acestor orașe, ia-ți viața în propriile mâini, fiindcă s-ar putea să nu se mai audă niciodată de tine, cum s-a întâmplat cu colonelul Fawcett.

Când mă aflu în Brazilia, am auzit multe despre cavernele subterane și despre orașele subpământene. Ele sunt însă departe de Cuiaba. Se află lângă Rio Araguaya, care se varsă în Amazon. Se află la nord-est de Cuiaba la picioarele unui lanț muntos foarte lung, numit Roncador. Eu m-am oprit din cercetări, fiindcă am auzit că indienii Murcego păzesc cu multă grijă intrarea în tunele, de oamenii insuficient evoluți, pentru că nu vor necazuri. Întâi de toate, nu vor pe nimeni preocupat de afaceri și lacom de bani.

Știu că o mare parte a imigrantilor, care au ajutat răscoala generalului Isidoro Lopez, din 1828, au dispărut în munții aceștia și n-au mai fost văzuți niciodată. Era pe vremea dr. Benavides, care a bombardat Sao Paulo, timp de patru săptămâni. În final, au făcut un armistițiu de trei zile și au lăsat cei 4 000 de soldați, în mare parte germani și unguri, să iasă din oraș. Circa 3 000 dintre ei s-au dus la Acre, în partea de nord-est a Braziliei, iar aproximativ 1 000 au dispărut în peșteri. Am auzit, tot timpul, această poveste. Dacă mi-aduc aminte, locul unde au dispărut era la capătul de sud al insulei Bananal (în apropierea Munților Roncador).

„Există, de asemenea caverne și în Asia, menționate de către călătorii tibetani. Dar după câte știu eu, în Brazilia sunt cele mai mari și se află pe trei nivele diferite. Sunt sigur că aş obține permisiunea, dacă aş vrea să mă alătur lor și că m-ar accepta ca pe unul de-al lor. Știu că ei nu folosesc bani și că societatea lor este organizată pe baze democratice. Oamenii nu îmbătrânesc și trăiesc în veșnică armonie”.

Această Utopie subterană, menționată de dl. Huni (care acum locuiește la New York), pare să semene mult cu cea descrisă de Bulwer Lytton în cartea sa *Rasa viitoare*. Lytton era rosacrucian și probabil că-și bazase cartea pe informații oculte privind existența orașelor subterane.

Ruinele mai multor orașe ale atlantiilor au fost găsite în Matto Grosso, în partea de nord și în teritoriul Amazon, dovadă că atlantiții au colonizat, pe vremuri, această țară. Acum câțiva ani, un profesor englez auzind zvonuri des-

pre o cetate pierdută a atlantiilor, aflată pe un platou înalt din această regiune, s-a dus să o caute. A reușit, dar greutatea călătoriei l-au costat viața. Înainte de a muri a trimis printr-un porumbel călător o notă în care descria marea cetate descoperită, ale cărei străzi erau mărginite de statui înalte din aur.

Dacă atlantii au colonizat odinioară Brazilia și au construit orașe în Matto Grosso, la suprafață, de ce au construit orașe subterane acolo? Nu putea să fie din cauza potopului care a scufundat Atlantida și zonele din jur, fiindcă Matto Grosso este un platou înalt unde nu puteau ajunge inundațiile.

Arheologul sud-american, Harold Wilkins, oferă o altă teorie: *că orașele subterane au fost construite pentru apărarea împotriva căderilor radioactive rezultate în urma unui război nuclear purtat de atlanti*. Aceasta pare o explicație foarte rațională, pentru că altfel n-ar fi avut nici un motiv să execute asemenea mari lucrări de excavare a pământului și să construiască orașe subterane, când ei, atlantii, aveau deja orașe minunate la suprafața Pământului.

Dacă și noi vom fi amenințați de un război nuclear, noi, de asemenea, ne vom refugia în interiorul Pământului și vom locui acolo, în orașe subterane iluminate, producându-ne hrana la această lumină. Ar fi desigur mult mai ușor să ajungem în orașele subterane deja existente, construite cu mii de ani în urmă de atlanti, care ne-au depășit mult în domeniul tehnicii construcțiilor, decât să construim unele noi. Dacă se poate stabili un contact prietenesc cu acești locuitori subpământeni, când va începe războiul atomic sau chiar mai înainte, când căderile radioactive vor crește peste limita periculoasă și ne vor amenința supraviețuirea, ar fi în avantajul nostru să contactăm aceste orașe subterane și, dacă suntem admiși, să ne stabilim reședința în ele.

În Agharta nu există bătrânețe și nici moarte. Este o societate în care toți arată tineri, chiar dacă au o vârstă de câteva sute sau chiar mii de ani. Acest lucru pare de necrezut pentru locuitorii de la suprafață, expuși efectelor nocive ale radiațiilor solare și autointoxicării cu o hrană

greșită. Simptomele bătrâneții nu sunt rezultatul natural al trecerii timpului sau al unui presupus proces de îmbătrânire, ci al condițiilor biologice și al obiceiurilor nepotrivite. Bătrânețea este o boală și întrucât aghartenii nu se îmbolnăvesc, nici nu îmbătrânesc.

Sexele trăiesc, în Agharta, iar căsătoria nu există. Fiecare este liber și independent, și un sex nu depinde de celălalt din punct de vedere economic. Reproducerea se face prin partenogeneză, iar copiii născuți de fecioare sunt cu toții femei. (În această civilizație matriarhală, femeia este considerată sexul normal, perfect și superior). Copiii sunt crescuți în colectivitate, de către profesori de specialitate și nu de către familii. Ei sunt întreținuți de comunitate. Ca și mamele lor.

Cultura științifică superioară a poporului subpământean, exemplificată de farfuriile zburătoare, este rezultatul unei dezvoltări superioare a creierului și al unor creiere cu mai multă energie. Aceasta, deoarece energiile lor vitale se ridică în sus spre creier, în loc să fie risipite prin canalul sexual, cum se întâmplă la rasele de la suprafață, așa-zise „civilizate”. De fapt, răsfățul sexual a fost complet eliminat din viețile lor, datorită hranei pe bază de fructe, glandele lor endocrine se află într-o stare de echilibru perfect și de funcționare armonioasă, ca la copiii mici, și nu sunt stimulate până la o activitate anormală de către toxinele metabolice, produse de alimente cum ar fi carnea de porc, pasăre, pește și ouă, sau de afrodisiace ca sarea, piperul, cafeaua, tutunul și alcoolul. Păstrându-și sângele curat și fără toxine, neamul subpământean este capabil de o abțință totală, conservându-și toate energiile vitale și transformându-le într-o putere mentală superioară. Rezultatele lor științifice superioare se datoresc superiorității creierelor lor față de ale noastre, din punct de vedere al dezvoltării intelectuale. Ei sunt rasa care a creat farfuriile zburătoare.

Privitor la Agharta, profesorul Henrique J. de Souza, Președintele Societății Teofizice Braziliene, și o autoritate de frunte în problema Lumii Subterane, a publicat, în revista sa, articolul, scris de el – „Există Shangri-la?”, din care cităm:

„La toate rasele omenirii, începând din zorii timpului, a existat o tradiție privind un Ținut Sacru sau Paradis Terestru, unde cele mai înalte idealuri ale omenirii erau realități. Această concepție se regăsește în cele mai vechi scrieri și tradiții ale popoarelor din Europa, Asia Mică, China, India, Egipt și cele două Americi. Acest Ținut Sacru, se spune, poate fi cunoscut doar de către persoanele care o merită, pure și nevinovate, pentru care motiv el constituie tema centrală a viselor copilăriei.

Calea care duce spre acest Pământ Binecuvântat, această Lume Invizibilă, acest Domeniu Ezoteric și Ocult, constituie scopul central și cheia principală a tuturor învățăturilor, misterelor și sistemelor de inițiere din trecut, prezent și viitor.

Această cheie magică este un fel de „Sesam deschide-te“, care descurie ușa spre o lume nouă și minunată. Vechii Rosacrucieni o desemnau prin cuvântul francez VITRIOL, care este o combinație a inițialelor cuvintelor din propoziția: „VISTA INTERIORA TERRAE RECTIFICANDO INVENIES OMNIA LAPIDEM“, ceea ce arată că în interiorul Pământului este ascuns adevăratul MISTER“. Calea care duce spre această Lume Ascunsă este Calea Inițierii.

În Grecia antică, în Misterele de la Delphi și Eleusis, acest Ținut Ceresc este numit Muntele Olimp și Câmpiile Elizee. De asemenea, în perioada vedică timpurie, era numit în diferite feluri, cum ar fi Ratnasanu (vârful pietrei prețioase), Hermadri (muntele de aur) și Muntele Meru (casa zeilor și Olimpul hindus). În mod simbolic, vârful acestui munte sacru se află în cer, mijlocul său pe pământ, iar baza în Lumea Subterană.

Eddele scandinave menționează, de asemenea, această cetate cerească, aflată în ținutul subteran Asar al popoarelor Mesopotamiei. Această era Țara Amenti, din *Cartea Sacră a Morților* a vechilor egipteni. Era *Cetatea celor Cinci Petale* ale lui Vișnu și *Cetatea celor Șapte Regi* din Edom sau Eden, din tradiția iudaică. Cu alte cuvinte, era *Paradisul Terestru*.

În întreaga Asie Mică, nu numai în trecut, ci și în prezent, există credința în existența unei *Cetăți a Mis-*

terului, plină de minunății, cunoscută sub numele de SHAMBALLAH (Shamb-Allah) unde se află Templul Zeilor. Tot ea este și erdami a tibetanilor și mongolilor.

Persanii o numesc Alberdi sau Aryana, ținutul strămoșilor lor. Evreii o numeau Canaan, iar mexicanii Tula sau Tolan, în timp ce aztecii îi spuneau Maya-Pan. Conchistadorii spanioli, sosiți în America, credeau în existența unei asemenea cetăți și au organizat multe expediții pentru a o descoperi, numind-o El Dorado, sau Cetatea Aurului. Ei auziseră de ea, probabil, de la băștinași, care o numeau Manoa sau Cetatea al cărei rege poartă haina de aur.

La ceilalți acest ținut sacru era cunoscut sub numele de *Țara Misterelor* – Duat sau Dananda. O tradiție chineză vorbește de *Țara de Chivin* sau *Cetatea celor Doisprezece Șerpi*. Aceasta este Lumea Subterană, care se află la rădăcina cerului. Este *Ținutul Calcas*, Calcis sau Kalki, faimoasa Colchida pe care o căutau argonauții plecați în căutarea Lânei de Aur.

În Evul Mediu, era numită Insula Avalon, unde Cavalerii Mesei Rotunde, sub conducerea regelui Arthur și călăuziți de vrăjitorul Merlin, au plecat în căutarea Sfântului Graal, Simbolul supunerii, dreptății și nemuririi. Când regele Arthur a fost grav rănit într-o bătălie, i-a cerut însoțitorului său Belvedere să plece cu o barcă la capătul Pământului, cu următoarele cuvinte: „Mergi cu bine, prietenul și tovarășul meu Belvedere, spre țara unde nu plouă niciodată, unde nu este boală și unde nimeni nu moare”. Aceasta este Țara Nemuririi sau Agharta, Lumea Subterană. Acest ținut este *Walhalla* germanilor, *Monte Salvat* al Cavalerilor Sfântului Potir, *Topia* lui Thomas Morus, *Cetatea Soarelui* a lui Campanella, *Shangri-la* a Tibetului și *Agharta* lumii budhiste.

Am arătat, anterior, că orașele subterane din Agharta au fost construite de atlanți ca adăposturi împotriva căderilor radioactive produse de războiul nuclear purtat de ei și totodată ne-am referit la teoria lui Huguenin după care farfuriile zburătoare ar fi aparate de zbor ale atlanților, aduse în Lumea Subterană înainte de catastrofa care a

scufundat Atlantida. Părăsirea primei lor patrii, aflate pe vârful muntelui sacru cu patru laturi, din centru Atlantidei (Muntele Olimp sau Meru, reamintit mai târziu de piramidele cu patru laturi, din Egipt și Mexic) și călătoria lor prin cer, pe deasupra Podului Curcubeului al Aurorei Boreale, prin deschiderea polară, spre noua patrie din Walhalla, spre palatele de aur ale cetății Shamballah, capitala Aghartei, Lumea Subterană. La această migrare a conducătorilor – zei atlanți spre Lumea Subterană, înainte de distrugerea Atlantidei, se referă „Gotterdammerung sau *Amurgul Zeilor* din mitologia teutonă. Ei au călătorit cu farfurii zburătoare, care erau aparatele de zbor ale atlanților.

În timp ce, în zilele Atlantidei, farfuriile zburătoare zburau prin atmosfera exterioară a Pământului, după intrarea în Lumea Subterană au continuat să zboare în atmosfera interioară din golul interior. După explozia atomică de la Hiroșima, din 1945, ei au ieșit din nou la suprafață în număr mare, încercând să evite o catastrofă nucleară. Tragedia care a lovit Atlantida s-a datorat dezvoltării științifice, care a luat-o înaintea dezvoltării morale, rezultând un război nuclear care a încălzit atmosfera, a topit calotele polare și a provocat un potop îngrozitor, care a scufundat continentul. Un grup de supraviețuitori, conduși de Noe, s-a refugiat pe platourile înalte ale Braziliei (pe atunci colonie a atlanților), unde au construit orașe subterane, legate cu suprafața prin tunele, pentru a evita distrugerea datorată căderilor radioactive și inundațiilor.

După spusele lui Platon, Atlantida a fost scufundată de o serie de inundații, care au atins un maximum acum circa 11 500 de ani. Circa patru milioane de locuitori și-au pierdut viața. Cei care erau mai spiritualizați și fuseseră avertizați au fugit, la timp, spre Brazilia unde, după cum se spune, ei sau urmașii lor continuă să trăiască în orașe subterane.

În această ordine de idei, ar fi interesant să ne referim la cartea lui Jules Verne „O CĂLĂTORIE SPRE

CENTRUL PĂMÂNTULUI", care prezintă o concepție similară despre structura Pământului, cu cea prezentată de Gardner în cartea sa cu un titlu asemănător. Verne descrie un grup de exploratori, care au intrat într-un crater de vulcan și după ce au mers luni de zile, au ajuns, în final, în centrul gol al Pământului, o lume nouă, luminată de propriul ei soare, cu oceane, uscat și chiar orașe de origine atlantă. Verne credea că înainte de distrugerea Atlantidei, unii atlanți au scăpat și au întemeiat cetăți subterane, în interiorul Pământului. Întrucât majoritatea previziunilor lui Jules Verne s-au valorificat mai târziu, s-ar putea să se verifice și aceasta, nu coborând într-un crater vulcanic, ci printr-o expediție aeriană, prin deschiderile polare în interiorul gol al Pământului.

Unul dintre primii germani stabiliți în Santa Catarina, Brazilia, a scris și publicat o carte în germana veche despre Lumea Subterană, luându-și informațiile de la indieni. Cartea descria Pământul ca fiind gol, cu un soare în centru. Despre interiorul Pământului se spunea că este locuit de o rasă de vegetarieni longevivi și niciodată bolnavi. Această Lume Subterană, pretindea cartea, era legată prin tunele cu suprafața, iar aceste tunele, se afirma, au majoritatea ieșiri în Santa Catarina și în zonele înconjurătoare din Brazilia de Sud.

Autorul și-a dedicat aproape șase ani cercetării și studierii misterioaselor tunele, care străbat Santa Catarina, construite evident de o populație antică, pentru a ajunge la orașele subterane. Cercetările mai continuă încă. Pe un munte de lângă Joinville s-a auzit, în repetate rânduri, corul atlanților, bărbați și femei, ca și „canta gallo” (cântatul cocoșului), indicația standard pentru o gură de tunel care duce spre un oraș subteran. Cântatul cocoșului nu este produs de o pasăre vie, ci, probabil, de vreun aparat.

Exploratorul rus Ferdinand Ossendovski, autorul cărții *Animale, Oameni și Zei*, afirmă ca tunelele care încon-

joară Pământul și care trec pe sub Oceanele Atlantic și Pacific, au fost construite de membri ai unei civilizații hiperboreene, pre-glaciare, care a înflorit în regiunea polară, în vremurile când clima de acolo mai era încă tropicală, o rasă de supraoameni posedând cunoștințe științifice de ordin superior și invenții minunate, printre care mașini de săpat tunele, despre care noi nu știm nimic, cu ajutorul cărora au străpuns Pământul în toate direcțiile. Vom cita acum din remarcabila carte a lui Ossendovski, în care își povestește propriile experiențe, din Mongolia, unde credința în existența Lumii Subterane Agharta, condusă de Regele Lumii, care locuiește în cetatea sfântă Shamballah, este universală. Ossendovski scrie:

„Stai! zise călăuza mea mongolă, în timp ce traversam platoul Tzagan Luk. Stai!

Cămila lui îngenunche, fără să fie nevoie ca el să-i comande. Mongolul își ridică mâinile într-un gest de adorație și repetă fraza sacră: „OM MANI PADME HUM“.

Ceilalți mongoli își opriă imediat cămilele și începură să se roage.

– Ce s-a întâmplat? Mă mirai eu, oprindu-mi cămila.

Mongolii se rugară câteva clipe, apoi se urcară pe cămile și-și continuară drumul.

– Privește, îmi spuse mongolul, cum își mișcă urechile cămilele speriate, cum caii stau atenți, cu coama nemișcată, iar vitele și cămilele se aplecară spre pământ. Observă cum s-au oprit păsările din cântat și câinii din lătrat. Aerul vibrează ușor și se aude un cântec care pătrunde în inimile tuturor oamenilor, animalelor și păsărilor. Toate ființele vii, cuprinse de teamă, se aplecară la Pământ. Pentru că Regele Lumii, în palatul lui Subpământean, proorocește acum viitorul popoarelor de pe întregul Pământ.“

Așa vorbi bătrânul mongol.

În Mongolia, cu munții săi teribili și platourile sale nesfârșite, s-a născut un mister păstrat cu grijă de preoții

Lama, galbeni și roșii. Conducătorii din Lhasa și Ōurga păzeau această știință și stăpâneau acele mistere. În timpul călătoriei mele în Asia Centrală, am auzit pentru prima oară acest Mister al Misterelor, căruia, inițial, nu i-am dat nici o atenție, ci doar mai târziu, când am fost în stare să analizez și să compar anumite mărturii, de obicei, supuse controverselor. Bătrânii de pe malul râului Amyil mi-au povestit o veche legendă, conform căreia un trib mongol, căutând să scape de Gingis Han, s-a ascuns într-un ținut subpământean. Mai târziu, lângă lacul Nogan, Soyota mi-a arătat o poartă de intrare în regatul Agharta. Prin această poartă a intrat odată un vânător și când s-a întors a povestit ce a văzut. Preoții lama i-au tăiat limba, ca să nu mai vorbească despre Misterul Misterelor. La bătrânețe, el s-a întors la intrarea peșterii și a dispărut în Lumea Subterană, a cărei amintire îl făcea întotdeauna pe acest nomad să se emoționeze.

Am obținut mai multe informații amănunțite de la Hutuktu Jelyl Djamsrap din Narabanch Kure. El mi-a spus povestea sosirii atotputernicului Rege al Lumii la poarta Lumii Subterane, mi-a povestit despre înfățișarea, minunile și profețiile acestuia. Atunci am început să înțeleg această legendă, această ipoteză, această viziune colectivă, care, indiferent cum am interpreta-o, nu ascunde numai un mister, ci o forță reală care guvernează și influențează cursul vieții politice a Asiei. Din acel moment, mi-am început investigațiile. Lama Gelong, favoritul prințului Sultanul Beyli, mi-a făcut o descriere a Lumii Subterane.

„Cu peste șase mii de ani în urmă, a spus el, un om sfânt a dispărut înăuntrul pământului, însoțit de un trib întreg și nu s-a mai întors niciodată la suprafață. Lumea aceasta interioară a mai fost vizitată de mulți alții, printre care Sakya-Muni, Undur-Ghenghen Pasma, Baber și alții. Nimeni nu știe unde este intrarea găsită de ei. Unii spun că în Afganistan, alții în India.

Toți locuitorii acestei regiuni sunt apărați de rele și nu există crime între granițele sale. Știința s-a dezvoltat în liniște, neîntreruptă de războaie și eliberată de spiritul distrugerii. Ca urmare, poporul subpământean a putut ajunge la un mult mai înalt grad de înțelepciune. Ei alcătuiesc un imperiu vast, cu milioane de locuitori, guvernat de Regele Lumii. Acesta stăpânește toate forțele naturii, poate citi în sufletul fiecăruia și în marea carte a destinului. El domnește, invizibil, peste opt sute de milioane de ființe omenești, care-i execută ordinele de bunăvoie.

Toate pasajele subterane din întreaga lume duc spre Lumea Aghartei. Preoții Lama spun că toate cavernele subterane din America sunt locuite de acest popor. Locuitorii continentelor preistorice scufundate (Lemuria și Atlantida) și-au găsit refugiul și continuă să trăiască în Lumea Subterană."

Lama Turgut, care a călătorit împreună cu mine, de la Ourga la Pekin, mi-a dat mai multe amănunte: Capitala Aghartei (Shamballah) este înconjurată de vile în care locuiesc Sfinții Înțelepți. Aceasta ne reamintește de Lhasa, unde templul lui Dalai-Lama se înalță pe vârful unui munte, înconjurat de temple și mănăstiri. Palatul său este înconjurat de palatele mai multor Guru, care controlează forțele vizibile de pe Pământ, din interiorul său până la cer și sunt stăpânii vieții și ai morții. Dacă omenirea noastră nebună își va continua războaiele, ei ar putea ieși la suprafață transformând-o într-un deșert. Ei pot seca oceanele, transforma continentele în mări și provoca dispariția munților. În vehicule ciudate, necunoscute deasupra, ei călătoresc cu viteze de necrezut prin tunelele din interiorul Pământului. Preoții lama au găsit peste tot vestigii rămase de la acești oameni și inscripții pe stânci și au văzut resturi ale roților vehiculelor lor."

Când l-am rugat să-mi spună cât de multe persoane au vizitat Agharta, lama mi-a răspuns: „Un mare număr, dar majoritatea celor care au fost acolo păstrează secre-

tul, cât trăiesc. Când oletii au distrus Lhasa, unul dintre regimentele lor, din munții de sud-vest, a atins limita Aghartei și a fost instruit în științe misterioase, drept care oletii și talmuții au devenit prooroci. Unele triburi negre, din est, au pătruns, de asemenea, în Agharta și au continuat să locuiască acolo, timp de secole. Mai târziu, au fost expulzați din lumea subterană și s-au întors să trăiască la suprafața Pământului, aducând cu ei cunoașterea misterului proorocirii cu ajutorul cărților de joc și al citirii liniilor din palmă. (Ei sunt strămoșii țiganilor).

Într-o anumită zonă, din nordul Asiei, există un trib pe cale de dispariție, care intră frecvent în cavernele Aghartei. Membrii săi pot invoca spiritele morților care trăiesc în spațiu“.

Apoi lama a rămas tăcut o vreme, după care, răspunzând gândurilor mele, a continuat: „În Agharta, înțelepții scriu pe tăblițe de piatră toate științele planetei noastre și ale altor lumi. Înțelepții chinezi budhiști știu asta foarte bine. Știința lor este cea mai avansată și mai pură. În fiecare secol, înțelepții Chinei se întrunesc într-un loc secret pe malul mării și pe spatele a o sută de broaște țestoase mari, care ies din ocean, ei scriu concluziile științei divine din secolul lor.“

Aceasta îmi amintește o poveste pe care mi-a spus-o un chinez bătrân, îngrijitor la Templul Cerului, din Pekin. El mi-a povestit că țestoasele trăiesc trei mii de ani, fără aer sau hrană, și de aceea toate coloanele Templului albastru al Cerului se reazemă pe spatele unor țestoase vii, astfel încât suportii de lemn să nu putrezească.

„De multe ori au trimis conducătorii din Ourga și Lhasa ambasadori la Regele Lumii, a spus lama, care era și bibliotecar, dar n-au putut ajunge la el. Un șef tibetan, totuși, după o bătălie împotriva oletilor, a ajuns la o peșteră a cărei intrare purta următoarea inscripție:

„ACEASTĂ INTRARE DUCE ÎN AGHARTĂ“

Din peșteră a ieșit un bărbat cu o înfățișare frumoasă, care i-a dat o tăbliță de aur cu inscripții ciudate, zicând:

«Regele Lumii va apărea tuturor oamenilor, când va veni timpul războiului dintre bine și rău, dar acest timp n-a sosit încă. Trebuie mai întâi să se nască membrii cei mai răi ai rasei umane».

Chang Chum Ungem l-a trimis pe tânărul prinț Pouzing, ca ambasador la Regele Lumii. Ambasadorul s-a întors cu o scrisoare pentru Dalai-Lama din Tibet. Când l-a trimis a doua oară, tânărul prinț nu s-a mai întors.“

Capitolul X

CONCLUZIE

Din mărturiile cuprinse în această carte, confirmate de mulți exploratori arctici pe care îi cităm, ajungem la următoarele concluzii:

1. În realitate, nu există Polul Nord și Polul Sud. Acolo unde se presupune că există, în realitate se află mari deschideri spre interiorul gol al Pământului.

2. Farfuriile zburătoare vin din interiorul gol al Pământului, prin aceste deschideri polare.

3. Interiorul gol al Pământului, încălzit de soarele său central (sursa Aurorei Boreale) are o climă subterană ideală, cu o temperatură de circa 24° C, nici prea caldă, nici prea rece.

4. Exploratorii arctici au observat că temperatura creștea pe măsură ce se îndreptau tot mai spre nord; acolo au dat peste mai multă apă fără ghețuri; au dat peste animale care se îndreptau iama spre nord, în căutarea hranei și căldurii, când, de fapt, ar fi trebuit să meargă spre sud; au observat că acul busolei ia o poziție verticală, în loc de una orizontală, și devine extrem de excentric; au văzut păsări tropicale și mai multă viață animală, pe măsură ce mergeau mai spre nord; au zărit fluturi, țânțari și alte insecte în extremul nord, în timp ce acestea nu se găsesc mult mai la sud, în Alaska și Canada; au descoperit zăpada pătată din ce în ce mai rău de polen colorat și praf negru, cu cât mergeau mai spre

nord. Singura explicație este că praful provenea de la vulcanii arctici, din deschiderea polară.

5. Există o populație numeroasă care locuiește pe suprafața interioară concavă a scoarței Pământului, alcătuind o civilizație mult mai avansată ca a noastră, în domeniul realizărilor științifice, și care provin, probabil, de pe continentele scufundate Lemuria și Atlantida. Farfuriile zburătoare sunt doar una dintre multele lor realizări. Ar fi în avantajul nostru să luăm lăgătura cu acești Frati mai mari ai rasei umane, să învățăm de la ei și să le primim sfatul și ajutorul.

6. Existența unei deschideri polare și a unui ținut dincolo de poli este, poate, cunoscută Marinei S.U.Ă. în slujba căreia amiralul Byrd a făcut două zboruri istorice, acesta fiind probabil un secret internațional, de prim rang.

Capitolul XI

OZN-URI SAU FARFURII ZBURĂTOARE ÎN ANTICHITATE...

Au vizitat vreodată supraoamenii din spațiu Pământul?
Așa au afirmat scriitorii clasici

Fiecare epocă interpretează evenimentele obișnuite în limbajul propriei experiențe, fie că Ezechiel descrie obiecte zburătoare simbolizate de îngeri și pietre prețioase, sau călugărul Laurentius, în anno domini 776, se minunează de scuturile cerești care scuiță foc asupra saxonilor, care asediau Sigiburg, fie că oamenii actuali fac speculații asupra originii extraterestre a obiectelor zburătoare neidentificate.

Acum când astronomii afișează credința că viața există peste tot în Univers, există, desigur, speculații asupra posibilității ca oamenii din spațiu să fi aterizat pe Pământ, în erele trecute.

Există dovezi?

Timp de peste 2000 de ani, acestea au fost notate cu cele mai luminate minți ale Greciei și Romei, deși majoritatea însemnărilor din antichitate au fost distruse. În clasicii care au supraviețuit timpurilor există multe mărturii asupra OZN-urilor și, probabil, a intervențiilor extraterestre.

Teologii noștri îi neagă pe zeii antici, ca fiind reprezentări antropomorfe ale unor forțe naturale, ca și cum rase întregi, timp de mii de ani, și-ar fi bazat viața de toate zilele pe fulgere și tunete! Logica ne sugerează, totuși, că vechii zei ai Egiptului, Greciei, Romei, Scandinaviei și Mexicului nu erau spirite fără trup sau simboluri antropomorfe, ci navigatori spațiali reali, din ceruri. Se

pare că după marile catastrofe amintite în legende, zeii s-au „retras”, iar de atunci s-au mulțumit doar să supravegheze Pământul, intervenind numai ocazional în treburile oamenilor.

Apollodor scria: „cerul a fost primul care a stăpânit peste întreaga lume”, aceasta însemnând desigur dominația ființelor spațiale. Împăratul roman Iulian afirma: „Trebuie să credem că în această lume... au coborât anumiți zei”. Eschil, Euripide, Aristofan, Plaut și Menandru au introdus frecvent, un «Deus ex machina» (un zeu dintr-o mașină) pentru a le descurca intrigile din piesele lor.

Aristotel, Platon, Pliniu, Lucrețiu și mulți alți filozofi credeau că zeii sunt supraoameni care trăiesc în împărățiile cerești.

Acum un secol, un băcan german, Heinrich Schieman, folosind *Iliada* drept ghid, a sfidat ridiculizările savanților și a dezgropat cetatea Troia. Putem noi oare scoate la iveală însemnări despre nave spațiale și la alți clasici?

În cele ce urmează dăm câteva exemple din lucrările scriitorilor antici, la care am căutat referiri la OZN-uri:

498 î.Hr.: Vizite

„... Castor și Pollux au fost văzuți luptând în armată călări pe cai... să nu uităm că atunci când locrienii i-au învins pe cei din Crotona, în bătălia de pe malul râului Sagra, faptul s-a aflat în aceeași zi la Jocurile Olimpice. S-au auzit vocile faunilor, iar zeitățile au apărut în forme atât de vizibile, încât i-au făcut pe toți cei care nu sunt prea împietriți sau lipsiți de simțire să mărturisească prezența zeilor”.

– Cicero, *Despre natura zeilor*, Cartea I. Cap. 2.

325 î.Hr.: Vizite

„Aici, în liniștea nopții, se spune că amândoi consulii au fost vizitați de aceeași apariție, un om înalt la stat și foarte majestuos, care a declarat că Mărilor și Pământului-Mamă trebuie să-i fie oferit comandatul unei părți și armata celeilalte”.

– Livius, *Istoria*, Cartea VIII-a, Cap. 11

223 î.Hr.: *Lumină strălucitoare, Trei Luni*

„La Ariminum, o lumină strălucind ca ziua, a străfulgerat în timpul nopții, în multe locuri din Italia au fost vizibile, noaptea, trei Luni.

– Diò Cassius, *Istoria Romei*, Cartea I.

222 î.Hr.: *Trei Luni*

„De asemenea, au apărut trei Luni deodată, de exemplu în timpul consulatului lui Gnaeus Domitius și Gaius Fannius”.

– Pliniu, *Istoria naturală*, Cartea II-a, Cap. 32

218 î.Hr.: *Cerul este plin*

„În regiunea Amitemo, în multe locuri, au fost zărite apariții de oameni în haine albe, de la mari depărtări. Discul soarelui s-a mișcat. La Praeneste, lămpi strălucitoare din cer. La Arpi, un scut pe cer. Luna s-a luptat cu Soarele, iar, în timpul nopții, au fost văzute două Luni. Corăbii fantomă au apărut pe cer”.

– Livius, *Istoria*, Cățile XXI-XXII.

217 î.Hr.: *Crăpătură în cer*

„La Falerni, cerul a părut spart, ca și când ar fi avut o crăpătură mare, iar prin deschidere a strălucit o lumină”.

– Livius, *Istoria*, Cartea XXII, Cap. I.

214 î.Hr.: *Oameni și altar*

„La Hadria, pe cer, a fost văzut un altar, iar în jurul lui, formele unor oameni în haine albe”.

– Iulius Obsequens, *Prodigiorum Libellus*, Cap. 66.

163 î.Hr.: *Un alt soare*

„În vremea consulatului lui Tiberius Gracchus și Manius Iuventus, la Capua, Soarele a fost văzut noaptea. La Formice, ziua, au fost văzuți doi sori. Cerul era în flăcări. În Cephalenia, din cer părea să sune o trompetă. A plouat cu pământ. O furtună a dărâmat case și a culcat la pământ recolta de pe câmp. Noaptea, la Pisaurum, a strălucit, un Soare”.

– Obsequens, *Prodigiorum*, Cap. 114.

122 î.Hr.: *Trei Sori, trei Luni*

„În Galia au fost văzuți trei Sori și Trei Luni”.

– Obsequens, *Prodigiorum*, Cap. 114.

91 î.Hr.: *Glob de foc auriu*

„Lângă Spolegium, un glob de foc, de culoarea aurului, s-a rostogolit la Pământ, a crescut, a părut să se ridice de la pământ către răsărit și era atât de mare încât acoperea Soarele”

– Obsequens, *Prodigiorum*, Cap. 114.

85 î.Hr.: *Scuturi în flăcări, scânteii*

„În vremea consulatului lui Lucius Valerius și Caius Marius, un scut în flăcări, aruncând scânteii, a trecut în goană pe cer”.

– Pliniu, *Istoria Naturală*, Cartea II, Cap. 34.

66 î.Hr.: *De la scânteie, la torță*

„În vremea consulatului lui Gnaeus Octavius și Gaius Suetonius, s-a văzut o scânteie căzând dintr-o stea și mărindu-se pe măsură ce se apropia de Pământ. Când a ajuns cât Luna, a împrăștiat un fel de lumină de zi cețoasă și apoi, întorcându-se în cer, s-a preschimbat într-o torță. Aceasta este singura însemnare asupra apariției ei. A fost văzută de proconsulul Silenius și suita sa”.

– Pliniu, *Istoria Naturală*, Cartea II-a, Cap. 35.

48 î.Hr.: *Trăznete, vizite*

„Trăznete au căzut peste tabăra lui Pompei. Un foc a apărut în aer, peste tabăra lui Cezar, și a căzut peste cea a lui Pompei... În Siria, doi tineri bărbați au anunțat rezultatul bătăliei (din Thessalia) și au dispărut”.

– Dio Cassius, *Istoria Romei*, Cartea IV-a.

42 î.Hr.: *Lumină noaptea, Trei Sori*

„La Roma, lumina a strălucit atât de tare la căderea nopții, încât oamenii s-au sculat să înceapă lucrul, ca și când ar fi venit zorile. La Murtino, au fost văzuți trei Sori, cam pe la al treilea ceas al zilei, iar după aceea s-au adunat într-un singur disc”.

– Obsequens, *Prodigiorum*, Cap. 130.

? î.Hr.: *Sori, Luni, Globuri*

„Cât de des le-a poruncit Senatul decemvirilor să consulte cărțile Sybiliei. De exemplu, când au fost văzuți doi Sori sau când au apărut trei Luni și s-au observat flăcări pe cer; sau cu altă ocazie, când Soarele a rămas pe cer până noaptea, când s-au auzit zgomote din cer și

când cerul însuși părea să pleznească și pe el au fost zărite Globuri ciudate”.

— Cicero, *despre divinație*, Cartea I, Cap. 43.

70 d.Hr.: *Care pe cer*

„Pe 21 mai, o fantomă demonică, incredibil de mare... Căci înainte de apusul soarelui, a u apărut pe cer, deasupra întregii țări, care și trupe înarmate, alergând prin nori și înconjurând cetăți”.

— Josephus, *Războiul iudaic*, Cartea CXI.

193 d.Hr.: *Trei stele noi*

„... trei stele... au apărut deodată în jurul Soarelui, când Împăratul Iulian săvârșea, în prezența noastră, Sacrificiul Întrării, în fața Casei Senatului. Aceste stele erau atât de clare, încât soldații se uitau într-una la ele și le arătau unul altuia...”

— Dio Cassius, *Istoria Romei*, Cartea LXXIV.

217 d.Hr.: *Vizite*

„Mai mult, la Roma, un «spirit» având aparența unui bărbat, a mănât un măgar la Capitoliu și după aceea spre palat, căutându-i stăpânul și strigând că Antoninus e mort și acum Jupiter este împărat. Fiind arestat pentru aceasta și trimis de Maternianus la Antoninus, el a spus: «Eu merg după cum poruncești, dar nu mă voi înfățișa acestui împărat, ci altuia. Și când a ajuns la Capua, a dispărut”.

— Dio Cassius, *Istoria Romei*.

Referirile de mai sus sunt doar o mostră a dovezilor existente. Să luăm doar cinci scriitori: Iulius Obsequens a înregistrat 63 de fenomene cerști; Livius, 30; Pliniu, 26; Dio Cassius, 14; Cicero, 9.

Romanii credeau cu tărie că doi călăreți ciudați, mai înalți decât oamenii normali, ambii, având aceeași vârstă, înălțime, frumusețe, i-au salvat viața lui Posthumus, lângă lacul Regillus, și în aceeași zi au apărut în mod misterios în Forum, anunțând victoria și apoi dispărând pentru totdeauna.

Un istoric contemporan a descris două scuturi strălucitoare care scui-pau foc prin muchii și care au coborât de mai multe ori lângă coloanele lui Alexandru cel Mare, din India, sperind caii și elefanții și întorcându-se apoi în cer.

Când ne amintim că Romulus a fost ridicat la cer de un vârtej de vânt, în timp ce judeca pe Colina Palatină, că succesorul lui, Numa Pompilius, folosea arme magice, că Livius, Pliniu cel Bătrân și Iulius Obsequens vorbesc de voci misterioase, trompete cerești, oameni în alb, plutind în nave aeriene, și mulți Sori și Luni laolaltă, Stele noi apărute brusc și apariții supraomenești, coborând printre oameni și apoi dispărând, simțim deodată că, de fapt, citim minunile din *Biblie*.

Datorită unei ciudătenii a minții omenești, preaslăvim minunile din vechea Palestină, ca pe manifestări ale Domnului, dar, în același timp, ne strâmbăm cu dispreț la fenomenele identice, întâmplate în același timp, doar la câteva sute de mile distanță.

Dovezile există: trebuie doar să le cercetăm.

Capitolul XII

FARFURII ZBURĂTOARE, PROPULSIE ȘI RELATIVITATE

Rezolvați problema propulsiei OZN-urilor și în fața omului se va deschide tot Universul. Iată, aici, o teorie care o poate explica.

În ultimii ani, am fost vizitați de un mare număr de nave spațiale. De fapt, probabil că aceste vizite au loc de multă vreme; poate, de ceea ce noi numim ere geologice. Totuși în 1947 sau cu puțin timp înainte, numărul de vizite a crescut brusc. Din 1947, un mare număr de persoane, din toată lumea, a zărit faimoasele farfurii zburătoare sau obiecte zburătoare neidentificate (OZN).

În anii trecuți, observatorii au urmărit aceste aparate făcând manevre acrobatice de o natură uimitoare. Aparent, majoritatea farfuriilor zburătoare nu se bazează pe vreun gen de propulsie familiar științei noastre sau cel puțin familiar nouă până de curând. S-a observat că doar câteva aveau elice și în timp ce unele aveau motoare cu reacție, un jet de propulsie sau rachete simple, multe nu le aveau nici pe astea. Desigur, farfuria zburătoare tipică plutește deasupra Pământului fără nici un mijloc vizibil de propulsie și apoi tășnește cu o viteză care-ți taie respirația, spre vreo altă parte a Globului.

Lipsa oricărui sistem de propulsie, capabil să producă asemenea efecte, a făcut ca multe persoane să presu-

pună că proprietarii farfuriilor ar fi capabili să stăpânească fizica gravitației. Sistemul de propulsie folosit ar trebui să explice, în vreun fel, ceea ce poartă denumirea populară de antigravitație.

Cu greu s-ar putea explica, măcar din punctul de vedere al laicilor și al experților, cum pot ei să stea deasupra pământului fără jeturi, elici, nici dispozitive de ridicare. Iar o altă enigmă, strâns legată de prima, este mișcarea tipică a unei farfurii. Pentru că aici n-a fost învinsă doar gravitația, ci se pare că a fost învinsă și inerția.

Multe rapoarte – unele dintre ele aparent autentice – vorbesc de OZN-uri apărute pe cer, de nicăieri, care apoi dispar, se pare într-o clipă. Doar dacă nu este vorba de vreo șmecherie optică, farfuriile trebuie să fie capabile de o accelerație într-adevăr extraordinară. Tipic pentru rapoartele despre farfurii zburătoare, așa cum apar ele în presa din întreaga lume, este faptul că obiectul este văzut zburând cu câteva sute de mile pe oră și țâșnește brusc cu câteva mii de mile pe oră.

Pe lângă această accelerație liniară extraordinară, farfuriile par să sfideze inerția și în alte privințe. La viteze foarte mari, ele cotesc la un unghi perfect de nouăzeci de grade și chiar inversează direcția, fără rezultate dezastruoase, pentru structura sau pentru echipajul lor – dacă acesta există. Cel puțin doi dintre prietenii mei mi-au spus că au văzut farfurii zburătoare, deplasându-se pe cer cu viteze foarte mari, cotind apoi instantaneu la nouăzeci de grade.

Încă un avantaj – ele par să se deplaseze prin atmosferă cu asemenea viteze și la nivele de densitate a aerului care sunt, clar, incompatibile cu tehnologiile cunoscute public. Când un obiect se mișcă prin aer, frecarea cu moleculele care-i lovesc suprafața provoacă încălzirea materialului. La avioanele noastre de vânătoare cu reacție, foarte rapide, sunt necesare sisteme de răcire! Știm cu toții că meteoriții, care intră în atmosfera Pământului și vârfurile rachetelor care reintră în atmos-

feră, se încălzesc în asemenea grad încât se dezintegrează sau ard complet. Cu toate că se deplasează cu viteze comparabile, într-o atmosferă densă, OZN-urile nu par să sufere aceste efecte. Desigur, deseori apare o luminozitate deasupra lor – în special noaptea – și ocazional apar dăre de fum, dar mașina în sine pare să supraviețuiască. Pentru specialiștii în rachete acest lucru este foarte curios.

Importantă în toate aceste manevre este înțelegerea de către noi a legilor ferme ale inerției care guvernează lumea noastră. Newton a fost primul care le-a formulat clar, pentru prima dată, în dublul său principiu, conform căruia un obiect în repaus tinde să rămână în repaos până când i se aplică o forță, iar când se aplică forța el tinde să se miște în direcția forței aplicate și proporțional cu ea. Legile lui Newton asupra inerției constituie încă baza unei mari părți a concepției noastre științifice despre lume. Dar combinarea lor cu forțele cunoscute, de atracție moleculară ale materiei, care sunt, de asemenea, fixe în ordinea naturală, cel puțin așa credem noi – comportarea farfuriilor devine foarte greu de explicat.

Când farfuriile zburătoare accelerează de la viteza 0 la multe mii de mile pe oră, în câteva secunde, de ce nu li se rupe mașinăria internă și nu sunt striviți membrii echipajului?

Oricine, care a luat o curbă cu o viteză prea mare, cunoaște tendința persistentă a vehiculului său de a continua pe linia de mișcare inițială, împotrivindu-se forței roților și a mecanismului volumului.

La fel, când o farfurie zburătoare face o cotitură bruscă, deplasându-se cu multe mii de mile pe oră, de ce moleculele sau cristalele structurii sale metalice nu se rup literalmente, datorită marelui efort impus de legile inerției?

Și, în final, când farfuriile zburătoare tășnesc prin atmosferă, de ce moleculele atmosferei, lovindu-se de farfurie nu produc căldură datorită frecării, și nu fac ca obiectul, eventual, să ia foc?

Aceste performante remarcabile, i-au determinat pe mulți să creadă că farfuriile zburătoare nu sunt reale. Obiectele materiale nu se pot compara astfel! Farfuriile zburătoare trebuie să fie – lumină în mișcare, iluzii optice, miraje, modele și difracție, lentile atmosferice sau, pentru cei mai extremiști, fantome sau spirite.

Șeful Serviciului de Investigații al Aviației Militare a remarcat, destul de trist, după importanțele reperări, de la Aeroportul din Washington, de acum câțiva ani, că el (adică Aviația Militară) nu posedă ceva cu energie infinită și fără masă. Orice persoană, care are cunoștințe fizice ne-relativistă, crede că este imposibil ca o masă ponderală să se comporte ca OZN-urile.

Totuși, necazul cu acest argument este foarte real. Fiindcă farfuriile există! Au fost fotografiate! Dau imagini clare pe radar! Și de aproape arată foarte asemănătoare cu niște aparate făcute din metal sau materiale transparente, semănând cu plexiglasul. În afară de comportamentul lor neobișnuit, par să aibă toate caracteristicile obiectivelor materiale tari, care au fost proiectate, fabricate, sau ce vreți dumneavoastră.

Dacă farfuriile sunt vehicule solide reale, trebuie să ne revizuim ideile despre natură într-un fel sau altul. Sau tragem concluzia că știința noastră, despre regulile care mențin atomii și moleculele laolaltă, este incompletă sau trebuie să ne revoluționăm concepția despre inerție. Dacă ambele alternative ar depăși posibilitățile științei moderne, n-am avea nevoie s-o preferăm pe una celeilalte.

Dar, în realitate, există o modalitate perfectă de explicare a farfuriilor în cadrul teoriei fizicii moderne. Pentru a face asta, însă, trebuie să urcăm la înălțimile abstracte ale fizicii, în special la teoria generală a relativității a lui Albert Einstein. Acum, înainte de a vă infricoșa prea tare, să spunem că teoria generală nu este atât de complexă și încurcată cum cred unii. Reputația că ar fi dificilă i se trage de la faptul că, pentru a o înțelege, este necesară o modificare a felului în care percepem lumea.

Concepția lui Newton despre inerție ne spune că un obiect stă pe loc până când i se aplică o forță, iar când aceasta este aplicată, obiectul se deplasează o dată cu ea. Newton avea idei cam abstracte despre cauza existenței inerției. Într-un punct al *principiilor* sale, afirma că ea este aproape inerentă materiei. În alt punct, forțele inerțiale și centrifugale apar din ceva numit spațiu absolut. Persistența materiei în starea sa, conform lui Newton, provine din relația ei cu o lume absolută a spațiului mai finală decât orice sistem material la care ne putem gândi.

Această notiune a lui Newton n-a fost niciodată considerată satisfăcătoare, iar, la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, fizicianul și filozoful austriac Ernst Mach și-a concentrat mintea critică asupra ei. Mach, pe care-l cunoaștem cu toții pentru *Numererele lui Mach* din aerodinamică, a fost și un predecesor al cercului de la Viena, care a creat pozitivismul logic. Pentru el, tot ce se află dincolo de capacitatea de observație – ca de pildă spațiul absolut – este ideal. De aceea el a propus ca inerția să fie o referință pentru *toată materia din Univers*. Prin „toată materia din Univers” el înțelegea toate stelele fixe sau, în zilele noastre, când suntem conștienți de alcătuirea cosmosului dintr-un mare număr de stele adunate într-un mare număr de galaxii, toate galaxiile. Pentru Mach, un obiect supus legilor, inerției este în relație cu toate stelele sau, cum am spune astăzi, cu toate nebuloasele, cum l-a numit Einstein, prezenta o dificultate. Nu oferea nici o legătură fizică între stele și un sistem inerțial. Mach înlocuise doar spațiul absolut, al lui Newton, cu Universul, ca sistem de coordonate în care să existe și să se miște obiectele. El nu ne-a dus mai departe, arătându-ne ce este inerția și de ce acționează ea în modul în care acționează.

Poate ar trebui să spunem că pe noi nu ne-a dus prea departe, dar pe Einstein l-a dus foarte departe.

În 1916, Einstein a propus *Teoria generală a relativității*. De fapt, era o teorie asupra gravitației și inerției

universale. Einstein a redus cele două forte la *același lucru* și le-a exprimat în faimosul său *Principiu al Echivalenței*: forțele gravitaționale și inerțiile sunt egale și nu pot fi distinse una de alta. El a ilustrat principiul cu imaginea unui om aflat într-un lift, departe în spațiu. Omul se află departe de orice obiect mare. Dacă liftul se mișcă uniform cu orice viteză constantă, de la cea mică la cea mai mare, omul va părea că nu are greutate. El nu va simți mișcarea sau atracția gravitațională. Însă dacă viteza liftului se mărește, dacă acesta este tras de cablul său cosmic pe direcția înălțimii omului, cu o viteză crescândă, acesta va începe să simtă că asupra lui începe să acționeze gravitația. Când se atinge o anumită accelerație, echivalentă în unități de măsură terestre cu 32 de picioare pe secundă, omul va crede că este înapoi pe Pământ, și este tras în jos de gravitație, cum era și înainte de a părăsi Pământul. De fapt, nu este. Impresia lui falsă este doar rezultatul inerției și al accelerației liftului. Nu există gravitație, sau, mai corect, nu există nici un obiect mare în apropierea sa.

Astfel, Einstein a ilustrat faptul că inerția și gravitația au exact aceleași efecte asupra observatorului și nu se poate face distincția între ele pe baza observațiilor locale.

El a mers și mai departe. A încercat să explice gravitația și inerția, în aceeași termeni fizici. În timp ce greutatea obiectelor de pe un mare corp ceresc, de genul Pământului, este cauzată de atracția gravitațională a acestuia, comportamentul inertial al obiectelor este explicat prin atracția gravitațională a materiei de pretutindeni. Ca să folosim o analogie simplă, pipa care se află pe masă în fața mea, rămâne acolo unde este în mare parte pentru că toate stelele și nebuloasele din cosmos o atrag și o atrag în toate direcțiile posibile. Este ca și când milioane de milioane de milioane de sârmulițe ar fi legate de pipă în mod simetric de jur-împrejur, și o trag, în mod egal, în toate direcțiile în același timp. În mod similar, când arunc creionul prin cameră, acesta se duce în linie

dreaptă (lăsând la o parte gravitația Pământului) fiindcă este tras în toate unghiurile drepte față de direcția zborului său, de către totalitatea materiei din Univers, de către toate stelele sau nebuloasele. Astfel, inerția din lumea familiară este, în realitate, gravitație, dar nu gravitația Pământului sau a unui singur corp mare din apropierea noastră, ci gravitația fiecărei particule din Univers; este efectul cumulat al tuturor împingerilor, tragerilor și câmpurilor gigantice, în funcție de cum privim mecanismul gravitațional încă nu prea bine sesizat.

Dar, ne veți întreba, cum ne ajută toate acestea să explicăm cum zboară farfuriile zburătoare?

Dacă stăpânii farfuriilor zburătoare au fost în stare să găsească un mijloc revoluționar anti-gravitațional, să zicem un ecran electromagnetic în jurul navei lor, aceasta înseamnă că dacă gravitația Pământului poate fi învinsă, atunci și inerția gravitațională din restul Universului va fi învinsă. Dacă gravitațiile sau ultra-particulele sau câmpurile care generează gravitația Pământului sunt ecranate, atunci și efectul gravitațional al restului Universului va fi ecranat. Astfel, farfuriile, cu ecranul lor antigravitațional vor putea zbura deasupra Pământului și vor putea ignora legile inerției. Ele vor pluti, pur și simplu, într-o cupă sau un înveliș în care nici gravitația, nici inerția nu joacă nici un rol. Dacă ființele care au construit și manevrează farfuriile au ajuns să controleze gravitația, ele trebuie, conform teoriei lui Einstein, să fi învins și inerția.

Cheia lucrurilor, destul de stranii pe care le-am spus, este să ne gândim cum se vor comporta un atom sau o moleculă, sau un grup de molecule ce alcătuiesc un obiect, dacă nu le poate atinge nici o influență inertială. Pipa de pe biroul meu, la cea mai ușoară atingere a degetului meu ar putea să zboare prin cameră. La fel, dacă eu arunc acum creionul prin cameră, cea mai ușoară briză îl va expedia în unghi drept în cealaltă parte a camerei. Cu alte cuvinte, putem presupune că atomii și

materia, dintr-o zonă lipsită de inerție, vor deveni aproape total liberi, în mediul lor. Ei se pot deplasa la fel de ușor într-o direcție sau în alta. Ei nu au tendințe de a rămâne în poziția rigidă, în care le-ar menține inerția în mod obișnuit, ei pot zbura liberi în orice direcție în care îi împinge o forță slabă.

Cred că așa se explică modul în care farfuriile pot accelera, de la zero la mii de mile pe oră, și încetini, în același ritm, modul în care se pot angaja în spectaculoasele manevre descrise. O dată ce o forță, de orice fel, le împinge într-o direcție diferită de linia lor de mișcare, atomii și moleculele lor n-au tendința de a continua să se deplaseze în direcția lor inițială. Astfel, nu se exercită tensiuni asupra structurii navei, și nu se rup legăturile moleculare ale materialului din care este făcută aceasta. La fel, ocupanții ei, dacă pot trăi într-o asemenea lume lipsită de inerție, nu vor fi zdrobiți și nici măcar deranjați de rotațiile structurii în care se află. Probabil că pot sta liniștiți, citind o carte, fără să știe că nava lor execută cele mai remarcabile acrobații.

Conceptul de ecran inerțial-gravitațional poate explica și de ce farfuriile nu iau foc când circulă cu mare viteză prin atmosferă. Să considerăm că o moleculă sau un atom de gaz se ciocnește de alți atomi din atmosferă, supuși legilor inerției la fel ca tot ce îi înconjoară, însă nu provoacă mari pagube sau perturbări, pentru că are o masă mică, o farfurie țâșnește pe lângă ea și molecula se trezește în interiorul ecranului inerțial-gravitațional. Dintr-o dată, această mică moleculă de aer este complet liberă! Nu mai are forță cinetică; se poate ciocni de orice, fără să provoace nici cea mai mică frecare. Cu alte cuvinte, intră în ecran ca un glonte și lovește farfuria ca o pană.

Totuși, când farfuria zboară mai departe, această moleculă de aer iese în spatele ecranului într-o stare foarte agitată. Acum se află din nou în lumea inerțială și începe să se ciocnească de alte molecule foarte agitate.

Mica ei forță cinetică se amplifică în urma frecării, care nu fusese posibilă până atunci, iar acest lucru provoacă o descărcare de energie – luminozitatea zărită deasupra farfuriilor, în special noaptea.

În acest punct, poate că ar trebui să trecem în revistă ceea ce am spus și ceea ce n-am spus.

Într-un sens, am explicat cum zboară farfuriile, dar n-am explicat cum este generat ecranul inerțial-gravitațional. Uneori, farfuriile zburătoare observate în timpul zilei, prin lentile Polaroid, ca și unele fotografii de farfurii arată un fel de halou sau coroană deasupra lor. Desigur, acesta ar putea fi un indiciu fizic al ecranului. Totuși, modul în care este produs rămâne un mister, cel puțin pentru autorul acestei cărți.

Este aproape sigur că, într-un fel oarecare, câmpul implică electricitate și magnetism, deoarece au fost observate efectele amândurora, în legătură cu farfuriile. Este, de asemenea, probabil că în procesul de generare este folosită energia moleculară, deoarece o creștere a nivelului radioactivității însoțește, de asemenea, zborurile OZN-urilor. Dar despre mecanismele exacte, care produc ecranul, nu știm nimic. Cercetările în acest domeniu sunt strict secrete. Puterea pământeană care va dezvolta prima această tehnică, va avea un avantaj militar imens. Ar putea face ca avioanele sau chiar rachetele balistice să devină desuete.

Să ne gândim ce-ar însemna controlul inerției și al gravitației pentru viața omului pe Pământ și pentru progresul său în spațiu, dacă alte rase îi vor permite să-l facă. Mai întâi, aici, jos, pe Pământ, controlul inerției și al gravitației poate transforma mult sistemul nostru economic.

Ne putem gândi imediat la avioane antigravitaționale, plus avantajele stăpânirii inerției, care ne guvernează (și ne stânjenește atât de mult viețile).

Dacă inerția ar putea fi controlată, un copil de cinci ani ar putea sălta un elefant pe genunchi, munca s-ar putea

face cu cantități minime de energie. În funcție, desigur, de cantitatea necesară pentru producerea ecranului inerțial-gravitațional. Am putea mișca munții doar cu cantitatea de electricitate necesară pentru iluminarea unei case. Întregul fenomen al frecării ar putea fi perfect controlabil, trenurile ar putea circula cu mare viteză pe șine acoperite cu un ecran inerțial, acționate doar de motoare cu o fracțiune de cal-putere.

Ideea zborului fără inerție deschide posibilități interesante călătoriilor spațiale. Grație zborului fără inerție, spațiul n-ar mai fi o barieră în calea călătoriilor în sistemul solar!

Unii astronomi și fizicieni, atrăgând atenția asupra enormelor cantități de energie necesare pentru accelerarea chiar și a unei mase mici până aproape de viteza luminii, pentru a călători până la cea mai apropiată stea, într-un interval de timp rezonabil, și-au menținut părerea că singura comunicare pe care o va realiza vreodată omenirea cu vreo formă de viață inteligentă din altă parte a galaxiei, va fi prin radio.

Distanțele dintre stele se măsoară în ani lumină și doar un număr limitat de stele se află la distanță de o jumătate de an lumină. De aceea, necesitatea apropierii de viteza luminii în călătoriile interstelare devine evidentă. Dar, în condițiile vechii legi a inerției, chiar și apropierea de ea este dificilă; unii oameni de știință cred că este imposibilă.

Dr. Frank Drake ilustrează problema, calculând că pentru a trimite *Enciclopedia britanică* la cel mai apropiat vecin stelar al nostru ar fi necesară o rachetă atât de uriașă, încât sufletul ei ar arde întreg statul Florida.

Alți oameni de știință cred, desigur, în posibilitățile călătoriilor interstelare, chiar și în condițiile limitelor impuse de pe vremuri cu inerție. Marele fizician german, dl. Singer, a propus, pe vremuri, un vehicul interstelar capabil să măture atomii de hidrogen din spațiu, într-o rețea gigantică, și să-i transforme în combustibil, pe drum.

Dar dacă vom fi capabili să creăm un ecran inertial-gravitațional, poate că vom fi capabili să ne apropiem de viteza luminii cu ajutorul unei cantități foarte mici de energie.

Aceasta ar mai putea însemna că speciile mai evoluate, care au descoperit cu mult timp în urmă aceeași tehnică, au călătorit destul de regulat, înainte și înapoi, între stele. La rândul său, acest lucru ar mări posibilitatea ca sistemul nostru solar să fie vizitat de populații din alte stele.

ZONA

BRIAN INGLIS

ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE

În trecutul îndepărtat paranormalul a fost explicat în termeni de supranatural, ocult sau miraculos. Astăzi fenomenele psi pot fi împărțite științific în câteva categorii care, totuși, se întrepătrund: fantome, divinație. „al șaselea simț“ (clarviziune, telepatie, precogniție, retrocogniție) și psiho-kinezie. Lor li se mai adaugă chirurgia psi, stările modificate ale conștientului precum și o serie de alte fenomene cum ar fi combustia spontană și fulgerele globulare.

Acest volum de factură enciclopedică (17×24 cm, legat cu scoarțe și supracopertă) care include și un set de ilustrații inedite, este pentru prima oară publicat în România și la numai câțiva ani de la publicarea în Marea Britanie (1985)

ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE este o lucrare de referință, esențială pentru cei fascinați de subiect, scrisă de un cercetător de marcă al domeniului.

ZONA

TIMOTHY GOOD

EI SUNT AICI

După părerea mea, această situație (despre fenomenul OZN) poate avea implicații în securitatea națională, mai presus de interesele unui singur departament.

Walter Bedell Smith
director CIA (1952)

-
- * Numeroase vite au fost mutilate chirurgical prin mijloace tehnice necunoscute medicinei umane;
 - * La o bază militară ultrasecretă americană din Nevada a fost dezmembrată și testată în zbor o navă extraterestră.
 - * Medicii au examinat extratereștri vii și au disecat și fotografiat cadavrele altora recuperate din OZN-uri prăbușite.

^ Acestea nu sunt aserțiunile unui vizionar fanatic, ci constatările bine documentate susținute cu documente și de convorbirile avute cu personalități cheie din SUA ce activează în domeniile militar științific și serviciile de informații.

EI SUNT AICI reprezintă un salt calitativ în investigarea fenomenului OZN. Uluitoarele sale revelații sunt imposibil de ignorat.

ZONA

SORIN ȘTEFĂNESCU

SFIDAREA TIMPULUI

Istoria autentică a civilizației este interzisă. Conjurații puternice veghează asupra strictei mențineri a unei versiuni alterate, care ea singură are autorizația de a fi exprimată.

- * Urme de pași omenești imprimate în roci acum ... sute de milioane de ani.**
- * Piramide în adâncul oceanelor ... pe Marte și ... straniul efect de piramidă.**
- * Obiecte enigmatice descoperite în roci**
- * Lumi paralele**
- * Lumi ascunse în măruntaiele Terrei.**
- * Nemesis va aduce sfârșitul lumii?**
- * Fantome... puteri supranaturale**
- * Timpul ... ce legătură există între toate acestea și ... TIMP?**

O carte extraordinară, pasionantă, plină de relatări uluitoare dublate de un set de ilustrații inedite.

Dr. RAYMOND BERNARD A.B., M.A., Ph.D.

O LUME ASCUNSA

- * Există o populație numeroasă care locuiește pe suprafața interioară concavă a Pământului alcătuind o civilizație mult mai avansată decât a noastră din punct de vedere al realizărilor științifice, care provine, probabil, de pe continentele scufundate Lemuria și Atlantida. Farfuriile zburătoare sunt doar una dintre multele lor realizări. Ar fi în avantajul nostru să contactăm acești Frați Mai Mari ai rasei umane, să învățăm de la ei și să le primim sfatul și ajutorul.
- * *Existența unei deschideri polare și a unei întinderi de pământ între poli este probabil cunoscută Marinei SUA în slujba căreia amiralul Byrd a efectuat cele două zboruri ale sale și este probabil un secret internațional de prim rang.*

Adevărata casă a OZN-urilor este o uriașă lume subterană a cărei intrare se află la Polul Nord.

Dr. RAYMOND BERNARD